

Trăm Muốn Xử Lý Nhiếp Chính Vương

Contents

Trăm Muốn Xử Lý Nhiếp Chính Vương	2
1. Chương 1: Trăm Là Hoàng Đế	2
2. Chương 2: Tiểu Hoàng Thúc Là Nhiếp Chính Vương	4
3. Chương 3: Trăm Muốn Đánh Người	7
4. Chương 4: Trăm Đau	9
5. Chương 5: Trăm Đi Học	12
6. Chương 6: Cùng Thập Ngũ Hoàng Đệ Giận Dỗi	14
7. Chương 7: Nhật Ký Của Tiểu Lục Tử (một)	16
8. Chương 8: Trăm Thực Thảm Á	17
9. Chương 9: Trăm Xuất Cung	20
10. Chương 10: Bất Quái Về Tiểu Hoàng Thúc	23
11. Chương 11: Nữ Tử Tiểu Bạch Liên Kỳ Ba	25
12. Chương 12: Trăm Thích Xem Náo Nhiệt	27
13. Chương 13: Trăm Rất Ưu Tang	30
14. Chương 14: Nhật Ký Của Tiểu Lục Tử (hai)	32
15. Chương 15: Trăm Thích Lo Chuyện Bao Đồng	33
16. Chương 16: Đạo Lý Của Tiểu Hoàng Thúc	35
17. Chương 17: Trăm Thực Cơ Trí	37
18. Chương 18: Trăm Rất Tức Giận	40
19. Chương 19: Trăm Không Muốn Vào Triều Sớm	42
20. Chương 20: Ai Khổ Như Trăm Không	44
21. Chương 21: Nhật Ký Của Tiểu Lục Tử (3)	46
22. Chương 22: Không Có Ai Biết Trăm Đau Thương	48
23. Chương 23: Mông Nhỏ Của Trăm Chịu Khổ Rồi	50
24. Chương 24: Trăm Muốn Cố Gắng	53
25. Chương 25: Trong Lòng Trăm Rất Được An Ủi	55
26. Chương 26: Trăm Thật Sự Rất Uy Vũ Khí Phách	58
27. Chương 27: Trăm Hơi Choáng Váng	60
28. Chương 28: Nhật Ký Của Tiểu Lục Tử (bốn)	63
29. Chương 29: Tiểu Hoàng Thúc Thực Ngưu Bức -	65
30. Chương 30: Tiểu Hoàng Đế Trưởng Thành Thêm Một Tuổi	67
31. Chương 31: Cùng Tiểu Hoàng Tô Ước Định	70
32. Chương 32: Tiểu Hoàng Thúc Mỗi Ngày Đều Tức Giận	72
33. Chương 33: Trăm Là Hải Tử Dễ Bị Tổn Thương	75
34. Chương 34: Những Ngày Không Có Tiểu Hoàng Thúc	78
35. Chương 35: Thắng Tiểu Hoàng Thúc Một Trận Rồi	85
36. Chương 36: Thẻ Diện Của Trăm Rất Quan Trọng	88
37. Chương 37: Thần Kỹ Phát Động	91
38. Chương 38: Tiểu Hoàng Tô Soái Ngây Người	94
39. Chương 39: Hôn Sự Của Trăm	97
40. Chương 40: Trăm Muốn Làm Gia Gia	100
41. Chương 41: Nhật Ký Của Tiểu Lục Tử (năm)	103

42. Chương 42: Hôn Nhân Của Tiểu Hoàng Tô	105
43. Chương 43: Hoàng Cung Tái Kiến!	108

Trầm Muốn Xử Lý Nhiếp Chính Vương

Giới thiệu

Edit: Đồi Đồi Kiếp Kiếp (MMBNDDKK)Thể loại : thiên tác chi hòa cung đình Hầu Tước, Vô logic Tiểu Bạch ngọt văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-muon-xu-ly-nhiiep-chinh-vuong>

1. Chương 1: Trầm Là Hoàng Đế

Trầm năm nay mười tuổi, hôm qua vừa mới đăng cơ, là Hoàng đế trẻ tuổi nhất Đại Triệu vương triều.

Trầm rất tự hào.

Kỳ thật trầm cũng không biết mình đi lên vương vị như thế nào, một tháng trước trầm bệnh nặng, bị mẫu hậu giữ ở Trường Xuân cung dưỡng bệnh.

Trầm mê man không biết chuyện gì xảy ra, đến khi tỉnh lại mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, phụ hoàng băng hà, ba vị hoàng thúc thì hai người đã chết, năm vị hoàng huynh cũng không còn, mấy hoàng chất lớn hơn trầm cũng đã chết. Ngoảnh đi ngoảnh lại, nam dinh còn dư lại trong hoàng cung không một ai lớn hơn trầm... à, trừ bỏ tiểu hoàng thúc “thạch quả cận tồn” vì ra biển chưa về.

Lúc trầm vừa mới tỉnh lại, mẫu hậu ôm trầm khóc vô cùng thê thảm, trầm cũng nhịn không được khóc theo. Trầm nghĩ, phụ hoàng hoàng thúc hoàng huynh đại hoàng chất bọn họ đều đã chết, về sau ai cùng trầm ăn cơm ngủ đọc sách viết chữ chơi đùa đây? Về sau ai sẽ tặng trầm bảo bối đây? Mẫu hậu trầm, hoàng tẩu nhà hoàng huynh, diệt tức phụ nhà hoàng chất còn có đôi củ cải đầu cần phải làm sao bây giờ?

Trầm lo lắng muốn chết!

Lúc mẫu hậu nói muốn để trầm làm Hoàng đế, trầm mới phát hiện trầm lo lắng quá sớm rồi, cho tới bây giờ trầm cũng không nghĩ mình sẽ làm Hoàng đế, làm Hoàng đế quá mệt mỏi, mà trầm lại thích ngủ nướng.

Lúc ấy trầm lập tức cự tuyệt, mẫu hậu lại nói trong Hoàng tộc trừ bỏ trầm không còn ai có thể kế vị, không có người kế vị sẽ thiên hạ đại loạn, thiên hạ đại loạn dân chúng sẽ phải chịu khổ. Tuy rằng trầm không phải một hoàng tử tốt yêu nước thương dân, nhưng trầm không nỡ nhìn mẫu hậu khổ sở, cho nên trầm miễn cưỡng đáp ứng rồi.

Kế tiếp trầm mang theo đám người Hoàng tộc còn sót lại tiến bước phụ hoàng cùng những người khác, nên mai táng ở hoàng lăng thì mai táng ở hoàng lăng, không thể mai táng ở hoàng lăng thì phải tìm địa phương nào đó, còn có cái gì mà truy phong vân vân, trầm không hiểu nhiều lắm. May mắn việc này mẫu hậu cùng đại tướng quân đều đã chuẩn bị xong hết, trầm chiếu theo đọc là được rồi.

Kỳ thật trầm rất thương tâm, tại sao đại hoàng huynh và nhị hoàng huynh còn có hai vị hoàng thúc không thể vào hoàng lăng? Trầm hoàn toàn không rõ.

Trầm cũng đã hỏi mẫu hậu, nhưng mẫu hậu vừa nghe trầm hỏi đã lại khóc lên, mẫu hậu vừa khóc, trầm không nỡ hỏi, trầm không muốn thấy mẫu hậu khổ sở.

Sau khi tiến phụ hoàng bọn họ, trầm đăng cơ, trở thành tân Hoàng đế của Đại Triệu vương triều. Tiểu long bào mặc ở trên người cảm giác vô cùng mới mẻ, trầm vuốt áo choàng thêu Tiểu Long, hoàn toàn không nghe người khác nói gì.

Đại diện dâng cơ hoàn thành, mẫu hậu giờ đã trở thành Thái hậu gọi trẫm đến Từ An cung, nàng vuốt đầu trẫm, lại khóc lên.

Trẫm hoảng hốt, nghe mẫu hậu một bên vừa khóc vừa nói: “Hoàng nhi à, là mẫu hậu có lỗi với con, nếu mẫu hậu có năng lực hơn, sao có thể để con lâm vào hoàn cảnh này?”

Trẫm hoàn toàn không hiểu mẫu hậu đang nói gì, trẫm đã làm Hoàng đế, mẫu hậu sao lại không vui?

Mẫu hậu nghe trẫm nói thì vô cùng ai oán nhìn trẫm, “Hoàng nhi, con như vậy, làm sao có thể trở thành Hoàng đế tốt?” Nói xong, lại khóc hu hu.

Nhìn mẫu hậu khóc, trẫm cũng muốn khóc, trẫm vốn dĩ không muốn làm Hoàng đế, là mọi người nhất định muốn trẫm làm, hiện tại trẫm làm rồi, các người lại bắt đầu ghét bỏ trẫm sẽ không thể làm một Hoàng đế tốt?

Trẫm ủy khuất!

Cuối cùng trẫm vẫn không khóc, trẫm đã là Hoàng đế, Hoàng đế sao có thể tùy tiện khóc được?

Trẫm vô cùng anh dũng an ủi mẫu hậu một phen, lại gọi Uyển thái phi và Lý thái phi đến cùng mẫu hậu trò chuyện, lúc này mới thoát thân được khỏi Từ An cung.

Trẫm chấp tay sau lưng mang theo Tiểu Lục Tử đến Ngự hoa viên đi dạo, hiện tại đã là cuối thu, ngoại trừ hoa cúc, các loài hoa khác đều đã héo tàn, nhìn qua đặc biệt thê lương.

“Tiểu Lục Tử à.”

“Vâng, hoàng thượng?”

“Người nói tiểu hoàng thúc có biết trẫm đã làm Hoàng đế không?”

Tiểu Lục Tử đáp: “Hồi Hoàng Thượng, Cửu vương gia hiện tại ở trên biển, sợ là không nghe được tin tức.”

Trẫm mất hứng.

Trẫm hái được đóa cúc đại đóa vàng tươi cài lên đầu Tiểu Lục Tử, uy hiếp hắn nếu dám để rơi xuống, trẫm sẽ khiến cho đầu hắn cũng rơi theo.

Nhìn Tiểu Lục Tử rưng rưng nước mắt, trẫm nhất thời thoải mái, tiểu hoàng thúc nói quả nhiên có đạo lý, lúc người không vui nhìn người khác càng tội tệ hơn người, người sẽ vui vẻ.

Đi được nửa thời gian, trẫm mệt mỏi, mấy ngày nay bận quá, trẫm không thể nghỉ ngơi tốt, hiện tại chân vừa đau vừa nhuyển, trong lòng nhịn không được lại cảm thấy ủy khuất.

Tiểu Lục Tử đỡ đóa hoa cúc cong thắt lưng vò đầu bứt tai, “Hoàng Thượng, trên đất rất lạnh, nếu bị nhiễm phong hàn thì phải làm sao?”

“Trẫm không quan tâm, ” trẫm càng nghĩ càng ủy khuất, “Tiểu hoàng thúc thật xấu xa, trẫm hiện tại thương tâm như vậy y cũng không chịu quay lại an ủi trẫm, trẫm về sau sẽ không để ý tới y nữa!”

“Bốn vương lại không biết, thì ra Ninh nhi ủy khuất như vậy.”

Trẫm hoảng sợ, lau lau nước mắt, chống tay đứng lên, cúi đầu đi về phía trước. Trẫm là người biết giữ lời, nói không để ý tới thì sẽ không để ý tới.

Trẫm bước chưa được hai bước đã được một đôi tay đẹp để ôm lên, chủ nhân của đôi tay nói: “Bốn vương vừa nhận được tin lập tức quay về, Ninh nhi không thể oan uổng bốn vương.” Nói xong, còn vỗ vỗ ‘Long môn’ của trẫm.

Trẫm tức giận, ‘Long môn’ của trẫm cao quý như vậy, sao y có thể làm thế? Còn có người đang nhìn đó.

Trẫm dùng sức siết cổ tiểu hoàng thúc, ý đồ ghen chết y.

“Được rồi, không đùa người nữa.”

Trẫm nâng chân lên kẹp thắt lưng của tiểu hoàng thúc, “Chân trẫm đau.” Hừ hừ, nặng chết người!

“Đi thôi, bốn vương ôm người trở về.”

Trầm vừa định cười đắc ý, liền cảm giác được cái tay vốn đang giữ eo trầm bây giờ đang vỗ vô lên ‘Long môn’!

Trầm thật sự tức giận rồi!

Trầm được tiểu hoàng thúc ôm vào Lâm Thanh cung, từ khi đăng cơ, trầm cùng mẫu hậu ngự tại đó, nhưng trầm cũng không đi Dưỡng Tâm điện trước kia phụ hoàng ngự, nơi đó quá lớn, trầm sợ hãi.

Trầm nhảy xuống khỏi người tiểu hoàng thúc, vuốt vuốt tiểu long bào bị nhăn, hừ một tiếng, hoàn toàn không thèm để ý đến y. Y đã vỗ Long môn của trầm, trầm cực kỳ mất hứng.

Trầm đang nghĩ xem nên làm gì bây giờ, liền nghe tiểu hoàng thúc nói, “Nếu đã không muốn gặp ta, vậy ta đành phải đi thôi.”

Trầm chợt cảm thấy tủi thân, ngẩng đầu lên án y, “Tiểu hoàng thúc ngươi làm sao lại hừ —— “

Trầm chấn kinh rồi, nói không ra lời.

“Sao không nói tiếp nữa?”

Trầm tùy ý để tiểu hoàng thúc bóp mặt, ngốc lăng nhìn y. Bốn năm không thấy tiểu hoàng thúc, sao y ngày càng đẹp ra rồi?

“Nhìn ngây người rồi?”

Trầm nhìn thấy lông mày tiểu hoàng thúc hơi nhướn lên, trên mặt nóng hầm hập, trầm tới bây giờ chưa người nào đẹp hơn tiểu hoàng thúc, giống như thần tiên vậy.

Trầm nghe thấy tiểu hoàng thúc cười rộ lên, trong lòng càng thêm xấu hổ.

“Đi Thiên Điện nhìn xem, ta đã mang về cho ngươi không ít bảo bối.”

Nghe thấy tiểu hoàng thúc nói như vậy, trầm nhất thời hết xấu hổ, trầm bây giờ rất kích động!

Trầm cao hứng đến Thiên Điện, đứng ở đại môn, trầm chấn kinh rồi! Một phòng tràn đầy bảo bối! Tất cả đều là của trầm hết!

Trầm vuốt vuốt bảo bối, liếc mắt cười một cái với tiểu hoàng thúc, đột nhiên muốn khóc.

Lại nói tiếp, tiểu hoàng thúc từ lúc trầm sáu tuổi đã xuất cung, nói là muốn đi khắp thiên hạ. Khi đó trầm rất luyến tiếc y, nhưng sau khi các vị hoàng thúc hoàng huynh hoàng chất cùng nhau an ủi trầm, trầm cũng không còn thương tâm nữa.

Sau khi tiểu hoàng thúc đi thật lâu, trầm thường xuyên nhớ đến y, bởi vì y đối với trầm vô cùng tốt, còn biết rất nhiều điều mà người khác không biết. Sau đó tiểu hoàng thúc tặng cho trầm rất nhiều quà, thật nhiều thật nhiều bảo bối, từ địa phương rất xa gửi về, trầm đều không nỡ chạm vào. Sau đó trầm càng thêm mong ngóng tiểu hoàng thúc trở về, đến lúc đó bảo bối sẽ càng nhiều, tiểu kim khố của trầm sẽ đầy ắp.

Khi đó cũng chỉ là suy nghĩ, không ngờ khi tiểu hoàng thúc về lại mang theo nhiều bảo bối đến vậy, quả nhiên vẫn là tiểu hoàng thúc tốt nhất!

2. Chương 2: Tiểu Hoàng Thúc Là Nhiếp Chính Vương

Đêm hôm đó trầm cùng tiểu hoàng thúc đi thỉnh an mẫu hậu, nhưng không hiểu sao sắc mặt mẫu hậu lại không tốt lắm. Trầm gọi Thái y tới chẩn bệnh cho người, Thái y chẩn mạch nửa ngày xong luôn nói không có gì nghiêm trọng, chỉ cần tĩnh dưỡng và phải vui vẻ không nên lo lắng quá nhiều, cuối cùng khai một phương thuốc an thần.

Trầm thấy mẫu hậu đang vô cùng khó chịu, lại liên tục đuổi trầm đi, cuối cùng trầm thương tâm, lôi kéo tiểu hoàng thúc rời khỏi. Vốn dĩ còn muốn cùng nhau dùng thien, giờ chỉ còn trầm cùng tiểu hoàng thúc hai người.

Tiểu Lục Tử sau khi truyền thien và thử độc, đã bị tiểu hoàng thúc đuổi ra ngoài.

Trong khoảng thời gian này bởi vì phụ hoàng bọn họ đã đi, khẩu vị của trầm đại khai, mỗi lần đều ăn rất nhiều, nhưng hiện tại đang cùng tiểu hoàng thúc ăn cơm, trầm lại hơi ngượng ngùng.

Trong cung điện đặt rất nhiều dạ minh châu chiếu sáng, tất cả đều là của tiểu hoàng thúc tặng, trầm đều đưa tới đây. Bởi vì trước khi ngủ trầm luôn muốn nhìn bảo bối của tiểu hoàng thúc cho, nên cẩn thận nhiều ánh sáng.

Trầm nhìn tiểu hoàng thúc đang chăm chú lọc xương cá cho mình, trong lòng cực kỳ khó chịu, ngay cả giò thủy tinh trầm phân phó Ngự Thien Phòng làm cũng cảm thấy không còn ngon miệng.

“Nào, ăn cá đi.” Giọng nói của tiểu hoàng thúc vô cùng ôn nhu.

Trầm nhìn cá trong bát, hít hít mũi, gấp một đũa phù dung yến thái, “Tiểu hoàng thúc, người cũng ăn.”

Trầm nhìn tiểu hoàng thúc cười tủm tỉm ăn thức ăn mình gấp, lúc này mới chịu cúi đầu ăn cá, thật ra trầm không thích ăn cá, nhưng cá tiểu hoàng thúc gấp cho lại đặc biệt ngon.

Ăn xong vẫn thien, tiểu hoàng thúc một mực muốn trầm ra ngoài đi dạo, y nói trầm ăn quá nhiều, không tiêu thực sẽ rất dễ bị đau bụng.

Trầm vô cùng bất mãn. Tối nay vì suy nghĩ cho hình tượng của mình, trầm chỉ ăn hai bát cơm, ít hơn bình thường một bát, điểm tâm còn chưa ăn, sao có thể nói trầm ăn nhiều?

Tiểu hoàng thúc trạc trạc bụng trầm, “Bụng cũng phòng lên rồi, ăn còn ít sao?”

Trầm sờ sờ bụng, hình như có chút trướng thật, nghĩ nghĩ, đánh tùy ý để tiểu hoàng thúc kéo trầm đi vòng quanh điện, tay tiểu hoàng thúc đặc biệt trơn mịn, sờ vô cùng thích, trầm cảm thấy rất thoải mái.

Buổi tối lúc tắm rửa trầm lại ngượng ngùng, bởi vì trầm muốn tiểu hoàng thúc cùng ngủ với trầm, không ngờ y nhất định muốn tắm rửa cho trầm. Trầm đã lớn như vậy rồi, rất ngại đó. Nhưng tiểu hoàng thúc nói nếu trầm không đồng ý y sẽ rời đi, trầm đành để tiểu hoàng thúc tùy ý thoát quần áo của mình.

Trầm ôm tiểu long điếu vào dực trì(ao), trầm thích nhất là tắm trong ao bạch ngọc ở Lâm Thanh cung.

Tiểu hoàng thúc chậm rãi cởi sạch quần áo bước xuống dưới, ngồi cạnh bên trầm, xoa xoa bụng trầm: “Thực mềm, thực đáng yêu.”

Trầm cảm thấy tiểu hoàng thúc nhu bụng mình vừa ngứa vừa thoải mái, cuối cùng xoay xoay hông, nhích lại gần y, “Tiểu hoàng thúc, sao người người lại cứng như vậy?”

“Người nam tử hán phải cứng rắn như vậy.”

Trầm nghe lời này liền không vui, trầm cũng là nam tử hán, nhưng người trầm lại mềm mềm, phụ hoàng bọn họ còn thường xuyên ôm ôm sờ sờ bóp bóp.

“Người Ninh nhi rất mềm mại, rất thoải mái.”

Nghe tiểu hoàng thúc nói như vậy, trầm lại cao hứng, trầm nhìn mấy tiểu hoàng đệ hoàng muội hoàng chất non mềm mềm mại, trầm cũng thích sờ sờ bóp bóp bọn họ.

Trầm ở Bạch Ngọc trì phao rất thoải mái, thoải mái đến không muốn đi ra, cuối cùng trầm chơi xấu, để tiểu hoàng thúc lau người thay y phục cho trầm, không cảm thấy thẹn thùng chút nào cả.

Trầm ngồi trên tiểu long sàng dựa vào người tiểu hoàng thúc, y nhẹ nhàng lau tóc cho trầm.

Trầm nói: “Tiểu hoàng thúc, người về sau ở Lâm Thanh cung được không? Trầm ở một mình rất sợ hãi.”

“Không được, Ninh nhi đã là Hoàng đế, Hoàng đế phải có phong thái của Hoàng đế, tiểu hoàng thúc cũng không thể làm rối loạn quy củ.”

“Trẫm hiện tại là lớn nhất, trẫm nói được là được.” Làm Hoàng đế là có đặc quyền nha, này khiến trẫm cảm thấy được an ủi một chút.

Tiểu hoàng thúc không nói chuyện, muốn trẫm nhanh nghỉ ngơi, ngày mai còn phải lên triều sớm.

Trẫm hậm hực, trẫm không muốn vào triều, mỗi ngày đều phải thức dậy sớm như vậy, trẫm rất mệt mỏi. Hơn nữa, trẫm cũng không hiểu cái gì quốc gia đại sự, trước kia phụ hoàng bọn họ đều nói trẫm được sinh ra là để hưởng phúc, mỗi ngày nghe ca múa, đi dạo trong vườn là được, chứ không phải như bây giờ.

Trẫm nhìn gương mặt tú sắc khả xan của tiểu hoàng thúc, đột nhiên nhớ tới một việc, “Tiểu hoàng thúc, người làm nhiếp chính vương của trẫm đi, như vậy trẫm sẽ không phải làm gì rồi.”

Trẫm quả nhiên quá thông minh.

Về mặt tiểu hoàng thúc rất kỳ quái, nhưng trẫm cho rằng y đã đáp ứng. Kỳ thật trẫm càng muốn đem ngôi vị hoàng đế này tặng luôn cho tiểu hoàng thúc, nhưng nghĩ đến mẫu hậu, trẫm lại không dám nói.

Đêm hôm đó trẫm giám sát tiểu hoàng thúc giúp mình viết thánh chỉ, bản thân tự tay ấn đại ấn, sau đó trẫm oa trong lòng tiểu hoàng thúc ngủ. Người tiểu hoàng thúc thật thơm, trẫm không muốn buông tay.

Sáng hôm sau, trẫm buồn bã ỉu xiu ngồi trên ngai vàng, nhện không được nhắm hai mắt lại, muốn vụng trộm ngủ tiếp.

Tiểu hoàng thúc thật sự rất xấu xa!

Trẫm căm giận nghĩ, trẫm rất muốn ngủ thêm một lát, nhưng y lại dám đánh Long môn của trẫm! Long môn của trẫm có thể tùy tiện sờ sờ sao? Sừng luôn rồi!

Trẫm che miệng lặng lẽ ngáp một cái, chờ quần thần triều bái xong, nhìn mẫu hậu buông rèm chấp chính, lại nhìn tiểu hoàng thúc đứng trước quần thần, cuối cùng cho Tiểu Lục Tử một cái liếc mắt, Tiểu Lục Tử thức thời tiến lên tuyên chỉ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lục Tử nghiêm túc, hô một tiếng “Thánh chỉ đến”, quần thần phía dưới tất cả đều quỳ xuống, trẫm thấy đau thay đầu gối của bọn họ.

Trẫm buồn ngủ không mở nổi mắt, cũng không cần thận nghe nội dung thánh chỉ, dù sao tối hôm qua trẫm cũng xem qua, tuy rằng không hiểu lắm. Chờ Tiểu Lục Tử tuyên xong, trẫm nghe thấy tiếng thét kinh hãi của mẫu hậu, dọa trẫm nhất thời thanh tỉnh.

“Mẫu hậu, người sao vậy?”

Trẫm đợi một lát, không nghe thấy mẫu hậu trả lời, trẫm cũng không để ý nữa.

Trẫm nhìn về phía tiểu hoàng thúc, vui rạo rức nói: “Tiểu hoàng thúc, từ giờ trở đi người chính là nhiếp chính vương của trẫm, trẫm rất cao hứng.”

Tiểu hoàng thúc lĩnh chỉ tạ ơn, hướng trẫm khẽ gật đầu, trên mặt còn mang theo nét cười, khiến trẫm vô cùng sung sướng, trên đời này không có người nào có thể đẹp hơn tiểu hoàng thúc.

Trẫm thanh thanh cổ họng, ra vẻ đường hoàng nói: “Từ hôm nay trở đi, các đại thần sẽ thương nghị quốc sự cùng nhiếp chính vương, tất cả phải nghe theo nhiếp chính vương, ý của y cũng là ý của trẫm.”

Trong triều một mảnh im lặng.

Trẫm vừa lòng gật gật đầu, nhìn về phía tiểu hoàng thúc, chỉ thấy khoe miệng y giật giật, vẻ mặt kỳ quái, nhưng cho dù tiểu hoàng thúc bày ra vẻ mặt kỳ quái hơn nữa thì y vẫn rất đẹp.

“Thần có bản tấu.”

Trẫm nhìn sang, “Ngoại công, người muốn nói gì?” Ngoại công trẫm năm nay đã ngoài sáu mươi, đầu tóc hoa râm, đối với trẫm rất tốt. Năm trước vì trẫm uống quá nhiều canh ngọt mà tiểu lên người ngoại công, ngoại công cũng không tức giận.

“Hoàng thượng tuổi nhỏ, đối với sự vụ trong triều biết rất ít, chỉ bằng người nên lập đế sư.”

Trầm nghĩ nghĩ, nói: “Ngoại công người không phải là để sư sao?”

“Lão thần niên kỷ đã lớn, sợ là không đủ sức giáo dục Hoàng thượng.”

“Sao lại vậy được? Ngoại công còn có thể đuổi theo thỏ con mà, trầm so với thỏ con nghe lời hơn nhiều.”

“... Thần kinh hoảng, sợ là không đảm nhiệm được chức vụ để sư.”

Trầm ủy khuất, “Ngoại công, người không thương trầm...”

Không ngờ ngoại công nghe trầm nói liền quỳ xuống...

Đây là lần đầu tiên trầm nhận ra, thì ra sau khi trở thành Hoàng đế, không chỉ xưng hô thay đổi, mà rất nhiều việc cũng đã thay đổi theo.

3. Chương 3: Trầm Muốn Đánh Người

Hạ triều, trầm buồn bã ỉu xiu trở về, mẫu hậu cùng tiểu hoàng thúc không ai quan tâm trầm, trầm bị ngoại công làm tổn thương, cần trở về dưỡng dưỡng.

Lúc đi đến Ngự hoa viên, trầm nhìn thấy có mấy tiểu oa nhi đang ở bên trong chơi đùa náo nhiệt, trầm lại nhớ mình của ngày trước, khi đó, phụ hoàng bọn họ đều còn sống, không có ai ép trầm đọc sách lên triều, ngoại công rất thương trầm, cuộc sống thực sự rất vui vẻ thoải mái.

“Hoàng thượng, đó là Thập ngũ hoàng tử và thập công chúa, còn có tiểu thể tử của Ngũ vương gia.” Tiểu Lục Tử nói: “Người có muốn đến xem không?”

Trầm nghĩ nghĩ, bước tới.

Ba tiểu oa nhi đều tròn vo, cực kỳ dễ thương, trầm sờ sờ đứa này lại bóp bóp đứa kia, tay vung lên: “Ồ đây lạnh, không chơi ở đây nữa, đi theo trầm đến Noãn các, ở đó có càng nhiều hoa đẹp.”

Nói xong, trầm liền mang theo ba viên bánh trôi đầy thịt đi đến Noãn các, còn phân phó Tiểu Lục Tử nếu thấy mẫu hậu cùng hoàng thúc phải báo cho họ biết.

Noãn các đầy hoa tươi này là do tiểu hoàng thúc xây lúc trầm 3 tuổi, trên nóc nhà lát là mái ngói trong suốt, tiểu hoàng thúc nói thứ đó gọi là thủy tinh, trầm sờ qua rồi, trơn trơn lạnh lạnh, vào mùa đông ở đây rất ấm áp. Sau trầm mới biết, thứ thủy tinh này là do tiểu hoàng thúc làm ra, tiếp nữa, tiểu hoàng thúc lại làm ra gương, so với gương đồng trầm dùng trước kia rõ ràng hơn nhiều.

Tiểu hoàng thúc lợi hại nhất!

Trầm rất kiêu ngạo!

“Hiên nhi a, người sao gầy như vậy? Không ăn thịt sao?” Trầm vuốt vuốt gương mặt nhỏ nhắn của thập ngũ hoàng đệ, cực kỳ đau lòng. Trước kia gương mặt nhỏ nhắn khả ái tròn tròn, hiện tại không còn mấy lượng thịt.

“Cửu hoàng huynh, mẫu phi nói lúc này không thể ăn thịt.”

Thanh âm của thập ngũ hoàng đệ nhuần nhuyễn, trầm thích, nhưng tại sao lại không thể ăn thịt?

Trầm nhìn Tiểu Lục Tử, Tiểu Lục Tử cúi đầu đáp: “Hồi Hoàng thượng, bây giờ đang trong hiếu kỳ nên cấm ăn thịt.”

Trầm sững sốt, trầm vẫn luôn ăn thịt mà.

“Người long thể yếu đuối, Thái hậu nương nương sợ người tổn thương thân thể, nên đã hạ lệnh để cho người tiếp tục ăn thịt.” Giọng Tiểu Lục Tử càng lúc càng nhỏ, trầm phải rất cố gắng mới nghe rõ ràng.

Trầm nhìn ba oa nhi béo béo, hạ quyết định: “Về sau trầm cũng không ăn thịt, hết hiếu kỳ lại ăn.”

Tiểu Lục Tử quỳ mạnh xuống, dọa trẫm nhảy dựng, “Người làm gì vậy?”

“Hoàng thượng, nếu để Thái hậu biết người không ăn thịt, nhất định sẽ rất đau lòng.”

“Không sao, ” trẫm còn tưởng rằng hắn muốn nói chuyện gì ghê gớm lắm, “Chuyện này trẫm sẽ nói với mẫu hậu, Tiểu Lục Tử người nhanh đứng lên, sai người lấy chút điểm tâm đến, Hiên nhi bọn họ chắc đang đói bụng.” Trẫm cũng đói bụng, nhưng trẫm không thể nói ra, rất mất ‘Long’ mặt.

Tiểu Lục Tử vẻ mặt đau khổ đi ra ngoài, trẫm vô cùng vừa lòng gật gật đầu, không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy Tiểu Lục Tử mặt nhăn thành bánh bao, trẫm liền vui vẻ.

“Cửu hoàng huynh, y phục của huynh thật đẹp.” Thập công chúa dung đưa bím tóc sờ tiểu long bào của trẫm, khoe miệng chảy vài giọt nước miếng.

Trẫm cầm khăn thấm tiểu Long lau cho nàng, vui rạo rức nói: “Trẫm cũng cảm thấy rất đẹp, nhưng người không thể mặc, chờ trẫm trở về nói với tiểu hoàng thúc, để y sai người làm y phục mới cho các người.”

“Cửu hoàng huynh, huynh thật tốt.”

Trẫm cảm thấy Doanh nhi muội muội cười rộ lên cực kì dễ nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như một đóa hồng nhỏ xinh đẹp.

“Cửu hoàng thúc, ta muốn bông hoa kia.” Tiểu hoàng chất kéo kéo tiểu long bào của trẫm, chỉ vào một đóa hoa màu lam.

Trẫm cũng không biết đây là hoa gì, nhưng hoa rất đẹp, nếu tiểu hoàng chất thích, vậy trẫm sẽ hái cho nó.

Trẫm không cho người hỗ trợ, bản thân kiễng chân tự hái hoa cho tiểu hoàng chất, lúc sắp chạm đến bông hoa, một tiếng thét chói tai đột nhiên vang lên, trẫm hoảng sợ, không đứng vững, té ngã.

“Hoàng thượng —— “

“Cửu hoàng huynh —— “

“Cửu hoàng thúc —— “

Bên người trẫm đột nhiên có rất nhiều người vây quanh, khiến trẫm vô cùng buồn bực, đây là muốn ghen chết trẫm sao.

Tiểu Lục Tử chen lại, đỡ trẫm đứng dậy, trẫm nhìn chung quanh thái giám cung nữ quỳ đầy đất, khoát tay để bọn họ đứng lên, có phải việc gì lớn đâu, không phải chỉ là té một cái thôi sao, trước kia không phải trẫm chưa từng té qua.

“A a a a —— ai cho người hái Lam Sắc Yêu Cơ của ta?”

Trẫm nhìn người một thân xiêm y hồng nhạt trước mắt, nghĩ nửa ngày cũng không thể nhớ ra nàng là ai.

“Hoàng Thượng, đây là An Văn quận chúa nhà tiên Thái tử.” Tiểu Lục Tử nói.

Trẫm nhớ rồi, đây là đại quận chúa luôn nói líu ríu không ngừng còn vô cùng kiêu ngạo thích bắt nạt người khác nhà Thái tử ca—— hoàng chất nữ trẫm ghét nhất!

Trẫm liếc Tiểu Lục Tử một cái, Tiểu Lục Tử hiểu ý, bày vẻ mặt khiển trách: “Làm càn, trước mặt hoàng thượng lại dám lớn tiếng ồn ào?”

Làm tốt lắm, Tiểu Lục Tử, trở về trẫm sẽ thưởng người một thỏi kim nguyên bảo(vàng).

Tuy rằng trẫm chưa từng nổi giận, nhưng trẫm cũng rất sĩ diện, trẫm hiện tại là Hoàng Thượng, ai dám không nghe?

“Hiện tại đang trong quốc tang, ai chuẩn cho người mặc xiêm y hồng nhạt?” Trẫm học Tiểu Lục Tử nghiêm mặt, hai tay chấp sau người, uốn ngực ngẩng đầu, cực kỳ khí thế.

“Ta cứ muốn mặc đấy!”

“Vô liêm sỉ, người tới, vả miệng.” Trầm không ưa dáng vẻ này của nàng, mắt đặt lên đỉnh đầu, lỗ mũi hếch lên trời.

Vài tiểu thái giám áp nàng xuống đất, bóp bóp vả miệng.

Trầm trong lòng thoải mái, cho người quăng ngã bảo bối của trầm, cho người đánh chết sủng vật của trầm, cho người bắt nạt tiểu hoàng chất bọn họ. Trước kia trầm nề mặt thái tử ca ca không thêm để ý, hiện tại trầm không tin không đánh chết được người!

“Cửu hoàng huynh, đừng đánh nữa, ” Thập ngũ hoàng đệ kéo xiêm y của trầm, “Nếu đánh nữa, đại hoàng tẩu biết được thì phải làm sao? Nàng sẽ khóc lóc đi tìm mẫu hậu gây phiền toái.”

Trầm không quan tâm, dù sao cũng đã đánh rồi, phải khiến nàng nhớ thật lâu.

“Hiên nhi, người nhớ kỹ, trầm hiện tại là Hoàng thượng, trầm là lớn nhất, về sau nếu nàng lại dám khi dễ người người cứ nói cho trầm biết, trầm sẽ giúp người trừng trị nàng.” Trầm lôi ba tiểu bàn tử đến bên người, để thái giám đánh thêm mấy cái, mới ra hiệu cho Tiểu Lục Tử.

“Ngừng.”

Trầm nhìn An Văn quận chúa bị đánh thành đầu heo, trong lòng vô cùng sướng khoái, “An Văn, người nhớ kỹ cho trầm, người chỉ là quận chúa, trầm là Hoàng đế, Hiên nhi, Doanh nhi là hoàng tử công chúa, tiểu hoàng chất là thể tử, đều là những người người không thể đắc tội, về sau nếu dám ở trước mặt trầm kiêu ngạo, trầm sẽ tước phong hào của người.”

“Hu hu hu...”

Trầm nhìn nàng không có hình tượng khóc lên, hừ một tiếng, “Tiểu Lục Tử, truyền khẩu dụ của trầm, An Văn quận chúa không tuân thủ hiệu đạo, ngự tiền thất nghi, phạt nàng đi Phật đường bế môn tư quá ba tháng.”

Tiểu Lục Tử đáp một tiếng, để cho hai cung nữ đi theo An Văn công chúa trở về truyền lời.

“Cửu hoàng huynh, huynh thật uy phong!”

Trầm nhìn ba tiểu bàn tử mắt to tỏa sáng, vô cùng kiêu ngạo và tự hào.

Trầm uy phong như vậy đó! Hừ! Hừ hừ!

Tất cả mọi tức giận lúc lâm triều đã được xả hết, trầm cảm thấy thân thể thư sướng, tâm tình khoái trá, “Về sau Lam Yêu Cơ gì gì đó đều là của tiểu hoàng chất, trừ bỏ hần ai cũng không được phép đụng đến, đã rõ cả chưa?”

“Vâng.”

“Cám ơn cửu hoàng thúc.”

Tiểu hoàng chất cười thực đáng yêu, trầm thực muốn niết mặt nó.

Trầm cười tủm tỉm dẫn ba nhóc béo đi ăn điểm tâm, bận việc cả một buổi sáng, trầm đói bụng rồi.

Vừa rời khỏi Noãn các, trầm nhìn thấy tiểu hoàng thúc, trầm sững sốt một chút, nghe tiểu hoàng thúc nói: “Lúc này Hoàng thượng cũng thật uy phong ha.”

4. Chương 4: Trầm Đau

” Lúc này Hoàng thượng cũng thật uy phong ha.”

Trầm cao hứng, “Thực sự?” Được tiểu hoàng thúc khích lệ, thật vui vẻ

~Thập ngũ hoàng đệ kéo tay trẫm, trẫm cúi đầu nhìn sang, nó nhỏ giọng nói thầm: “Cửu hoàng huynh, ta cảm thấy tiểu hoàng thúc không phải đang khen huynh nha... Huynh nhìn y đi, y không có cười.”

Nghe thập ngũ hoàng đệ nói, trẫm bước tới vài bước, cẩn thận nhìn mặt tiểu hoàng thúc, chỉ thấy khóe miệng y hơi giật giật, thật sự không có cười.

“Tiểu hoàng thúc, ngươi không phải đang khen trẫm?” Trẫm mờ mịt, nếu không phải khích lệ, vậy y có ý gì?

“Không, ta đang khen Hoàng Thượng.”

Trẫm lại cao hứng, bóp bóp mặt thập ngũ hoàng đệ nói: “Ngươi xem, tiểu hoàng thúc đã thừa nhận y đang khen trẫm đó, Hiền nhi ngươi nhìn nhầm rồi.”

Trẫm sờ sờ thập ngũ hoàng đệ, trong lòng cảm thán, thật nhiều thịt, niết niết thật thoải mái.

Qua buổi trưa không lâu, đại hoàng tẩu khóc sụt sùi đến tìm trẫm. Trẫm nhìn đại hoàng tẩu nhu nhu nhược nhược cẩn thận cầu tình cho An Văn, trong lòng vô cùng khó chịu, trước kia đại hoàng tẩu chưa bao giờ khóc, nàng chỉ ngồi dưới tàng cây rơi đầy những đóa hoa xinh đẹp, ôn nhu cười với trẫm.

Trẫm mím miệng không nói, trẫm cũng khó chịu, không muốn nói chuyện, cuối cùng tiểu hoàng thúc đang ở bên cạnh phê chiết tử giúp trẫm khuyên đại hoàng tẩu trở về.

Trẫm vô cùng phiền muộn, điểm tâm buổi chiều cũng ăn không ngon, ăn hết nửa đĩa cũng không nếm được vị ngọt, trẫm tức giận, “Điểm tâm sao lại không có vị ngọt?”

“Hoàng thượng, đó là hàm vị tô (điểm tâm mặn).” Tiểu Lục Tử cúi đầu đáp.

Trẫm chớp chớp mắt, nhìn kỹ, thật đúng là hàm vị tô, trẫm còn tưởng là hoa quế cao quên bỏ đường chứ.

Trẫm muốn ăn ngọt, để Tiểu Lục Tử đến Ngự thiện phòng mang hoa quế cao đến, sau đó trẫm lê lê lết lết đi tới cạnh tiểu hoàng thúc, đúng lúc y quay sang nhìn trẫm cười, thực đẹp.

“Lại đây nhìn đi, ngươi cũng nên học cách xem tấu chương, học cách xử lý chính vụ.” Tiểu hoàng thúc ôm trẫm ngồi lên đùi y, bắt trẫm xem tấu chương.

Trẫm đương nhiên không muốn xem, trẫm còn chưa biết hết chữ cái đâu, làm sao có thể xem tấu chương được?

Tiểu hoàng thúc sau khi nghe trẫm nói thì trẫm mặc thật lâu, cuối cùng nói một câu khiến trẫm suýt khóc, “Ngày mai bắt đầu đến thư phòng đọc sách đi, không cần lâm triều nữa.”

Trẫm hoang mang, đi thư phòng? Phải đi từ giờ mẹo đó! Khi đó trời còn chưa sáng đâu, trẫm khẳng định không thể dậy được!

Tiểu hoàng thúc lại nói, “Vậy đổi thành giờ thìn đi, tiểu hài tử quả thật nên ngủ nhiều mới tốt.”

Nhìn tiểu hoàng thúc quyết tâm muốn để trẫm đi thư phòng đọc sách, vì thế trẫm mất hứng, yên lặng bò xuống khỏi đùi y, yên lặng chạy vào tắm thất(phòng ngủ), lại yên lặng trèo lên tiểu long sàng chui vào tiểu long bị(chăn). Trẫm quyết định, từ nay về sau sẽ không quan tâm đến tiểu hoàng thúc nữa, trừ phi y nhận lỗi với trẫm!

Trẫm chờ a chờ, chờ đến khi đang ngủ thì bị Tiểu Lục Tử đánh thức dùng văn thiện, cũng không đợi được tiểu hoàng thúc đến nhận lỗi.

Trẫm u buồn, “Tiểu Lục Tử, tiểu hoàng thúc đâu?”

“Hồi hoàng thượng, nhiếp chính vương đã xuất cung.”

Trẫm nóng nảy, tiểu hoàng thúc sao lại xuất cung rồi? Trẫm còn chưa chuẩn đâu? Trẫm đời này còn chưa được xuất cung chơi lần nào đâu, trẫm cũng muốn ra ngoài.

“Hoàng thượng, người muốn đi đâu?”

Trầm thở phì phì chạy ra ngoài, “Trầm muốn xuất cung tìm tiểu hoàng thúc, nếu y không hồi cung trầm cũng không hồi cung.” Tiểu hoàng thúc chạy mất thì phải làm sao đây, trầm rất muốn khóc!

Trầm chạy không tới hai bước, chân vấp phải tiểu long bào bạch một tiếng ngã xuống. Lúc ấy trầm hơi choáng váng, nhưng trầm không khóc. Sau nghe Tiểu Lục Tử kể lại, lúc đó thực sự rất rất nguy hiểm, hấn suýt thì bị hù chết.

Trầm được Tiểu Lục Tử đỡ đứng dậy, vuốt đầu gối vô cùng ủy khuất, tiểu hoàng thúc không thương trầm, bọn họ cũng không thương trầm, không có ai thương trầm hết.

Trầm chớp chớp mắt, hít hít mũi, kìm nén nước mắt sắp chảy ra, trầm mới không khóc trước mặt Tiểu Lục Tử đâu, thật mất mặt.

Lúc thoa thuốc Tiểu Lục Tử khuyên trầm, “Hoàng thượng người không cần phải lo lắng, nhiếp chính vương có phủ đệ ở ngoài cung, cũng có người chiếu cố, rồi sẽ vào cung thôi.”

Trầm không lo cái này, cái trầm lo là nếu tiểu hoàng thúc thật sự lại đi xa rồi không trở lại thì phải làm sao? Nếu không thì trầm đi nhận lỗi với y là được, không phải chỉ đọc sách thôi sao, trầm dậy sớm chút là được rồi...

Trầm cố gắng kìm nén lo lắng, lúc dùng văn thiện ăn ít hơn hai bát cơm, điểm tâm sau đó cũng không ăn.

Trầm ngồi trên tiểu long sang chờ a chờ, chờ đến lúc ngủ thiếp đi, tiểu hoàng thúc vẫn chưa quay lại.

Trầm thật thương tâm, phân phó Tiểu Lục Tử đóng đại môn lại, về sau sẽ không để tiểu hoàng thúc tiến cung nữa, y muốn đi chỗ nào thì đi, trầm không quan tâm... Nhưng nếu y cho trầm thứ tốt trầm vẫn sẽ lấy, đó là đồ để bỏ vào tiểu kim khối!

Trầm nhìn Tiểu Lục Tử lau mồ hôi chạy ra ngoài dãn dờ, nhưng ngay lập tức hấn đã trở lại, bên cạnh còn có tiểu hoàng thúc của trầm.

Trầm chớp chớp mắt, nhìn tiểu hoàng thúc đang cười tủm tỉm, đột nhiên cảm thấy xấu hổ. Sau đó trầm làm một việc mất mặt nhất từ trước đến nay, cong tiểu Long môn úp mặt vào tiểu long bị, sau đó nữa... Long môn của trầm bị đánh rồi...

Trầm lặn vào tận trong cùng của tiểu long sàng, mắt húng nhìn tiểu hoàng thúc, dùng ánh mắt cổ biểu đạt trầm đang rất bất mãn —— trầm đang rất không vui, còn không mau đến dỗ cho trầm vui vẻ!

Sau đó tiểu hoàng thúc sẽ đến dỗ trầm?

Không có đâu!

Tiểu hoàng thúc cười! Y vậy mà lại chê cười trầm! Trầm thật sự muốn tức giận!

“Được rồi, không đùa ngươi.” Tiểu hoàng thúc xua tay, trầm vô cùng không tình nguyện ném tiểu long bị chạy tới, sau đó bị tiểu hoàng thúc ôm vào lòng, “Nghe Tiểu Lục Tử nói văn thiện ngươi ăn rất ít, bây giờ có đói bụng không?”

Trầm rút ra một bàn tay sờ sờ bụng, đúng là hơi đói thật, vì thế trầm gật gật đầu, sau đó liền nghe tiểu hoàng thúc nói: “Hiện tại đã muộn không thể ăn nhiều, ăn một chén cháo tổ yến đi.”

Trầm kháng nghị, chỉ ăn một chén cháo tổ yến làm sao đủ? Trầm trừ trước đến giờ đều là dùng thiện xong thì ăn bánh ngọt, như vậy sao mà no được!

Nhưng tiểu hoàng thúc căn bản không thèm để ý đến kháng nghị của trầm, y ôm trầm đến cạnh cái bàn dùng để xem chiết tử, trầm cầm bản tấu chương xem xét nửa ngày, vẫn không thể hiểu trên đó viết gì.

Trầm xem một lát đã mệt, có lẽ do còn chưa được ăn cháo tổ yến. Trầm dùng sức mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn chằm chằm tiểu hoàng thúc, thật ra trầm rất muốn sờ sờ mặt tiểu hoàng thúc, nhưng trầm lười động, oa trong lòng y rất thoải mái, vô cùng ấm áp khiến trầm không muốn cử động.

Một lát sau Tiểu Lục Tử trở lại, trầm nhìn cái chén trong lòng bàn tay hấn so với bàn tay trầm còn nhỏ hơn, thật muốn khóc, chỉ chút cháo như vậy, nhét kê răng cũng không đủ nha.

“Quá ít, không đủ ăn.” Trầm bắt mặn.

Tiểu hoàng thúc tiếp nhận chén nhỏ, cầm thìa bắt đầu uy trầm, trầm lập tức cao hứng, mặc dù có hơi ít, nhưng được tiểu hoàng thúc đút cho, vậy miễn cưỡng giả vờ không đói bụng đi.

Chờ ăn xong cháo tổ yến, trầm ngáp một cái chuẩn bị đi ngủ, lại nghe tiểu hoàng thúc mở lời, “Ninh nhi, ta có chuyện muốn nói với người.”

Trầm chớp chớp mắt, “Chuyện gì cơ?”

5. Chương 5: Trầm Đi Học

Về mặt tiểu hoàng thúc cực kỳ nghiêm túc, trầm chớp chớp mắt, ngồi thẳng lưng, nghe y nói.

“Ninh nhi, có phải người không muốn làm Hoàng đế hay không?”

Trầm không chút do dự gật đầu, trầm chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm Hoàng đế, kỳ thật ước mơ lớn nhất của trầm là được cùng tiểu hoàng thúc ra ngoài cung chơi, hơn nữa trước kia Thái tử ca ca còn đó, trầm vốn dĩ không phải lo lắng những việc này.

“Nhưng người hiện tại đã là Hoàng đế, ” tiểu hoàng thúc xoa đầu trầm, “Làm Hoàng đế, phải có phong thái Hoàng đế, người cần biết chữ để xem tấu chương, còn cần phải biết làm thế nào để cai trị đất nước.”

Trầm vắn vắn ngón tay, “Nhưng trầm không lợi hại như tiểu hoàng thúc. Tiểu hoàng thúc, để người làm Hoàng đế không tốt sao?”

Tiểu hoàng thúc cười, “Người sẽ không, ta có thể dạy người. Ngôi vị Hoàng đế này chỉ có người mới có thể ngồi, chỉ ít thì hiện tại chính là như vậy.”

Trầm lại hồ đồ, vì sao Hoàng đế nhất định phải là trầm?

“Hoàng chất bọn họ không còn (Thái tử cũ, hoàng tử...), người chính là Thái tử danh chính ngôn thuận. Chỉ là người bỏ qua giai đoạn này, trực tiếp trở thành Hoàng đế mà thôi, ” tiểu hoàng thúc tiếp tục xoa đầu trầm, “Cho dù người không muốn làm, cũng phải chờ được người có thể làm Hoàng đế trong Hoàng gia xuất hiện, người hiểu không?”

Trầm mơ hồ gật gật đầu, tiểu hoàng thúc đã nói nhiều như vậy, trầm sẽ giả bộ mình hiểu một chút đi.

“Kỳ thật người không hiểu cũng không sao, tóm lại người hiện tại là Hoàng đế, ta sẽ dạy người.”

Trầm nhìn tiểu hoàng thúc cười rộ lên, lại bị sắc đẹp của y mê hoặc mất rồi, tiểu hoàng thúc sao lại đẹp như vậy, nhìn y khiến mặt trầm thật đỏ nhá.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng ở đó, tiểu hoàng thúc lại nói tiếp, vẫn là câu nói kia, trầm phải đi thư phòng học chữ, sau đó học cách làm Hoàng đế.

Trầm nghe tiểu hoàng thúc nói, đầu càng ngày càng nặng, thanh âm của tiểu hoàng thúc thật hay, trước kia trầm đều nghe tiểu hoàng thúc kể chuyện trước khi ngủ đó.

(~ ~)~ZZ

Ngày hôm sau, lúc trời vừa sáng trầm bị Tiểu Lục Tử đánh thức, trầm ôm chăn nhỏ không buông tay, muốn tiếp tục triển miên cùng tiểu long sàng.

Thanh âm của Tiểu Lục Tử rất nhanh đã biến mất, trầm cười đắc ý, xoay người chuẩn bị ngủ tiếp, bỗng nhiên trầm cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, rùng mình một cái, nhất thời thanh tỉnh.

Trầm mở to mắt, nhìn thấy tiểu hoàng thúc đang cầm tiểu long bào chuẩn bị giúp trầm mặc.

Vì thế trầm lâm vào rối rắm, trầm rất muốn ngủ, nhưng trầm cũng rất muốn để tiểu hoàng thúc mặc quần áo giúp mình, này thật khó lựa chọn.

Sau đó trầm chấn kinh rồi!

Trầm không nghĩ tới tiểu hoàng thúc trực tiếp xốc tiểu long bị ra xách trầm lên, sau đó không lưu tình cởi tiểu long y (y phục), còn vỗ vỗ tiểu Long mông của trầm, vỗ năm cái liền! Năm cái! Trầm mắc cỡ chết được!!!

Vẫn chưa hết, tiểu hoàng thúc còn chưa buông tha trầm, y soạt soạt mặc tiểu long bào giúp trầm, lại xoay xoay trầm vài vòng ngắm tiểu long bào, xoay khiến trầm suýt hôn mê, sau đó lại tiếp tục vỗ vỗ tiểu Long mông, lúc này mới để Tiểu Lục Tử giúp trầm đi hải.

Trầm không nói được một câu nào, chỉ cảm thấy chóng mặt, nhìn thấy có ba tiểu hoàng thúc lung la lung lay trước mặt trầm cười.

Mãi đến lúc Tiểu Lục Tử rửa mặt cho trầm, trầm lại dùng sức lắc lắc đầu, mới có thể thanh tỉnh lại.

Đang muốn nổi nóng với tiểu hoàng thúc, y đã chủ động dắt tay trầm đi dùng tẩy thiện, trầm cao hứng, nhanh chóng quên sạch sự tình vừa phát sinh.

Lúc trầm đến thư phòng đã thấy tiểu hoàng đệ, tiểu hoàng chất cùng một số người khác đã ở đó, đang chụm đầu một chỗ thì thăm to nhỏ với nhau, thấy trầm đến tất cả đều cung kính hành lễ, cực kỳ đáng yêu.

Trầm vui vẻ chạy đến ngồi giữa bọn họ, thập ngũ hoàng đệ lập tức chạy lại, “Hoàng huynh hoàng huynh, hôm qua đại hoàng tẩu có đi tìm huynh không?”

Trầm nhú nhú lông mày, “Có, đại hoàng tẩu còn khóc, trầm nhìn thấy mà đau lòng.”

Thập ngũ hoàng đệ nãi thanh nãi khí an ủi trầm, “Hoàng huynh huynh đừng lo lắng, chờ học xong ta sẽ đi tìm hoàng tẩu hồng cho nàng vui vẻ, An Văn rất xấu, trước kia chúng ta cũng không dám chọc giận nàng, hôm qua hoàng huynh đã giáo huấn nàng, nàng về sau nhất định sẽ không lại tiếp tục bắt nạt chúng ta.”

Trầm xoa xoa đầu nhỏ của nó, nhuyển hồ hồ thật đáng yêu.

Một lát sau Hứa lão sư đến, trầm miễn cho ông không phải hành lễ. Hứa lão sư tóc bạc trắng, chân run run bước đi, trầm thật sự không nỡ để ông quỵ xuống.

Kế tiếp Hứa lão sư bắt đầu bài giảng, trầm nghe một lúc lâu vẫn không hiểu ông đang nói gì, thật mệt mỏi.

Lại nói tiếp, trước kia khi phụ hoàng cùng mọi người còn sống trầm cũng rất ít khi đến thư phòng, dùng cách nói của tiểu hoàng thúc chính là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, cho nên tuy trầm đã học không ít chữ, nhưng không nhớ được bao nhiêu, so ra thập ngũ hoàng đệ còn giỏi hơn nhiều. Lúc đó phụ hoàng và mẫu hậu rất sủng ái trầm, hơn nữa trầm lại cùng hoàng vị cách quá xa, cho nên cũng không có ai nói gì.

Nhưng hiện tại không giống, trầm mới bắt đầu gà gật, Hứa lão sư sẽ run rẩy đến đánh thức trầm. Không chỉ thế, ông còn đứng trước cái bàn nhỏ của trầm giảng đạo lý. Trầm dụi dụi mắt, cường ngạnh kìm nén muốn ngáp. Bị Hứa lão sư nói như vậy, trầm càng mệt hơn.

Hứa lão sư nói liên tục một nén nhang, lại run rẩy quay lại chỗ ngồi, lật sách giảng tiếp.

Thập ngũ hoàng đệ ở phía trước đưa cho trầm một viên kẹo, trầm nhanh chóng nhét vào miệng, sau đó răng bị chua đến nhức, trầm liền thanh tỉnh.

Thập ngũ hoàng đệ sao lại có kẹo chua vậy chứ? Rõ ràng trầm thấy viên kẹo có bọc bột đường mà... Trưa nay trầm còn muốn ăn xương sườn, bây giờ chắc không cần được rồi, trầm thật đáng thương!

Trầm ôm quai hàm cố gắng nghe Hứa lão sư niệm kinh cả một buổi sáng, kiên trì đến lúc được nghỉ. Trầm bị sự chăm chỉ của mình làm cho cảm động rồi.

Cáo biệt Hứa lão sư, hoàng chất, hoàng diệt bọn họ xong, trầm nắm tay Thập ngũ hoàng đệ cùng nhau đến Từ An cung của mẫu hậu. Mẫu phi của đệ ấy đã sớm không còn nên đệ ấy được mẫu hậu nuôi dưỡng.

“Hiên nhi, người lấy kẹo chua này ở đâu vậy? Khiến rằng trẫm chua đau, trưa hôm nay chỉ có thể ăn đậu hũ.” Trẫm dùng sức nhỏ nhéo nhéo mặt nhóc béo, cực kì muốn cắn thử một ngụm trên mặt nó.

Thập ngũ hoàng đệ ngốc ngốc cười rộ lên, “Là đệ cố ý bảo Ngự thiện phòng làm, lúc đệ nghe Hứa lão sư giảng bài cũng sẽ buồn ngủ, cho nên đã chuẩn bị.”

Trẫm gật gật đầu, “Hiên nhi, đệ thật thông minh.”

“Hi hi...” Thập ngũ hoàng đệ vui vẻ, “Đúng rồi hoàng huynh, huynh không cần vào triều sớm sao? Trước kia phụ hoàng luôn vào triều từ rất sớm rất sớm đó.”

“Trẫm nghe không hiểu, cho nên không cần đi, ” trẫm không thèm để ý nói: “Tiểu hoàng thúc nói, trẫm hiện tại trước đi thư phòng học chữ, đến buổi trưa y sẽ dạy trẫm xem chiết tử, chờ trẫm lớn hơn, sẽ phải vào triều.” Ai, nghĩ lại thì trẫm thực sự rất đáng thương.

Thập ngũ hoàng đệ đồng tình nhìn trẫm, “Vào triều sớm sẽ phải dậy rất sớm, chắc chắn sẽ bị thiếu ngủ, hoàng huynh sau này sẽ không cao lên được.”

Trẫm chán kinh, không cao lên được? Sao không cao lên được chứ?! Trẫm rất muốn mình sẽ cao như tiểu hoàng thúc đó!

6. Chương 6: Cùng Thập Ngũ Hoàng Đệ Giận Dỗi

Thập ngũ hoàng đệ nói làm cho trẫm sợ ngốc, đã đến Từ An cung rồi mà trẫm vẫn không thể nào ngừng suy nghĩ, không thể cao lên là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Trẫm hành lễ với mẫu hậu, sau đó liền nói cho mẫu hậu nghe nghi vấn đáng sợ của mình, không ngờ mẫu hậu khi nghe xong lại cười.

Mẫu hậu vậy mà lại cười nhạo trẫm!

Trẫm ủy khuất!

Trẫm quyết định tối nay phải ăn nhiều thêm một chén cơm! Trẫm không tin về sau sẽ không cao lên được!

Tối hôm đó trẫm anh dũng ăn rất nhiều, bụng phồng lên thành một quả cầu thật lớn, trẫm kéo tiểu long bào lên để cho mẫu hậu cùng Thập ngũ hoàng đệ chọc chọc, trẫm cũng thử chọc chọc. Cứng cứng, không nhấn xuống được nữa.

Thập ngũ hoàng đệ sùng bái nhìn trẫm, “Hoàng huynh thật lợi hại, có thể ăn bốn chén cơm, về sau nhất định sẽ rất cao rất cao, giống như tiểu hoàng thúc.”

“Thật sự?”

“Thật sự! Trước kia ta đã xem đại hoàng chất ăn cơm, hắn ăn rất nhiều rất nhiều, ” Thập ngũ hoàng đệ khoa tay múa chân, vung tay vẽ ra một vòng tròn lớn, “Sau đó đại hoàng chất có bộ dáng rất cao.”

Trẫm nghĩ nghĩ, đại hoàng chất lúc còn sống quả thật rất cao, trẫm còn không cao đến hông hắn, thì ra ăn nhiều sẽ cao lên sao?

Trẫm càng nghĩ càng cảm thấy Thập ngũ hoàng đệ nói có lý. Trẫm rất cao hứng, quyết định về sau phải ăn thật nhiều, thật nhiều thật nhiều, để có thể cao hơn cả tiểu hoàng thúc! Sau đó đánh mông tiểu hoàng thúc!

Mua ha ha ha ha ha!

Dùng xong văn thiện, trẫm ghé vào người mẫu hậu làm nũng chán chê, sau đó mới nắm tay Thập ngũ hoàng đệ trở về Lâm Thanh cung. Thập ngũ hoàng đệ làm nũng với trẫm, nhất định muốn ngủ cùng, thật không có biện pháp. (^)

“Hoàng huynh hoàng huynh, chúng ta cùng nhau tắm rửa đi.” Thập ngũ hoàng đệ kéo tay trẫm lắc a lắc, lắc đến tiểu long bào của trẫm cũng bị nhả luôn rồi.

“Hiện tại không được, ” trẫm nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt, “Tiểu hoàng thúc nói, vừa ăn xong không thể lập tức tắm rửa, đệ trước đi đọc sách một lát, sau đó chúng ta cùng nhau tắm.”

Thập ngũ hoàng đệ chớp chớp mắt, “Ta đi đọc sách, kia hoàng huynh thì làm gì?”

“Trẫm muốn đi ngoài.” Ô ô ô, tối hôm nay ăn quá nhiều rồi

~Thập ngũ hoàng đệ vô tội nhìn trẫm, “Kia đệ bồi hoàng huynh cùng đi đi.”

Trẫm đương nhiên không đồng ý, nếu Thập ngũ hoàng đệ cùng đi, làm sao trẫm có thể đi được? Trẫm khăn trương!

Trẫm nhéo nhéo miệng Thập ngũ hoàng đệ, hừ đệ ấy thật thoải mái.

Trẫm cảm thấy hôm nay Thập ngũ hoàng đệ đặc biệt hẹp hòi, trẫm nói muốn cùng nó đi Bạch Ngọc trì phao tắm, thế nhưng nó vẫn giận trẫm sự tình lúc trước, đúng là lòng dạ nhỏ nhen!

Liếc mắt về phía Tiểu Lục Tử, hần liền thí diên thí diên chạy tới thay trẫm hống Thập ngũ hoàng đệ, trẫm đứng thẳng lỗ tai nghe, quyết định chờ sau khi tiểu hoàng thúc đến sẽ để y thưởng cho Tiểu Lục Tử một khối tiểu hoàng kim, còn tiểu kim khối của trẫm...ừm... không thể đưa ra cho người khác được!

Một lát sau, Thập ngũ hoàng đệ ngoan ngoãn cùng trẫm tay trong tay đi Bạch Ngọc trì phao tắm.

Trẫm vừa lòng hừ một tiếng, quyết định để cho tiểu hoàng thúc thưởng Tiểu Lục Tử hai khối tiểu hoàng kim.

“Hoàng huynh, lúc này là ta không đúng, huynh đừng giận ta.” Thập ngũ hoàng đệ nhu thuận, khuôn mặt đỏ bừng, tựa như một quả táo đỏ thắm.

Trẫm đương nhiên không tức giận, Thập ngũ hoàng đệ đáng yêu như vậy, trẫm làm sao có thể giận đệ ấy? Trẫm thương nó còn không kịp

~“Trên đời này chỉ có hoàng huynh cùng mẫu hậu thương ta.” Thập ngũ hoàng đệ tội nghiệp nhìn trẫm, trẫm nhất thời đau lòng ghê gớm, “Đừng khóc đừng khóc, trẫm về sau vẫn thương ngươi, mẫu hậu cũng sẽ thương ngươi, tiểu hoàng thúc cũng sẽ thương ngươi nha.”

“Tiểu hoàng thúc chỉ cần thương hoàng huynh là đủ rồi, ” Thập ngũ hoàng đệ khoát tay, “Nhưng cũng không sao, chỉ cần hoàng huynh thương ta, vì ta thích hoàng huynh nhất.”

Trẫm nhất thời đắc ý, nhìn xem nha nhìn xem nha, trẫm được mọi người yêu thích biết bao nhiêu, khắp thiên hạ này trẫm đáng yêu nhất ~()/

~Tắm xong, trẫm tự mình lau người, để Tiểu Lục Tử giúp Thập ngũ hoàng đệ. Trẫm là đại nhân, mới không cần người khác hầu hạ đâu.

Lau sạch sẽ, trẫm bắt đầu mặc quần áo, nhưng trẫm xoay qua xoay lại một lúc lâu cũng không biết quần áo này làm sao mặc. Cuối cùng vẫn là Tiểu Lục Tử giúp, trẫm cảm thấy vô cùng mất hứng!

“Hoàng huynh hoàng huynh, mau lên đây ngủ.” Thập ngũ hoàng đệ ở trên tiểu long sàng của trẫm lăn một vòng, sau đó vẫy vẫy bàn tay nhỏ về phía trẫm.

Trẫm bất chấp việc mình đang mất hứng, trèo lên tiểu long sàng lăn một cái. Ai nha tiểu long sàng của trẫm thật là thoải mái, khiến trẫm không muốn thức dậy.

“Hi hi hi hi...” Thập ngũ hoàng đệ ngây ngô cười.

Trẫm sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, cảm thấy trẫm hình như đã quên mất cái gì đó.

“Hoàng huynh hoàng huynh, sao hôm nay không thấy tiểu hoàng thúc?”

Trẫm bừng tỉnh đại ngộ, trẫm đã nói mà, thì ra nguyên ngày hôm nay trẫm không nhìn thấy tiểu hoàng thúc, lúc trước y còn nói muốn dạy trẫm chữ số mà.

Trầm gọi Tiểu Lục Tử, “Tiểu hoàng thúc đâu?”

“Hồi Hoàng Thượng, nhiếp chính vương vẫn đang ở Ngự thư phòng.”

Trầm kinh ngạc, “Tiểu hoàng thúc hôm nay rất bận sao?” Đến độ không thể cùng trầm nói chuyện?

Tiểu Lục Tử nhún mắt không nói lời nào.

Trầm đạo: “Có chuyện cứ nói, trầm thứ cho người vô tội.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Tiểu Lục Tử bắt đầu nói, “Hôm nay thượng triều, nhiếp chính vương rất giận dữ, bây giờ vẫn đang cùng các đại thần thương lượng chính sự.”

“Đã muộn như vậy, tiểu hoàng thúc bọn họ đã dùng bữa chưa?”

“Đã dùng.”

Trầm nghĩ nghĩ, nói: “Người đi phân phó Ngự Thiện phòng làm chút điểm tâm mang đến, đừng để tiểu hoàng thúc bị đói, cần dặn nội thị cung nữ cẩn thận hầu hạ.”

“Vâng.” Tiểu Lục Tử đáp một tiếng liền lui ra.

Trầm phiền muộn thở dài, thì ra tiểu hoàng thúc bận rộn như vậy, có phải trầm hơi vô trách nhiệm rồi không?

“Hoàng huynh, huynh đừng khổ sở, ” Thập ngũ hoàng đệ kéo kéo tay trầm, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc: “Chờ ta trưởng thành cũng sẽ giúp đỡ hoàng huynh làm việc.”

Trầm ôm Thập ngũ hoàng đệ cạo cạo, “Vẫn là Hiên nhi ngoan nhất ~ “

Trầm đợi một hồi lâu, mắt sắp không mở nổi nữa, Tiểu Lục Tử mới trở về.

“Đều đã làm xong?” Trầm trở mình đứng dậy.

“Hồi Hoàng Thượng, đều đã phân phó cẩn thận, ” Tiểu Lục Tử nói: “Nhiếp chính vương nói, Hoàng thượng nên sớm nghỉ ngơi, sáng mai ngài ấy sẽ đến thăm ngài.”

Trầm vừa nghe lời này liền cao hứng, đột nhiên không còn cảm giác mệt mỏi. Thập ngũ hoàng đệ bên cạnh đang dụi dụi mắt ngáp một cái, cầm tay trầm lập tức vù vù ngủ say, một lát sau nước miếng chảy đầy tay trầm, trầm cũng không cảm thấy mất hứng.

“Hoàng thượng, người có đói bụng không?”

Trầm sờ sờ bụng, lắc đầu, buổi tối ăn nhiều, bây giờ không cảm thấy đói.

“Vậy người nhanh nhanh nghỉ ngơi đi, ” Tiểu Lục Tử lại nói: “Đây chính là nhiếp chính vương căn dặn.”

Trầm chép chép miệng gật gật đầu, một lần nữa nằm xuống. Tiểu hoàng thúc đã nói, vậy thì trầm nhất định phải nghe. Tuy bây giờ trầm không buồn ngủ, nhưng là trầm... Hừm...

7. Chương 7: Nhật Ký Của Tiểu Lục Tử (một)

Ta gọi là Tiểu Lục Tử, là nội thị bên người của Vĩnh Ninh đế, Hoàng đế trẻ tuổi nhất Đại Triệu vương triều, cũng là Đại tổng quản.

Trước khi tiểu chủ tử trở thành Hoàng đế, công việc của ta là cùng chủ tử ăn uống vui đùa. Sau khi tiểu chủ tử trở thành Hoàng đế, công việc của ta vẫn là cùng tiểu chủ tử ăn uống vui đùa.

Tuy rằng nội dung công việc không thay đổi, nhưng áp lực lại lớn hơn rất nhiều. Dù sao một tiểu hoàng tử cách xa ngôi vị Hoàng đế cùng Hoàng đế vẫn có sự cách biệt rất lớn. Trước kia không có ai để ý đến ta, nhưng hiện tại lại có rất nhiều người nịnh bợ ta, còn có người đưa ta vàng đó.

Ban đầu lúc có người tặng đồ ta không dám nhận, nhưng nhiếp chính vương sau khi biết được liền nói rằng, người đưa thứ tốt đến cứ thu, sau đó sẽ sung vào tiểu kim khố của Hoàng thượng.

Có nhiếp chính vương phân phó, lúc người tặng vàng bạc châu báu ngọc thạch ta đều thu hết, sau đó giao tất cả cho tiểu chủ tử. Nhìn tiểu chủ tử cười ánh mắt cong cong, trong lòng ta vô cùng vui vẻ, cho dù sau đó tiểu chủ tử thưởng cho ta một rương bạc ta cũng không vui vẻ như vậy.

Tiểu chủ tử là một tiểu tham tiền thật đáng yêu

~Thời điểm tiến cung ta chỉ mới 10 tuổi, khi đó tiểu chủ tử 2 tuổi, đến bây giờ ta đã ở cạnh ngài ấy 8 năm. Nghiêm túc mà nói, có thể coi như ta nhìn tiểu chủ tử lớn lên, so với những người khác lâu hơn rất nhiều. Về sau chỉ cần tiểu chủ tử không đuổi ta đi, ta vẫn sẽ tiếp tục ở cạnh ngài ấy.

Nghĩ lại, còn chuyện gì nữa nhỉ... Đúng rồi, tiểu chủ tử từ nhỏ đến lớn vẫn luôn rất thích ăn thịt, cho nên bộ dáng trắng trắng mập mập, vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu. Dường lời của nhiếp chính vương mà nói chính là rất manh, tuy ta không hiểu manh có nghĩa là gì.

Nhưng không hiểu vì sao tiểu chủ tử vẫn cảm thấy bộ dáng ngài ấy béo béo rất khó coi, này làm cho ta vô cùng khó chịu, chắc chắn có người nói bậy sau lưng tiểu chủ tử. Nếu để cho ta biết là ai, ta nhất định sẽ đánh chết kẻ đó! Nếu kẻ đó không thể đánh ta sẽ nói cho nhiếp chính vương, trên đời này không có ai nhiếp chính vương không thể đánh!

Từ sau khi tiểu chủ tử làm Hoàng đế, ta phát hiện đồ vật mà tiểu chủ tử thích nhất chính là tiểu long bào cùng tiểu long bị. Ta thường xuyên nhìn thấy tiểu chủ tử vừa vuốt ve vừa thì thầm với tiểu kim long trên tiểu long bào, còn mấy đồ án thêu trên tiểu long bị đều bị biến dạng. Ta đã xem kĩ, khẳng định là tiểu chủ tử cảm thấy kim tuyến thêu trên đó chơi rất vui. Ai, tiểu chủ tử rốt cục là thích vàng bao nhiêu a

~Lại nói tiếp, ta cũng không biết tiểu chủ tử trở thành Hoàng đế như thế nào, mà chính bản thân ngài ấy cũng không biết. Ta chỉ biết vào một ngày, hoàng cung bỗng nhiên thiếu rất nhiều người, cũng thêm không ít người mới. Quan trọng là những đại chủ tử thường xuyên xoa xoa niết niết mặt tiểu chủ tử không còn mấy ai.

Sau này ngẫm lại ta cũng hiểu được, mê hoặc của ngôi vị Hoàng đế quá lớn. Trừ tiểu chủ tử và nhiếp chính vương, không ai không bị nó hấp dẫn. Mỗi khi ta nhìn tiểu chủ tử khổ sở vì các đại chủ tử không còn, thực sự rất đau lòng. Tiểu chủ tử gầy!

Nói đến nhiếp chính vương, ta có rất nhiều suy nghĩ. Nhiếp chính vương là người có bộ dáng đẹp thứ hai ta từng thấy (Người hỏi người đẹp nhất là ai? Đương nhiên là tiểu chủ tử nhà ta!). Nhiếp chính vương là người thông minh nhất, lợi hại nhất trong tất cả những người ta biết. Nhiếp chính vương cũng vô cùng thương yêu tiểu chủ tử (tuy rằng ta không muốn thừa nhận một chút nào).

Aiz, đời này, người ta khâm phục nhất chính là nhiếp chính vương. Nếu có một ngày ta trở thành người có thể đỡ được tiểu chủ tử ngã từ trên cây xuống mà không bị gãy tay thì tốt rồi.... Không nói thì thôi, nói đến đều là nước mắt, lần đó gãy tay thật đau hu hu...

Không viết nữa, tiểu chủ tử bảo ta đi gội lưng cho người, chờ có thời gian ta lại viết tiếp. Aiz, có rất nhiều chữ ta không biết viết, xem ra nên đi theo tiểu chủ tử cố gắng học tập mới được.

8. Chương 8: Trầm Thực Thắm A

Trầm hiện tại rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Tối hôm qua Thập ngũ hoàng đệ chen vào trong tiểu long bị của trầm, khiến trầm bị đẩy rớt xuống đất. Sau đó Tiểu Lục Tử đến đỡ trầm lên giường ngủ tiếp, nhưng giữa lúc hán (TLT) đang ngủ, tiểu long bị lại bị thập ngũ hoàng đệ đoạt đi lần nữa...

Vì vậy, hôm nay trầm sinh bệnh rồi

Trầm lấy tiểu long bị chùi mũi, Tiểu Lục Tử cùng thập ngũ hoàng đệ rưng rưng nước mắt nhìn trầm, trông cực kỳ đáng thương.

“Hoàng huynh, đều do ta hu hu hu, hoàng huynh huynh đừng giận ta...”

“Hiên nhi ngoan, trầm không giận người hắt xì —— “

“Hu hu hu Hoàng thượng, đều là lỗi của nô tài, nếu nô tài không ngu quên...”

“Trầm cũng không trách người hắt xì —— “

Trầm thật sự không có tinh thần cùng bọn họ nói chuyện, “Trầm muốn ngủ.”

Tiểu Lục Tử tay chân lạnh lẽo trải giường, đỡ trầm nằm xuống, “Hoàng thượng, ngự y đã tới, Thái Hậu cùng nhiếp chính vương cũng sẽ nhanh tới.”

Trầm ngáp một cái tỏ vẻ đã biết, sau đó phân phó hai người: “Hiên nhi, người nên đi thư phòng, Tiểu Lục Tử người đưa Hiên nhi đi dùng bữa thiện, sau đó dẫn nó đến thư phòng.”

Hai người đều bất động.

Trầm nổi giận, nhanh chóng đuổi bọn họ đi.

Hừ, hài tử không nghe lời sẽ không có kẹo ăn, đồ ăn vặt mấy hôm nay toàn bộ tịch thu, một mình trầm ăn

~Trầm không để ý tới cung nữ hầu hạ, nằm trên tiểu long sang xoay người. Thời điểm trầm mơ mơ màng màng sắp ngủ thì nghe truyền Thái hậu và Nhiếp chính vương tới, sau đó trầm thấy dường như có người xoa xoa mặt trầm, còn có tiếng người khe khẽ nói chuyện. Trầm cảm thấy thực phiền, vì vậy đành tỉnh dậy.

“Mẫu hậu, tiểu hoàng thúc...” Trầm cọ cọ vào lòng mẫu hậu làm nũng, còn hỏi tiểu hoàng thúc sao chưa lên triều.

Tiểu hoàng thúc nhéo nhéo mặt trầm, “Lát nữa sẽ đi. Ngự y khai thuốc cho người, không cho phép không uống.”

Trầm thực buồn bực. Thuốc của Thái y viện khai thật sự rất đắng, không muốn uống đâu mà.

“Hôm qua từ Giang Nam đưa tới rất nhiều đồ vui. Nếu Ninh nhi ngoan ngoãn uống thuốc, ta sẽ cho người đưa đến.” Tiểu hoàng thúc cười tùm tùm bắt đầu dụ dỗ trầm, tuy trầm rất muốn tỏ ra khí phách, nhưng vẫn không thể chống đỡ được, đành đáp ứng, “Tiểu hoàng thúc, người phải nhanh đưa tới cho trầm, bằng không trầm sẽ không uống thuốc.”

“Chỉ cần người nghe lời, cái gì tiểu hoàng thúc cũng cho người.”

Trầm cao hứng kéo tay tiểu hoàng thúc lắc a lắc, không nhìn thấy gương mặt hơi biến đổi của mẫu hậu.

Tiểu hoàng thúc phải vào triều, bây giờ chỉ còn lại mẫu hậu cùng trầm.

“Hoàng nhi, người rất thích nhiếp chính vương?”

Trầm chớp chớp mắt, không biết vì sao mẫu hậu lại hỏi chuyện này, nhưng trầm thực sự rất thích tiểu hoàng thúc, cho nên trầm liền gật đầu thừa nhận.

Mẫu hậu sờ sờ đầu trầm, nhíu mày thật chặt, “Ninh nhi, người còn nhỏ như vậy, sau này phải làm sao đây.”

“Mẫu hậu, người đang lo lắng chuyện gì?” Kỳ thật trầm vẫn luôn cảm thấy mẫu hậu không vui, nhưng trầm lại không biết vì sao người không vui, “Mẫu hậu không thích tiểu hoàng thúc sao?”

Mẫu hậu không trả lời câu hỏi của trầm, trầm cũng không kịp hỏi kỹ, bởi vì trầm đã nhìn thấy Tiểu Lục Tử bưng một chén thuốc đen sì nóng hằm hập vào. Mùi thuốc tỏa ra xông đến làm mũi trầm thông luôn.

Mẫu hậu tiếp nhận chén thuốc, thổi thổi, sau đó cầm muỗng nhỏ dự định ụ trầm uống.

Trầm làm vẻ mặt đau khổ, thật sự không muốn uống mà, “Mẫu hậu, mút quả trầm thích ăn còn chưa chuẩn bị, trầm còn muốn ăn đường đậu của Hiên nhi.”

“Được được được, chờ hoàng nhi uống thuốc xong liền cho con ăn.”

Trầm nhìn chén thuốc ngày càng tới gần, cảm thấy thực khổ sở. Đột nhiên bên ngoài có tiếng người thưa, Tiểu Lục Tử ra ngoài nhìn nhìn, rất nhanh cầm về một bình sứ nhỏ có hoa văn tiểu kim long, “Hoàng thượng, đây là nhiếp chính vương phái người mang đến.”

Trầm nhân cơ hội đó né tránh thuốc mẫu hậu đưa tới, sai Tiểu Lục Tử đem bình lại. Trầm mở ra, bên trong là đủ loại kẹo mạch nha, còn bọc đường phấn trắng.

Nước miếng nhất thời tràn ra, trầm vươn tay định lấy một viên ăn, nhưng lại bị mẫu hậu ngăn cản, “Uống thuốc trước đã, uống xong mẫu hậu sẽ cho người ăn kẹo.”

Trầm nhìn chén thuốc đen như mực, lại nhìn nhìn viên kẹo mạch nha tròn tròn, quyết tâm, cắn răng một cái, nhắm hai mắt uống hết chén thuốc, cực kỳ cực kỳ ngoan!

“Đáng quá ...”

Trong miệng trầm ngậm viên kẹo mạch nha vị quýt, vẻ mặt đau khổ nhào vào lòng mẫu hậu cầu an ủi, thuốc rất đắng, cho dù là kẹo mạch nha tiểu hoàng thúc đưa cũng không cứu vớt được trái tim đầy đau thương của trầm.

“Được rồi được rồi, hoàng nhi chỉ uống thêm mấy thang thuốc nữa là tốt thôi.” Mẫu hậu nhẹ nhàng vỗ lưng trầm nói: “Chờ đến khi Hoàng nhi khỏe lại, mẫu hậu làm cho con đồ ăn ngon.”

Trầm từ trong ngực mẫu hậu ngẩng đầu lên: “Mẫu hậu tự tay làm cho trầm?”

“Tất nhiên là mẫu hậu tự tay làm.”

Trầm liền cao hứng. Ngày trước, trầm thường xuyên được ăn điểm tâm mẫu hậu làm, nhưng từ khi trầm đăng cơ thì không còn nữa. Trầm thêm muốn chết.

Mẫu hậu lại ở cùng trầm thêm một lúc rồi rời đi, trầm biết mẫu hậu mỗi ngày đều rất bận, cho nên cũng không ngăn cản người.

Trầm rất hiểu chuyện đó!

Trầm vốn có chút buồn ngủ, nhưng giờ ngậm kẹo mạch nha trầm lại không buồn ngủ nữa.

Trầm sai Tiểu Lục Tử mang bình sứ tiểu kim long tới cạnh tiểu long sàng, sau đó bắt đầu đếm đếm. Bình nhỏ so với tay trầm lớn hơn một chút, kẹo bên trong cũng không nhiều.

Trầm cẩn thận đếm mười lần, trong lúc đó ăn mất hai viên, cuối cùng không thể không thừa nhận rằng kẹo quá ít, bây giờ cũng chỉ còn có 12 viên. Tiểu hoàng thúc thật là quá keo kiệt, tại sao lại cho ít như vậy chứ?

Trầm hít hít mũi, quyết định đợi lát nữa phải đi tìm tiểu hoàng thúc làm nũng, trầm muốn có thêm thật nhiều thật nhiều kẹo, vị quýt vị táo đều được

~Hai ngày sau, trầm một ngày hai lần phải uống thuốc đắng. May mắn có kẹo mạch nha tiểu hoàng thúc cho, bằng không đánh chết trầm cũng không uống!

Chờ đến khi trầm có thể vui đùa bình thường, trầm vẫn cảm thấy không vui. Hai ngày nay tiểu hoàng thúc chỉ đến vài lần lúc trầm ngủ, trầm không thấy mặt tiểu hoàng thúc tự nhiên không thể đòi thêm nhiều kẹo mạch nha. Hơn mười viên kẹo kia giờ chỉ còn một viên, trầm rất muốn ăn nhưng cũng luyến tiếc, khỏi cần nói có bao nhiêu khó chịu.

“Tiểu Lục Tử, người ra ngoài nhìn xem, nếu tiểu hoàng thúc đã bãi triều thì nhanh chóng gọi y tới đây.” Tuy rằng trầm đã khỏe, nhưng mẫu hậu vẫn không cho trầm ra ngoài, nhất định muốn trầm phải tiếp tục dưỡng bệnh.

Tiểu Lục Tử nhận mệnh đi ra ngoài, trầm nhìn viên kẹo mạch nha cuối cùng, ngoan tâm ném vào miệng, sau đó liền cảm thấy thực thoải mái, là vị dưa hấu, ngọt quá đi

~Một lát sau tiểu hoàng thúc đến, trầm đi xung quanh y mấy vòng, nhưng không tìm được gì, cuối cùng chỉ có thể mở miệng, “Tiểu hoàng thúc, kẹo người cho trầm hết rồi, trầm vẫn còn muốn ăn.”

Tiểu hoàng thúc ôm trầm lên, “Ăn hết sạch rồi?”

“Ừm... Thuốc thực đắng, cái kia thực ngọt.” Trầm ôm cổ tiểu hoàng thúc cọ cọ, “Tiểu hoàng thúc là tốt nhất, tiểu hoàng thúc thương Ninh nhi nhất có đúng không?”

“Thương người mới không cho người, cẩn thận đau răng.” Tiểu hoàng thúc nhéo nhéo mũi trầm, lại vỗ vỗ tiểu long móng của trầm, không chịu cho trầm kẹo.

Trầm hừ hừ hai tiếng, thầm nghĩ một ngày nào đó trầm sẽ có thật nhiều thật nhiều kẹo viên.

Trầm căn bản không để lời của tiểu hoàng thúc trong lòng, lại không nghĩ tới trầm chỉ cần một miếng điểm tâm mẫu hậu phái người đưa tới đã đau đến kêu lên, dọa tiểu hoàng thúc đang ở cạnh phê chiết tử cùng Tiểu Lục Tử giật mình.

“Ninh nhi làm sao vậy?”

Trầm rưng rưng nước mắt nhìn y, “Răng đau quá ...”

9. Chương 9: Trầm Xuất Cung

Trầm đau răng!

Răng trầm rất đau

Thời điểm dùng văn thiện trầm nhìn tiểu hoàng thúc đang ăn đồ ăn thơm ngào ngạt, mà trầm phải uống cháo hoa, trầm ủy khuất. Trầm sao lại thảm như vậy chứ?

Trầm chỉ uống một chén cháo hoa đã ăn không vô nữa, tựa vào một bên chờ tiểu hoàng thúc an ủi. Không ngờ tiểu hoàng thúc không những không an ủi trầm, mà còn chê cười trầm, này coi là gì a a a!

“Biết đau? Về sau còn dám ăn nhiều kẹo như vậy không?” Tiểu hoàng thúc phát tay để cung nữ dọn bàn xuống, đi đến bên cạnh trầm nói.

Trầm cực kỳ không muốn để ý đến y, nhưng tiểu hoàng thúc lại cười rất dễ nhìn, trầm nhìn một cái đã hoa mắt, nhìn không được, liền chạy qua.

Thật mất mặt!

Bởi vì đau răng, nhiều ngày nay trầm không dậy nổi tinh thần, thư phòng không đi. Mẫu hậu vô cùng lo lắng mang theo ngự y đến xem trầm, trầm cũng không cảm thấy tốt hơn.

Tiểu Lục Tử nói rất đúng, đau răng không phải bệnh, đau nặng lên là muốn mệnh mà.

Ai...

Lại qua một ngày, tiểu hoàng thúc chậm rì rì đến tìm trầm, trầm ủy khuất nhào qua đòi an ủi. Sau đó tiểu hoàng thúc liền cho trầm an ủi thật lớn!

“Ninh nhi, ngày mai là hưu mộ, ta mang người ra cung chơi.”

Trầm lập tức tròn tròn mắt, “Thật sự?”

Tiểu hoàng thúc gật gật đầu. Không hiểu tại sao, trầm đột nhiên không cảm thấy đau răng nữa, nằm trong lòng tiểu hoàng thúc mừng rỡ lẫn lộn.

“Chuẩn bị một chút, đến báo với mẫu hậu người một tiếng, nói chúng ta xuất cung. Buổi tối sẽ ở lại phủ Nhiếp chính vương.” Tiểu hoàng thúc phát tay để Tiểu Lục Tử đi chuẩn bị, sau đó mang theo trầm đến Từ An cung.

Mẫu hậu nghe trầm nói không quá cao hứng, trầm bắt đầu làm nũng, “Mẫu hậu mẫu hậu, người đáp ứng đi, trầm nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời tiểu hoàng thúc không gây chuyện. Ngày mai trầm trở lại, sẽ mang lễ vật thật tốt về cho mẫu hậu có được không?”

Mẫu hậu điểm điểm trán trẫm, nói: “Con cho là ai cũng ham chơi như con sao?”

Trẫm cười hì hì, biết mẫu hậu đã đáp ứng rồi.

“Hoàng nhi sau khi xuất cung nhất định phải nghe lời, không thể tùy hứng làm bậy, biết chưa?”

“Đã biết, trẫm nhất định sẽ thành thành thật thật đi theo bên cạnh tiểu hoàng thúc.” Trẫm lại ở trên người mẫu hậu làm nũng thêm một hồi, sau đó kéo tiểu hoàng thúc xuất cung. Trẫm rất nôn nóng nha. Trước kia nghe nói ngoài cung vô cùng thú vị, trẫm lớn như vậy rồi còn chưa bao giờ thấy qua đâu!

Thật muốn không vội cũng không được!

Trẫm và tiểu hoàng thúc cùng nhau ngồi trên một chiếc xe ngựa vô cùng đẹp đẽ, sau đó tiểu hoàng thúc bắt đầu cưỡi tiểu long bào của trẫm. Trẫm đương nhiên phải che chở tiểu long bào, không để cho y cưỡi.

“Ninh nhi ngoan, đổi y phục nào.” Tiểu hoàng thúc lắc lắc bộ y phục mới màu lam.

Trẫm hơi hơi động tâm, nhưng mà nhìn lại tiểu long bào, trẫm vẫn chiến thắng dụ hoặc, “Không muốn, trên đó không có tiểu long, trẫm không thích.”

“Người nếu muốn đi chơi thì phải đổi xiêm y, ” tiểu hoàng thúc vô cùng kiên nhẫn, “Bằng không người khác nhìn liền biết ngươi là Hoàng đế, vậy thì không tốt.”

Trẫm rất buồn bực. Bọn họ đều chưa từng nhìn thấy trẫm, làm sao có thể biết trẫm là Hoàng đế? Tuy rằng trẫm nghĩ mãi vẫn không hiểu, nhưng tiểu hoàng thúc nói luôn đúng, vì thế trẫm liền thành thành thật thật thay đổi xiêm y. Bộ quần áo màu lam này thật đẹp, sờ lên trơn bóng, nếu bên trên có thể thêu tiểu long nữa thì thật tốt.

“Tiểu hoàng thúc, trẫm nhìn được không?” Trẫm đặc biệt đồm dáng hỏi (mn thông cảm, editor không nghĩ đc từ tốt hơn), sau đó nhìn thấy y cười rộ lên, trẫm nổi giận, “Tiểu hoàng thúc ngươi cười nhạo trẫm!”

“Khụ, không có, là do Ninh nhi mặc rất đẹp, ta rất thích.”

Trẫm méo máo không tin. Trẫm bị tổn thương rồi, cần phải dưỡng dưỡng.

“Không tin ngươi hỏi Tiểu Lục Tử.”

Trẫm liếc mắt nhìn Tiểu Lục Tử đang vui đùa đầu gối gà ngủ gật, hấn giật mình, chùi chùi miệng nói: “Hoàng thượng tất nhiên là nhìn đẹp nhất.”

Trẫm nghĩ Tiểu Lục Tử chưa bao giờ từng nói dối trẫm, vui vẻ trở lại, quyết định tha thứ cho tiểu hoàng thúc. Tuy rằng không đẹp như tiểu hoàng thúc, nhưng trẫm cũng rất ưa nhìn nha.

“Tiểu hoàng thúc, trẫm muốn xuống dưới xem.” Ấy da, xuyên màu đỏ kia gọi là gì nhỉ, nhìn qua có vẻ rất ngon.

“Hôm nay không được, chờ ngày mai đi.”

Trẫm u oán: “Vì sao lại không được? Trẫm chỉ xem một chút thôi.”

Tiểu hoàng thúc nghiêm mặt giáo huấn trẫm, “Lúc ở trong cung Ninh nhi đã nói thế nào? Sao mới đó đã không chịu nghe lời?”

Hừ (^)

Không đi thì không đi!

Trẫm quyết định không thêm quan tâm tiểu hoàng thúc nữa!

Xe ngựa một đường chậm chạp lăn bánh, thẳng đến đại môn phủ Nhiếp chính vương.

Trẫm bị tiểu hoàng thúc ôm xuống xe, liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai con Kỳ Lân đá trước cổng. Thật lớn. Trẫm thực thích nó.

“Tiểu hoàng thúc tiểu hoàng thúc, trẫm muốn có cái kia.”

Tiểu hoàng thúc chỉ liếc mắt một cái, ôm trầm đi vào bên trong, “Qua mấy ngày nữa ta sẽ cho người mang đến một đôi. Ninh nhi muốn vàng hay ngọc thạch?”

Trầm híp mắt, “Hai đôi có được không?” Trầm thực sự không quan tâm đến tiền bạc đâu!

“Được, tiểu tham tiền.”

Trầm nghe tiểu hoàng thúc liền cảm thấy có chút thẹn thùng, ghé mặt vào cổ y bất động. Trầm chính là tiểu tham tiền đó, tiểu tham tiền thì sao =w=

Phủ Nhiếp chính vương trước đây vốn là phủ của một vị Thượng thư tiền triều. Vì vị Thượng thư kia xuất thân Giang Nam vọng tộc, cho nên thiết kế trong phủ đậm phong cách Giang Nam, vô cùng xinh đẹp. Chỉ là sau này, vị Thượng thư đó phạm tội bị đầy đi xung quân ba nghìn dặm, nơi này liền để trống. Đến mấy năm trước, phụ hoàng mới ban nơi này cho tiểu hoàng thúc làm Vương phủ, bây giờ là phủ Nhiếp chính vương.

Người hỏi trầm vì sao lại biết rõ như vậy? Đây phải hỏi Tiểu Lục Tử rồi. Trước lúc trầm đăng cơ, Tiểu Lục Tử chính là mật thám của trầm. Hắn nghe ngóng được gì đều kể trầm nghe, cho nên trầm rất rõ ràng.

“Ninh nhi, trong phủ có Trần Thú uyển, bên trong dường như không ít kỳ trân dị thú, có muốn đi xem không?”

Trầm lập tức gật đầu, này nhất định phải đi xem nha. Nếu đẹp trầm còn muốn mang tiến cung cơ, vậy thì trầm mỗi ngày có thể nhìn thấy rồi.

Nhưng tiểu hoàng thúc còn chưa kịp bế trầm đến Trần Thú uyển, đã đụng phải một nữ nhân. Nàng ta rất xinh đẹp, nhưng vẫn không đẹp bằng tiểu hoàng thúc.

“Bái kiến Vương gia.” Nàng ta nhu nhu nhược nhược hành lễ.

Trầm tò mò, “Tiểu hoàng thúc, đây là ai?” Khẳng định đây không phải tiểu hoàng thẩm, trầm nhớ rõ phụ hoàng chưa tử hôn cho tiểu hoàng thúc, cho nên y chắc chắn chưa thành thân.

Tiểu hoàng thúc không trả lời trầm, chỉ nhíu mày nói: “Bổn vương đã nói, nữ tử không được nhập tiền viện, người làm sao vào được? Tam Sinh, đưa Phương cô nương trở về.”

Sau đó trầm nhìn thấy một nam tử vô cùng cao lớn, vô cùng cường tráng đột nhiên xuất hiện, hắn giống như một toà núi lớn vậy. Trầm thực hâm mộ, nếu trầm sau này lớn lên có thể giống hắn thì thật tốt.

“Phương cô nương, mời.”

Phương cô nương kia hai mắt đầm lệ quay đầu mong lưng bước đi. Trầm bỗng rung mình một cái, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Bởi vì vị Phương cô nương kia, tiểu hoàng thúc bây giờ rõ ràng đang mất hứng. Y không đi Trần Thú uyển nữa, mà trực tiếp ôm trầm đến tiểu viện tử của y.

“Tiểu hoàng thúc, người kia là ai vậy?” Trầm vô cùng tò mò.

“Người còn nhỏ như vậy mà muốn hỏi thăm sao?” Tiểu hoàng thúc nhéo nhéo mũi trầm, “Răng không đau?”

Trầm rầm rì, vốn không đau, nhưng tiểu hoàng thúc nhắc tới, trầm cảm thấy nó lại đau rồi.

Tuy vậy đau răng không có nghĩa là trầm không thể hóng chuyện, đặc biệt là chuyện của tiểu hoàng thúc, trầm nhất định phải biết hết.

“Người thật sự muốn biết?”

Trầm gật đầu thật mạnh.

“Nếu tối nay Ninh nhi có thể ăn được nửa củ cà rốt thì ta sẽ nói.”

Trầm do dự một hồi, cuối cùng phá phủ trầm chu (đập nồi dim thuyền) gật đầu. Ăn thì ăn, cũng không phải chưa từng ăn bao giờ !

10. Chương 10: Bát Quái Về Tiểu Hoàng Thúc

Trẫm phát hiện ra muốn nghe chuyện bát quái về tiểu hoàng thúc thì phải trả giá đại giới rất lớn. Mấy món ăn làm từ cà rốt kia khó ăn muốn chết, trẫm đã uống mấy ngụm canh hạt sen cũng không thể át đi được mùi vị kia.

Trẫm khó chịu, kéo tay áo tiểu hoàng thúc nói: “Trẫm muốn ăn kẹo.”

“Răng không đau sao, còn muốn ăn kẹo?” Tiểu hoàng thúc trạc trạc má trẫm, rõ ràng không muốn cho trẫm ăn. Trẫm nghĩ nghĩ, lùi một bước: “Không ăn kẹo cũng được, tiểu hoàng thúc người nhanh nói cho trẫm, nữ tử thích khóc kia là ai a.”

“Phụ thân nàng là Phương Đức Hâm, từng là Huyện lệnh Hải Thừa. Ba tháng trước lúc ta vừa đi biển về, đúng lúc gặp hải tặc lên bờ cướp bóc. Phương Đức Hâm dẫn người chống trả, nhưng không địch lại nên bỏ mình, mẫu thân mình ta cũng đi theo ông ta, ta đành dẫn nàng trở về đây. ” Tiểu hoàng thúc nói xong, vẻ mặt càng ngày càng nguy hiểm: “Ta vốn định tìm một người thích hợp, lấy thân phận tiểu thư để gả nàng ta đi, nhưng nàng ta lại nhất định muốn ở lại Vương phủ làm nô tỳ. Ninh nhi, người có biết vì sao không?”

Trẫm lắc đầu: “Nàng vì sao lại không muốn làm tiểu thư, mà lại muốn làm hạ nhân?”

Tiểu hoàng thúc đột nhiên cười rộ lên: “Bởi vì nàng muốn gả cho ta làm Vương phi.”

Trẫm sửng sốt: “Không phải nàng ta muốn làm nô tỳ hầu hạ người sao? Sao giờ lại muốn trở thành tiểu hoàng thất của trẫm?”

“Thiên hạ này trừ người ra, ta là tôn quý nhất. Nữ nhân muốn tiến vào Vương phủ này có rất nhiều. Ninh nhi vẫn còn quá nhỏ.” Tiểu hoàng thúc bóp bóp mũi trẫm, gương mặt rất vui vẻ trở lại.

Trẫm có chút mờ mịt.

“Ninh nhi, người phải nhớ kỹ, trên đời có một loại nữ nhân, trong lòng có ý đồ muốn leo lên cành cao để biến thành Phượng hoàng, nhưng ngoài miệng sẽ luôn luôn tìm lý do cho hành vi của mình, rêu rao rằng mình vô tội,” Tiểu hoàng thúc đột nhiên nghiêm túc, “Về sau nếu gặp phải loại nữ nhân này, người trực tiếp để người quét trắng ra ngoài, có hiểu không?”

Trẫm thành thật lắc đầu. Lời này quá sâu xa, trẫm không hiểu rõ lắm.

Tiểu hoàng thúc: “... Tóm lại, người nhất định phải nhớ kỹ, về sau nếu gặp phải loại người giống Phương cô nương, không cần nói gì hết, trực tiếp đuổi đi, đừng để nàng ta thân cận người.”

Trẫm đã hiểu rõ. Có Phương cô nương kia làm ví dụ, trẫm có thể phân biệt được rồi.

“Ai, ngược lại thật đáng tiếc cho Phương Đức Hâm. Ông ta thật sự là một vị trung lương.”

Trẫm nghe tiểu hoàng thúc cảm thán, nghĩ nghĩ hỏi: “Kia chuyện của huyện Hải Thừa tiểu hoàng thúc đã xử lý tốt?”

“Đã sớm xong, nếu chờ người, cái gì cũng đã muộn.”

Trẫm lại ngứa mũi, vô cùng buồn bực: “Vậy tiểu hoàng thúc định xử trí như thế nào với Phương cô nương?”

“Ta đã đưa bốn ma ma trong cung đến chỗ nàng ta, sang năm nàng có thể xuất giá. Đến lúc đó phiền toái Ninh nhi ban thưởng cho nàng nhiều một chút, coi như đền bù xứng đáng với một vị trung thần. “

Trẫm vừa nghe tiểu hoàng thúc nói như vậy liền cảm thấy đau lòng, “Đó đều là của trẫm, trẫm không muốn ban cho nàng.”

Tiểu hoàng thúc bật cười: “Được rồi, đến lúc số đồ kia ta ra, Ninh nhi chỉ cần hạ chỉ là được.”

Trẫm thực hài lòng.

Ngày hôm sau, trẫm đã ngủ thật lâu thật lâu. Chờ đến khi trẫm muốn rời giường, tiểu hoàng thúc đã sớm đi đâu mất.

Trẫm gọi Tiểu Lục Tử tới hỏi, trên mặt hẳn rõ ràng còn mang theo vết hằn của gối đầu, mơ mơ màng màng, nhìn là biết chưa tỉnh ngủ.

Trẫm hận thiết bất thành cương (rèn sắt không thành thép): “Tiểu Lục Tử a Tiểu Lục Tử, ngươi là đại tổng quản của trẫm, sao lại vô dụng như vậy? Ngươi phải học theo đại tổng quản bên người phụ hoàng kia kìa, nếu không sớm muộn cũng bị người ta coi thường.”

Tiểu Lục Tử rùng mình một cái, thanh tỉnh không ít, mặt khóc tang: “Hoàng Thượng, đại tổng quản đã không còn, nô tài cũng không thể xuống lòng đất tìm ông ấy a.”

Trẫm nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có lý, “Trẫm không quan tâm, tóm lại ngươi phải chăm chỉ học tập. Đại tổng quản của trẫm phải là người lợi hại nhất, uy phong nhất.”

“Vâng, Tiểu Lục Tử toàn bộ đều nghe Hoàng Thượng.”

Trẫm thỏa mãn, để hẳn hầu hạ trẫm thay quần áo.

Trên giường để một kiện xiêm y hồng sắc, mặc vào xong trẫm soi gương một cái, cảm thấy vô cùng khó chịu. Trẫm sai Tiểu Lục Tử giúp trẫm cởi bộ xiêm y này ra, thực khó nhìn.

“Vì sao phải cởi? Ninh nhi không thích?”

Tiểu hoàng thúc mặc một bộ bạch y tiêu sái tiến vào. Trẫm liếc y một cái, cực kỳ hâm mộ. Vì sao tiểu hoàng thúc lại phong lưu phóng khoáng như vậy a ?

“Ngươi đi xuống đi.”

Trẫm trở mắt nhìn Tiểu Lục Tử cúi đầu lui ra ngoài, trong lòng vô cùng ái thán Tiểu Lục Tử làm trẫm thực mất mặt.

“Bộ xiêm y này là ta cố tình cho người chuẩn bị, Ninh nhi không thích?”

Trẫm lắc đầu: “Xiêm y này là để tiểu cô nương mặc, trẫm không mặc đâu.” Trẫm vừa dứt lời, một tỷ nữ nâng một bộ y phục khác tiến vào, nói là y phục mới đã chuẩn bị tốt.

Trẫm vô cùng hiếu kỳ, liền nghe tiểu hoàng thúc nói: “Nếu không muốn mặc đồ đỏ, vậy mặc bộ mới này đi.”

Trẫm đột nhiên cảm thấy tiểu hoàng thúc cười thật giống hồ ly.

Trẫm không hề có sức phản kháng bị tiểu hoàng thúc lột sạch sẽ, thay quần áo mới —— “Áo choàng” làm từ da lông màu trắng. Chỉ là áo choàng này cùng loại trẫm thường thấy rất khác nhau.

“Đây là cái gì?” Trẫm sờ sờ đuôi nhỏ đằng sau xiêm y, sờ sờ lỗ tai trên mũ, cảm thấy thực mềm, chơi thực vui a.

“Khụ... Đây là ta phân phó người làm cho ngươi, Ninh nhi có thích không?”

Trẫm nhìn y: “Tiểu hoàng thúc, ngươi đang cười trộm?”

“Khụ, đương nhiên không có.”

Trẫm cảm thấy biểu hiện của tiểu hoàng thúc rất kì quái, không quan tâm đến “Áo choàng” mới nữa, trẫm quyết định không cùng y so đo, chỉ hỏi: “Tiểu hoàng thúc, sao trẫm luôn cảm thấy áo choàng này thật kì quái?” Trẫm ở trước gương xoay vài cái, người trong gương nhìn qua không hề có một chút uy nghiêm nào.

“Ninh nhi vẫn nên thay áo choàng đi, ta chuẩn bị bộ khác cho ngươi.”

Trẫm lại bị tiểu hoàng thúc lột sạch, hơn nữa y còn nói về sau chỉ có ở trước mặt y mới được mặc bộ áo choàng này. Trẫm đã đồng ý với y, nhưng trẫm vẫn cứ cảm thấy tiểu hoàng thúc thật kỳ quái.

Trẫm đã đổi xiêm y mới, sau đó bị tiểu hoàng thúc dắt đến tiền thính dùng bữa thịnh soạn. Nửa đường lại gặp phải vị Phương cô nương không biết ở đâu chạy đến kia.

“Bái kiến Vương gia.”

Trầm nhìn thấy sắc mặt tiểu hoàng thúc lại biến đổi. Có thể là do biểu tình của y quá nghiêm khắc, trong mắt Phương cô nương kia liền ầm ầm lệ quang.

“Ai cho phép người rời khỏi viện tử? Cút về.”

Tiểu hoàng thúc vừa dứt lời, nam tử tên Tam Sinh hôm qua lại xuất hiện, tuy nhiên thần sắc hẳn không được tốt lắm, “Hồi Vương gia, ma ma cùng thị vệ của Phương Thảo viện tất cả đều đã bị ngất.”

Trầm phi vô cùng kinh ngạc nhìn Phương cô nương đang nước mắt tí tách trước mặt. Thật không nhìn ra nàng ta vậy mà có thể làm cho nhiều người cùng lúc hôn mê như vậy. Không lẽ người này là một cao thủ?

“Bọn họ, bọn họ đều không cho dân nữ tới gặp Vương gia, bắt đắc dĩ dân nữ mới phải làm như vậy, cầu Vương gia thương xót cho tấm lòng thành của dân nữ.” Phương cô nương nói xong, liền quỳ xuống.

Trầm cảm thấy hôm nay thực sự được mở mang kiến thức. Trong cung có nhiều nữ tử như vậy, nhưng trầm chưa từng thấy ai giống như người này.

11. Chương 11: Nữ Tử Tiểu Bạch Liên Kỳ Ba

Trầm ngồi cạnh tiểu hoàng thúc, cố gắng không nhìn đến Phương cô nương đang rưng rưng nước mắt, chăm chú dùng bữa. Tiểu Lục Tử bên cạnh đang uy trầm ăn bánh bao, thỉnh thoảng còn dứt cho trầm một ngụm cháo thơm ngào ngạt.

Trầm nuốt một miếng bánh bao, hỏi nàng: “Người tên là gì?”

“Dân nữ Phương thị Bạch Liên.”

Trầm thề, lúc Phương cô nương nói lời này trầm đã nhìn thấy tiểu hoàng thúc co rút khóe miệng mấy lần liền.

“Vậy người vì sao lại gặp được tiểu hoàng thúc?”

Lúc trầm hỏi mấy lời này trầm cũng nhớ lại mấy câu mà tiểu hoàng thúc đã từng nói, y nói trên đời có một loại nữ nhân, luôn có tham vọng leo lên cảnh cao để biến thành Hoàng đế, ngoài miệng lại luôn tìm lý do cho mình, rêu rao mình vô tội. Nhưng trầm thấy, hình như không đúng lắm.

Phương Bạch Liên nắm chặt khăn tay, gương mặt ửng hồng: “Vương gia cao lớn dũng mãnh, cứu dân nữ một mạng. Dân nữ bội phục ngài ấy, nên hy vọng có thể đi theo Vương gia, hầu hạ ngài cả đời.”

Trầm chớp chớp mắt: “Người muốn làm Vương phi của tiểu hoàng thúc sao?”

Phương Bạch Liên nháy mắt, giống như nghe được điều gì rất đáng ngạc nhiên: “Tất nhiên là không. Thân phận của dân nữ làm sao có thể xứng với Vương gia? Vương gia là người dũng mãnh nhất, nữ tử cả thế gian này cũng không ai xứng với ngài.”

Trầm phát thệ lần thứ hai, khóe miệng tiểu hoàng thúc lại co rút.

“Nhưng theo lời người, tiểu hoàng thúc về sau sẽ không cưới được Vương phi.”

Phương Bạch Liên tiếp tục nắm chặt khăn tay, xấu hổ nói: “Vương gia anh tuấn dũng mãnh như vậy, nhất định sẽ tìm được nữ tử hợp tâm ý mình.”

Trầm phát hiện, Phương cô nương này luôn luôn khen ngợi tiểu hoàng thúc dũng mãnh, nhưng trầm thấy y một chút cũng không dũng mãnh, tiểu hoàng thúc là xinh đẹp!

Trầm lại hỏi nàng: “Sao người có thể làm cho ma ma và thủ vệ hôn mê được?”

“Mẫu thân dân nữ xuất thân từ y học thế gia, dân nữ từ nhỏ theo mẫu thân học y, cho nên biết cách chế được.”

Trầm tò mò: “Vậy y thuật người thế nào?”

Phương Bạch Liên ngắc ngẩn nói: “Dân nữ còn chưa xuất sư, nhưng mẫu thân nói dân nữ có thể sánh được với Ngự y trong Thái y viện.”

Trầm hưng phấn: “Người thật sự lợi hại như vậy?”

“Dân nữ cũng không rõ lắm, dân nữ chưa bao giờ gặp qua Ngự y trong Thái y viện. Nhưng mẫu thân dân nữ quả thật đã nói như vậy.”

Trầm quay đầu nhìn tiểu hoàng thúc: “Tiểu Bạch hình như rất lợi hại.”

Tiểu hoàng thúc nhét vào miệng trầm một ngụm cháo, nói: “Người lại có ý xấu gì rồi?”

“Trong Thái y viện chưa từng có nữ Ngự y.” Trầm vội nuốt cháo trong miệng rồi nói, “Tiểu Bạch có thể khiến cho thủ vệ người phái đến hôn mê, vậy nàng nhất định có thể làm Ngự y.”

Tiểu hoàng thúc nghiêm mặt: “Ồ nháo.”

Trầm mới không thèm quan tâm tiểu hoàng thúc đang lạnh mặt đâu, chỉ quay sang hỏi Phương cô nương có muốn đến Thái y viện không.

“Nếu đến Thái y viện, dân nữ còn có thể hầu hạ Vương gia sao?”

Trầm lắc đầu, tất nhiên là không thể!

“Vậy dân nữ không đi, dân nữ còn muốn hầu hạ Vương gia cả đời.”

Trầm lần thứ ba thề, khoe miệng tiểu hoàng thúc lần này co rút càng lợi hại, biểu tình vô cùng dọa người.

“Tam Sinh, đưa Phương cô nương xuống.” Tiểu hoàng thúc đột nhiên mở miệng.

Trầm đương nhiên không thể để cho nàng đi, vì thế cầm lấy tay áo tiểu hoàng thúc ra lệnh: “Tiểu hoàng thúc, người đồng ý đi, Tiểu Bạch rất thú vị đó.” Không đợi y trả lời, trầm lại nhìn về phía Phương Bạch Liên hai mắt đăm đăm: “Về sau tiểu hoàng thúc nhất định sẽ thường xuyên ở trong cung, người vẫn không muốn đến Thái y viện sao?”

Phương Bạch Liên chần chờ.

Trầm nhìn tiểu hoàng thúc có xu thế tức giận, vội vàng vỗ tới, dùng vuốt rồng nhỏ của trầm bịt miệng y: “Quyết định vậy đi, Tiểu Bạch, ngày mai người sẽ theo trầm hồi cung.”

“Vậy cũng được.” Phương Bạch Liên gật đầu: “Nhưng dân nữ vẫn chưa biết ngài là ai?”

Trầm sững sốt: “Trầm chưa nói sao? Trầm là Hoàng đế nha.”

Nghe vậy Phương Bạch Liên liền quỳ mạnh xuống đất, nước mắt từ dòng suối nhỏ hóa thành con sông lớn: “Hu hu hu, phụ thân, mẫu thân, Liên nhi nhìn thấy Hoàng Thượng rồi hu hu hu...”

Có gì đáng khóc sao ==

Tam Sinh dẫn Phương Bạch Liên đi thu thập hành lý. Trầm sờ sờ cái bụng tròn xoe, nhìn về phía tiểu hoàng thúc, rất muốn ra ngoài đi chơi nha. Khó khăn lắm mới được xuất cung, tất nhiên không thể chỉ ở trong phủ Nhiếp chính vương được.

“Đi thôi, hôm nay mang người ra ngoài nhìn một chút.”

Tiểu hoàng thúc dắt tay trầm cùng nhau xuất môn, trầm vô cùng cao hứng, quyết định lát nữa sẽ mời y ăn cơm, ừm, tiểu hoàng thúc trả tiền.

Đứng tại đại môn, tiểu hoàng thúc rất nghiêm túc dặn trầm ở bên ngoài không được gọi y là tiểu hoàng thúc, cũng không thể tự xưng trầm, càng không thể... Tóm lại, hết thấy đều phải điệu thấp.

Trầm cũng vô cùng nghiêm túc gật đầu tỏ vẻ đã biết.

đường phân cách được xuất cung thật hạnh phúc

Trầm cảm thấy mắt mình không đủ dùng, ngoài cung rất nhiều thứ chơi vui. Trầm bám trên cửa sổ xe ngựa, hai mắt mở lớn ra sức nhìn a nhìn, nhìn kiêu gì cũng không đủ.

“Tiểu thúc thúc, trầm, ta muốn xuống đó xem.” Trầm chỉ nhìn qua đã cảm thấy ngiên, kiêu gì cũng phải đi xuống đó xem cho kĩ.

“Chờ qua con đường này đã.”

Được tiểu hoàng thúc hứa hẹn, tâm tình trầm rất tốt.

Xe ngựa đi thêm một đoạn, trầm nghe thấy âm thanh bên ngoài càng lúc càng náo nhiệt. Một lát sau, xe ngựa dừng lại, xa phu vén rèm lên.

Tiểu hoàng thúc ôm trầm xuống xe ngựa, sau đó quẹo một cái, liền nhìn thấy đường lớn vô cùng phồn hoa, cực kỳ nhiều người, cực kỳ náo nhiệt.

“Hôm nay là ngày hội, cho nên nhiều người hơn bình thường. Lát nữa nhớ nắm chặt tay ta, nếu không nghe lời ta sẽ mất kệ người.”

Trầm nhắm mắt, không thèm tin tiểu hoàng thúc hù dọa người đâu.

Bởi vì trầm chưa từng ra khỏi cung, cho nên nhìn thấy cái gì cũng đều cực kỳ mới lạ, trầm bảo tiểu hoàng thúc mua cho trầm thật nhiều tượng đất, đến lúc hồi cung sẽ đưa cho hoàng đệ hoàng muội hoàng chất.

Trầm còn ngửi thấy mùi thơm ngọt thật ngon, vì vậy liền nói tiểu hoàng thúc mua cho trầm ăn, nhưng y nhất quyết không đồng ý. Trầm giận rồi, quyết định hôm nay không mời y ăn cơm nữa. (^)

“Được rồi, chỉ là hạt dẻ xào đường, cũng không phải chưa từng ăn qua, ” tiểu hoàng thúc ôm trầm lên, vỗ vỗ tiểu Long môn của trầm: “Trở về ta liền sai người làm cho ngươi ăn.”

Trầm cọ cọ, ôm y oán giận: “Mùi vị không giống nhau.”

“Lắm chuyện.”

Trầm tiểu hoàng thúc cười, hừ một tiếng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Ở trên đường đi dạo thêm một lát, trầm kéo tiểu hoàng thúc đi đến cửa hàng trang sức xem thử, đột nhiên nghe được tiếng mắng chửi vô cùng kiêu ngạo ở phía trước.

“Tiểu thúc thúc, chúng ta đến xem sao đi.” Trầm hiếu kỳ, hướng đầu về phía bên kia, cho nên không nhìn thấy mặt tiểu hoàng thúc nháy mắt biến đen.

Tiểu hoàng thúc ôm trầm chậm rãi đi qua, trầm liền cao hơn người khác một cái đầu, nhìn rất rõ tình huống bên trong. Một bên nhìn qua đã biết là con cháu nhà quyền quý, bên còn lại là mấy thư sinh, ăn mặc đơn giản. Hai bên giằng co, không ai nhường ai.

“Tiểu thúc thúc, bọn họ muốn đánh nhau sao?” Trầm ghé vào tai tiểu hoàng thúc nhẹ giọng hỏi.

Tiểu hoàng thúc không trả lời, yên lặng vỗ tiểu Long môn của trầm.

Trầm: “...” Vì sao bị thương luôn là tiểu Long môn của trầm chứ?!

Hôm nay là mừng 1 Tết. Chúc mọi người ăn Tết vui vẻ, năm mới hạnh phúc.

12. Chương 12: Trầm Thích Xem Náo Nhiệt

Trầm bám vào tiểu hoàng thúc, quay đầu nhìn sang bên kia, một lát sau, hai nhóm người kia xông tới, ôm nhau lẫn qua lẫn lại trên mặt đất... Trầm nhìn vào thấy thực mất mặt. Trầm nhỏ hơn bọn họ nhiều, vậy mà lúc đánh nhau chưa từng dùng qua chiêu thức mất mặt như vậy.

Tiểu hoàng thúc ôm trẫm nương theo dòng người lùi dần về phía sau, Tiểu Lục Tử cùng Tam Sinh thì thủ hộ hai bên. Đáng thương cho Tiểu Lục Tử, bị người lần tới lần lui khiến đầu tóc rối hết cả lên.

Trẫm nhìn bọn họ đánh nhau hồi lâu, vừa mới định để tiểu hoàng thúc đi “Bình loạn”, đột nhiên đám người xông vào tấn công. Một đám quan binh chạy tới, tách hai nhóm người đang bừa bừa lửa giận ra.

Trẫm chớp chớp mắt, nhìn thấy người đang cưỡi ngựa đen có chút quen mắt, liền nhéo nhéo lỗ tai tiểu hoàng thúc: “Người kia nhìn quen quen, tiểu hoàng thúc người có biết hẳn là ai không?”

“Đó là Dương Tín Chỉ của nhà Tả thừa tướng, từng là thư đồng của hoàng tử, có lẽ người đã gặp qua lúc đó.”

Trẫm nghe tiểu hoàng thúc nói, cẩn thận nhìn lại. Người này vô cùng cao lớn, làn da sẫm màu, có dáng vẻ của một quan võ, không giống thư sinh yếu nhược bên trong phủ Thừa tướng. Trẫm nhớ rất rõ Tả thừa tướng là một lão đầu chán ngắt, thân thể không được tốt lắm.

Bởi vì binh mã Ngũ Thành (?) can thiệp, trận đánh nhau này xem như xong. Mọi người dần tản đi hết, chỉ còn trẫm, tiểu hoàng thúc, Tiểu Lục Tử, Tam Sinh bốn người còn đứng yên tại chỗ.

Náo nhiệt đã xem xong, trẫm đang định để tiểu hoàng thúc bế trẫm đi xem xiếc, đột nhiên vị đại nhân kia quay sang sững sờ nhìn trẫm cùng tiểu hoàng thúc.

Trẫm chớp chớp mắt, lại nhéo nhéo lỗ tai của tiểu hoàng thúc: “Tiểu thúc thúc, đại ngốc tử kia bị dọa ngốc luôn rồi.”

“... Nếu còn dám nhéo tai ta ta sẽ đánh mông người!”

Trẫm: “...” Tiểu hoàng thúc thật đáng ghét, làm như chưa bao giờ từng đánh mông trẫm vậy!

Nhưng trẫm cũng không dám tiếp tục nhéo tai y nữa, chuyển sang kéo tóc.

“Mau thả bản thiếu gia ra, các người có biết ta là ai không? Ta là thiếu gia Trần Quốc tướng quân phủ. Nói cho các người biết, chọc giận bản thiếu gia, bản thiếu gia nhất quyết không để yên.”

Lúc trẫm đang vuốt vuốt tóc tiểu hoàng thúc, có người đứng lên hét lớn. Trẫm nương theo âm thanh nhìn qua, thì thấy một người tóc tai tán loạn, nhưng từ y phục trên người có thể nhìn rõ hẳn là nhân vật không tầm thường.

Trẫm lại nghe vị đại nhân kia mặt không đổi sắc nói: “Mặc kệ người là thiếu gia nhà ai, đã phạm tội, tất phải chịu trừng phạt. Người tới, áp giải tất cả về nha môn.”

“Ai dám? Bản thiếu gia tuyệt đối sẽ không tha cho người đó.”

Vị đại nhân hừ lạnh: “Đưa đi, xảy ra chuyện gì đã có ta.”

Trẫm thấy hẳn thực sự rất uy phong, trong lòng lại nghĩ trẫm bao giờ mới có thể uy phong được như vậy?

Nhìn trận náo nhiệt này có vẻ đã kết thúc, trẫm lúc này mới cúi đầu xem tiểu hoàng thúc. Vừa nhìn y khiến trẫm giật mình. Sắc mặt tiểu hoàng thúc tối đen, không hề có một nét tươi cười nào, rất đáng sợ.

“Tiểu thúc thúc, người làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Tiểu hoàng thúc nâng nâng mông trẫm, nói không có chuyện gì, nhưng sao trẫm thấy hình như không phải nha.

Trên đường bỗng nhiên có một chiếc kiệu nhỏ chạy tới. Trẫm lại thấy dường như náo nhiệt chưa thực sự kết thúc, liền kéo tiểu hoàng thúc không để cho y đi, nhất định phải xem xong hết mới được về.

“Đều dừng tay, ai dám đụng đến thiếu gia nhà ta?” Một phụ nhân xiêm y đẹp đẽ xông vào đám người, đứng trước ra vẻ bảo hộ thiếu gia gào thét lúc này.

Trẫm nhú nhú mi, cảm thấy người Trẫm Quốc tướng quân phủ, cho dù là chủ tử hay hạ nhân đều rất kiêu ngạo, không coi ai ra gì.

Vị đại nhân kia trừng mắt, “Ai dám cản đường đều bắt luôn. Còn thất thần? Tất cả những người tham gia đánh nhau đều giải về phủ nha, để Từ đại nhân xử lý.”

Trầm híp mắt nhìn mấy vị quyền quý công tử trên mặt đang tràn ngập đắc ý, còn mấy vị hàn môn đệ tử thì lại là biểu tình đầy căm giận, bất bình.

Phụ nhân kia thấy binh lính muốn động thủ, liền ưỡn ngực ngẩng đầu, nâng tay bắt đầu mắng: “Mấy tên tiểu tốt các ngươi mà cũng dám đụng vào thiếu gia nhà ta? Nếu ai dám chạm vào thiếu gia, Trần Quốc tướng quân nhất định sẽ không tha cho kẻ đó.”

Trầm càng nghe càng cảm thấy Trần Quốc tướng quân gì gì đó thật đáng ghét. Trầm là Hoàng đế mà còn chưa từng kiêu ngạo đến vậy, ông ta chỉ là quan lại sao có thể có bản lĩnh lớn như thế? Càng miễn bàn đến mấy kẻ tôi tớ nhỏ nhen.

Lại nghe vị đại nhân kia lạnh lùng nói: “Câm miệng! Trần Quốc tướng quân chính là rường cột nước nhà, sao có thể dung túng nhi tử làm vậy? Nếu đại nhân biết được, nhất định sẽ ra mặt giáo huấn kẻ coi thường pháp luật, kỷ cương. Tặc phụ nhà ngươi, chớ làm ô uế anh danh của đại nhân, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Trầm gật gật đầu, vị đại nhân này thật biết cách nói chuyện, vô cùng uy nghiêm. Nhưng hiện tại trầm lại đang đói bụng, không muốn xem tiếp nữa, liền nín áo tiểu hoàng thúc: “Tiểu thúc thúc, ta đói bụng, chuyện ở đây cứ giao cho Tiểu Tiểu Dương đại nhân đi, chúng ta đi ăn cơm.”

“Vậy đến Thái Bạch Cư.”

Trầm gật đầu, nhìn chung quanh thấy cũng không có bao nhiêu người, liền xoay lưng muốn xuống tự đi, bị ôm mãi cũng rất ngại đó.

Chỉ có điều, trầm đã muốn tránh đi, nhưng lại có người cứ cố tình đến gây chuyện. Trầm nhìn vào phụ nhân đánh đá chỉ tay vào trầm ngăn cản, trầm rất tức giận.

“Lớn mật!” Tiểu Lục Tử ưỡn ngực nhỏ tiến lên một bước, nhìn phụ nhân kia, trong mắt ngập tràn lửa giận: “Ngươi là ai mà dám ăn nói vô lễ như vậy. Cẩn thận cái đầu của ngươi!”

“Phi, tiểu dã tử ẻo lả như ngươi nói nhảm cái gì vậy?” Hai mắt phụ nhân kia trợn thật lớn, “Không cho phép các ngươi đi, mau nói với vị đại nhân này, thiếu gia nhà ta vô tội!”

Trầm méo miệng, ngăn cản Tiểu Lục Tử đang chuẩn bị đánh người, nhìn về phía vị đại nhân kia nói: “Tiểu Tiểu Dương đại nhân, chuyện này giao cho người xử lý, một canh giờ sau ta muốn kết quả. Về phần Trần Quốc tướng quân phủ gì đó, hẳn sẽ không dám nhúng tay vào.”

Vị Tiểu Tiểu Dương đại nhân kia sừng sốt, vội vàng tuân lệnh, đồng thời sai người đến bịt miệng thiếu gia Trần Quốc tướng quân phủ và phụ nhân kia.

Trầm nhìn lại mấy người học trò nghèo, trừ bỏ bụi đất bám trên quần áo thì tất cả coi như chỉnh tề. Trong số đó lại có một người bộ dáng vô cùng tốt.

Trầm nghĩ nghĩ, hỏi: “Các người từ đâu đến?”

Mấy người này mặc dù không hiểu nguyên do nhưng vẫn thành thật trả lời. Thì ra mấy người này đều là cử nhân đến đây để chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân sang năm.

Trầm biết một khi phát sinh chuyện này sẽ ảnh hưởng không tốt đến cử nhân, nhưng lại không biết phải làm như thế nào, chỉ đành kéo kéo tóc tiểu hoàng thúc để y xử lý. Tiểu hoàng thúc về mặt vô cùng bất đắc dĩ nhưng vẫn nói: “Chuyện hôm nay xem như xong, tìm một nơi yên tĩnh hỏi rõ nguyên do rồi đến Thái Bạch Cư bẩm báo... không cần mang về nha môn.” Ý tứ là việc nhỏ hóa không.

Mấy hàn môn đệ tử đều thở phào nhẹ nhõm, trầm tò mò, liền chỉ vào người lớn lên trông tốt nhất nói: “Mọi việc xong xuôi người đến Thái Bạch Cư gặp ta, ta rất thích người.” Ai, vì sao trầm lại không có được gương mặt như hán chữ?

13. Chương 13: Trầm Rất Ưu Tang

Trầm và tiểu hoàng thúc tay trong tay vừa đi đến đại môn của Thái Bạch Cư, một vị chương quầy mập mập liền chạy ra đón, mặt hân thực tròn, tròn hơn cả viên kẹo mạch nha tối qua trầm ăn vụng.

Trầm theo tiểu hoàng thúc lên nhĩ gian ở lầu hai, ngồi ổn định rồi, vị chương quầy kia liền mở miệng, trầm mới biết được thì ra Thái Bạch Cư này là của tiểu hoàng thúc.

“Vì sao lại gọi là Thái Bạch Cư? Vì tường nơi này đặc biệt trắng sao?” Trầm nhìn bức tranh vẽ rừng trúc trên tường hỏi, vẽ thật đẹp.

Tiểu hoàng thúc không trả lời, vị chương quầy béo kia cũng chỉ cười, báo tên món ăn, sau đó đi ra ngoài.

Tiểu nhị rất nhanh đã dọn lên một bàn đồ ăn, trầm ngửi mùi hương không nhận được hít hít mũi, mùi thực thơm, so với đồ ăn ngự trù trong cung làm thơm hơn nhiều.

Trầm ăn no tám phần, sau đó quán lấy tiểu hoàng thúc, đầu bếp ở đây làm đồ ăn quá ngon, trầm muốn đưa hân tiến cung.

“E rằng không được, nếu người muốn ăn, vậy cho người trong cung đến học, ” tiểu hoàng thúc lau miệng cho trầm nói: “Thái Bạch cư không thể động vào.”

Trầm cảm thấy rất kỳ quái, nên đã hỏi tiểu hoàng thúc vì sao, nhưng y lại cố tình không nói, trầm hỏi kiểu gì cũng không trả lời. Tức chết trầm.

Chờ đến khi trầm ăn no, Tiểu Tiểu Dương đại nhân mang theo vị thư sinh rất dễ nhìn kia đến đây. Tâm trạng trầm lại tốt lên, cho phép bọn họ ngồi xuống cùng ăn, dù sao đồ ăn cũng rất nhiều, trầm và tiểu hoàng thúc cũng không ăn được bao nhiêu.

Hai người bọn họ cũng không từ chối, sau một nén nhang, hai người buông đũa.

Tiểu Lục Tử kêu người đến dọn đồ ăn xuống, mang điểm tâm và trà nóng lên, trầm bưng chén trà nhỏ xinh đẹp hỏi thư sinh: “Người tên là gì?”

“Đệ tử Hoa Phùng Hi.”

Trầm chớp chớp mắt, gọi hân: “Hoa Hoa.”

Tiểu Lục Tử xì một tiếng bật cười, cười xong lại cảm thấy không đúng, liền vội vội vàng vàng che miệng, rút lui về phía bình lớn ở góc tường.

Trầm lại hỏi Tiểu Tiểu Dương: “Chuyện lúc nãy đã tra xong? Vị thiếu gia kia thực sự là người Trần Quốc Tướng quân phủ?”

“Đã điều tra xong, người kia là Tam thiếu gia – thứ tử của phủ Tướng quân, tên gọi Trần Tuấn Dũng, chuyện lúc trưa cũng là lỗi của gã, ” trầm thấy hân liếc Hoa Hoa một cái mới nói tiếp: “Gã nói năng lỗ mãng với mấy người Hoa công tử, Hoa công tử bọn họ vốn định né tránh, nhưng ai biết chúng lại không chịu buông tha, cho nên...”

Trầm gật gật đầu: “Nếu đã điều tra xong thì bên kia mặc người xử lý, nếu có chuyện cần thì tìm tiểu thúc thúc.” Trầm nhìn tiểu hoàng thúc đang trầm mặc uống trà, nháy mắt bị mê hoặc, oa oa oa, tiểu hoàng thúc ngay cả uống trà cũng thực đẹp, Hoa Hoa so ra kém y thật nhiều.

Kế tiếp trầm không biết nên nói gì, lúc trước gọi Hoa Hoa đến đây chỉ vì muốn nhìn kỹ hân mà thôi, nhìn dáng vẻ của hân liền biết là người có học vấn, nhưng trầm lại không hiểu gì, vì thế chỉ đành lấy vuốt rỗng nhỏ chọc chọc tiểu hoàng thúc, để y nói mấy câu. Rất nhanh sau đó trầm hỏi hận, tiểu hoàng thúc nói chuyện, tại sao trầm lại nghe không hiểu chứ, cái gì thủy lợi cái gì ruộng bậc thang, trầm đều là lần đầu tiên nghe có được không!!!

Trầm thực muốn khóc

Trầm thương tâm khóc một hồi, không thấy tiểu hoàng thúc có ý quan tâm trầm, không thể không lau khô nước mắt, đi tìm Tiểu Tiểu Dương nói chuyện.

“Tiểu Tiểu Dương, tiểu thúc thúc bọn họ nói chuyện người nghe hiểu được sao?” Trầm thấp giọng hỏi hần, chuyện này khiến trầm thật mất mặt.

Tiểu Tiểu Dương lắc đầu, trong lòng trầm liền thư sướng.

“Tiểu Tiểu Dương, lâu rồi không thấy cha người, Tả tướng đại nhân vẫn khỏe?” Tuy rằng tả thừa tướng bộ dạng gầy teo khô cần, nhưng trầm lại cực kỳ thích bộ râu dê của lão, trầm còn bện bím râu nhỏ cho lão mà.

Tiểu Tiểu Dương chớp chớp mắt: “Phụ thân tốt lắm, ngài sao lại xuất cung?”

Trầm buồn bực: “Sao người biết trầm từ trong cung đi ra?”

Tiểu Tiểu Dương không trả lời, chỉ là biểu tình hơi kỳ quái, khóe miệng còn co rút mấy lượt khiến trầm vô cùng buồn bực, rốt cục làm sao lại lộ ra dấu vết?

Quên đi, cái này không trọng yếu.

Trầm khoát tay, hạ giọng tiếp tục hỏi hần: “Người có biết bên ngoài có cái gì chơi vui không? Vất vả lắm trầm mới xuất cung một chuyến, kiểu gì cũng phải chơi cho đã ghiền.”

Tiểu Tiểu Dương tiếp tục lắc đầu: “Ta cũng không biết cái gì chơi vui, hiện tại lại là lúc quốc hiếu, dân gian cũng không có gì vui.”

Trầm sửng sốt, nhất thời liền ủ rũ, trầm nhớ phụ hoàng bọn họ.

Vì vậy, trầm thật sự không còn tinh thần tiếp tục vui chơi, lôi kéo cánh tay tiểu hoàng thúc muốn đi, trước khi đi lại sờ soạng mặt Hoa Hoa, nói hần phải cố gắng thi kỳ thi mùa xuân thật tốt, trầm còn muốn thấy hần nữa mà.

“Tiểu hoàng thúc, chúng ta hồi cung đi, trầm không chơi nữa.” Trầm bị tiểu hoàng thúc nhét vào trong xe ngựa, trong tay ôm lò sưởi nhỏ.

Tiểu hoàng thúc hướng bên ngoài phân phó một tiếng, xe ngựa lộc cộc cộc chạy đi, không đến nửa canh giờ, trầm đã nhìn thấy đại môn hoàng cung qua lớp màn.

“Tiểu hoàng thúc, người cần phải đưa Tiểu Bạch vào cung, ” trầm đột nhiên nhớ đến: “Tiểu Bạch là nữ tử, về sau xem bệnh cho mẫu hậu càng thuận tiện.”

Không ngờ tiểu hoàng thúc lại lắc đầu nói: “Phượng Bạch Liên chỉ là một nữ tử trẻ tuổi, vào cung sợ là khó có kẻ chịu phục tùng, hơn nữa, Thái y trong Thái y viện đều là nam tử, nàng một mình rất bất tiện.”

Trầm cũng không nghĩ được nhiều như vậy, còn nhớ, năm trước có một tiểu cung nữ rất tốt với trầm bị bệnh, đám Thái y kia nói cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, sau khi chẩn mạch sống chết không trị liệu cho nàng, vì vậy nàng bệnh chết. Trầm khi đó rất đau lòng, ngủ trên long sàng của phụ hoàng một tháng mới tạm quên đi được, trầm đã nghĩ nếu khi đó có nữ Thái y thì không chừng tiểu cung nữ đó đến bây giờ vẫn còn sống.

Mắt nhìn thấy sắp vào cung, trầm cho xa phu dừng xe, nói: “Trầm không quan tâm, tóm lại Tiểu Bạch nhất định phải tiến cung làm Thái y, nếu có ai không đồng ý, Thái y trong viện nhiều như vậy, thiếu một hai người chắc cũng không sao.”

“Ồ nháo! Sự tình nào đơn giản như vậy?”

Trầm nhìn mặt tiểu hoàng thúc, trong lòng ần ần đau, trầm không nghĩ y lại nữ trách trầm, trầm thương tâm quá...

“Người khóc cái gì? Ta còn chưa nói nặng lời đâu.” Tiểu hoàng thúc lấy tay áo lau nước mắt cho trầm, trầm không quan tâm, tiếp tục khóc.”Đừng khóc, nếu để hoàng tẩu thấy nhất định sẽ cho rằng ta bắt nạt người... Thôi thôi, lần này ta đáp ứng người, không được khóc nữa, ha?”

Trầm hít hít mũi: “Người không được để mấy lão thái y kia bắt nạt Tiểu Bạch.”

“Đến lúc đó sợ là nhóm Thái y sẽ bị Phương Bạch Liên bắt nạt.”

Trầm chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ tới Tiểu Bạch thực lợi hại, nàng còn có thể làm thị vệ hôn mê, mấy tiểu lão đầu này khẳng định không bắt nạt được nàng.

Trầm nhanh chóng ngừng khóc, tuy rằng vẫn còn thương tâm, nhưng nếu tiểu hoàng thúc đã đáp ứng yêu cầu của trầm, trầm liền cố gắng tha thứ cho y vậy.

Vào cung, trầm đi thỉnh an mẫu hậu, lại phái Tiểu Lục Tử lấy đồ trầm mua ngoài cung về mang đến cho hoàng đệ, lúc này trầm mới yên lòng, thay đổi một thân xiêm y hạnh phúc ở trên tiểu long sàng lẩn lộn.

Trầm nhìn tiểu hoàng thúc ngồi ngay ngắn ở trước bàn phê chiết tử, trong lòng thực nhộn nhạo, còn có Hoàng đế nào có thể thoải mái như trầm chứ?

14. Chương 14: Nhật Ký Của Tiểu Lục Tử (hai)

Chào mọi người, ta là Tiểu Lục Tử, chính là thiếp thân nội thị của Hoàng đế trẻ tuổi nhất Đại Triệu Vương triều, đại tổng quản nội vụ. Không sai, ta lại tới nữa.

Lần trước nói đến nhiếp chính vương, lần này ta sẽ nói rõ hơn, ta biết các người nhất định rất tò mò về chuyện của ngài ấy.

Nhiếp chính vương trong lòng ta rất vĩ đại, thời điểm lúc ta còn chưa vào cung đã nghe đến đại danh của ngài ấy, đương nhiên, khi đó y vẫn còn là hoàng tử.

Nghe nói nhiếp chính vương vô cùng vô cùng thông minh, biết nói từ khi còn rất nhỏ, học cái gì cũng đặc biệt nhanh, hơn nữa tính tình cũng tốt, không dễ nóng giận, được mọi người cực kỳ yêu mến. Bấy giờ, guồng nước mà dân gian đang dùng, cung tên kiểu mới trong quân doanh đều là do nhiếp chính vương phát minh ra, kỹ binh doanh chính thủ vệ kinh thành là do nhiếp chính vương huấn luyện ra, nghe nói trong đó tướng sĩ lấy một địch trăm hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau khi nghe được ta vô cùng bội phục nhiếp chính vương, thẳng tới khi ta nhập cung, được phái đến bên cạnh tiểu chủ tử, rồi nhìn thấy nhiếp chính vương, ta mới phát hiện những lời đồn kia thực không chính xác. Nhiếp chính vương đại nhân rõ ràng mạnh hơn giỏi hơn gấp trăm lần so với lời đồn !

(Nhiếp chính vương đại nhân, cầu ôm đùi!)

Bỏ qua, điều này cũng không quan trọng, quan trọng là nhiếp chính vương đối với tiểu chủ tử vô cùng vô cùng tốt, tiểu chủ tử muốn cái gì nhiếp chính vương sẽ cho cái đó, tiểu chủ tử vừa khóc, nhiếp chính vương sẽ dỗ dành người, nếu có người bắt nạt tiểu chủ tử, hừ hừ, chỉ cần một ánh mắt đảo qua của nhiếp chính vương, người này liền hận không thể biến mất ngay lập tức(*).

Dù sao đi nữa, nhiếp chính vương sủng tiểu chủ tử lên tận trời, ngay cả tiên đế và đương kim Thái Hậu cũng xếp ở phía sau.

Khi tiên đế dần già đi, các hoàng tử hoàng tôn cũng dần trưởng thành, cuộc chiến tranh giành trữ vị ngày càng căng thẳng, mà tiểu chủ tử lúc đó tuổi còn nhỏ, lại ngốc ngốc đáng yêu, nên không ai xuống tay với người. Nhưng nhiếp chính vương thì không được như tiểu chủ tử, nhiếp chính vương thông minh, tuổi cũng thích hợp, tuy rằng y không tranh, nhưng không có nghĩa các hoàng tử hoàng tôn khác cũng bỏ qua cho y, cho nên đã xảy ra không ít chuyện, cuối cùng, nhiếp chính vương trực tiếp xuất cung lánh nạn.

Lúc nhiếp chính vương đi tiểu chủ tử vô cùng đau lòng, vụng trộm khóc hết mấy buổi tối, ta cũng cùng khóc, trong lòng cảm thấy may mắn vì tiểu chủ tử không biết nguyên nhân thực sự khiến nhiếp chính vương phải xuất cung, nếu không nhất định người càng thương tâm hơn nữa.

Sau một thời gian tiểu chủ tử cũng thôi khóc, dù sao người cũng còn nhỏ, trẻ con thì mau quên, lâu dần cũng quên mất nhiếp chính vương. Nếu như không phải nhiếp chính vương vẫn thường xuyên tặng đồ vào

cung, tiểu chủ tử nhất định cái gì cũng quên sạch. Tất nhiên ta cũng thường xuyên nói về nhiếp chính vương cho tiểu chủ tử, dù sao y tốt với tiểu chủ tử như vậy, nếu để người quên đi ngài ấy, đến khi y trở về nhất định sẽ khổ sở.

Còn lại, sau này tiểu chủ tử đăng cơ, nhiếp chính vương hồi cung, các người đều biết rồi, ta cũng không phải nói thêm.

Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên mất, ta rốt cục đã được xuất cung, lần đầu tiên xuất cung sau mười năm đó. Nhìn người đi qua đi lại trên đường khiến ta thực hưng phấn, nhưng tiểu chủ tử so với ta càng hưng phấn hơn nhiều, ta cảm thấy nhất định trên mặt người đã vui đến nở hoa luôn rồi, thực đáng yêu.

Ta còn theo tiểu chủ tử vào nhiếp chính vương phủ, gặp hai người rất cổ quái, một cô nương thích khóc, một thị vệ y như tòa núi nhỏ. Hai người này một khiến tai ta đau một khiến mắt ta đau, nhất là người sau, luôn xách cổ áo của ta lên. Không phải ta chỉ nhỏ một chút, lùn một chút thôi sao, sao dám nói ta giống tiểu cô nương chứ?

Nghĩ mà giận!

Rồi rồi không nói nữa, tiểu chủ tử kêu ta lên lấy kẹo cho người, may mắn tiểu chủ tử đang thay răng, bằng không, chắc chắc chắc, khẳng định cái gì cũng không ăn được.

Ừm, lần sau lại nói tiếp, ta gần đây học được rất nhiều chữ, trong lòng có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng giờ không kịp rồi, chờ lần sau rảnh ta lại viết tiếp. Gần đây ta đang học vẽ, không chừng lần sau ta có thể vẽ tiểu chủ tử cho các người nhìn rồi. (*) Nguyên văn raw: , , , .

Đây là QT: nhiếp chính vương một ánh mắt đảo qua đến, người này liền hận không thể đi thử nhất phen, liền tính hấn không chính mình đi thử, nhiếp chính vương cũng phải đem hấn lộn thỉ

15. Chương 15: Trầm Thích Lo Chuyện Bao Đồng

Trầm nằm trên tiểu long sàng lăn qua lăn lại, đột nhiên nhớ tới sự việc phát sinh hôm nay, vì thế liền hỏi tiểu hoàng thúc: “Trần Quốc tướng quân là người như thế nào?” Trầm đã thượng triều vài lần, người ở phía dưới trừ tiểu hoàng thúc và ngoại công thì đáng về của ai cũng như ai, cho nên cần bản không nhớ Trần Quốc tướng quân là ai.

Tiểu hoàng thúc nghe trầm thắc mắc, vừa phê chiết tử vừa nói: “Đã quên rồi sao? Người từng gặp Trần lão tướng quân rồi, chính là vị đại nhân có bộ râu dài, người còn giật cửa ông ta không ít râu đâu.”

Trầm cố gắng suy nghĩ, hình như có chút ấn tượng, “Vậy rốt cuộc ông ta là người thế nào? Nhi tử của ông ta xấu xa như vậy, ý thế hiếp người, ngay cả hạ nhân cũng phách lối như thế, trầm là Hoàng đế còn không kiêu ngạo bằng hạ nhân nhà ông ta đâu.” Đúng vậy, mục đích của trầm chính là lời cuối cùng này, trầm là Hoàng đế còn chưa kiêu ngạo, người chỉ là thường dân sao lại dám lớn lối như vậy?!

Tiểu hoàng thúc nghe trầm nói xong cười rộ lên, hồi lâu sau mới dừng lại: “Trần lão tướng quân thực sự là rường cột nước nhà, làm người hào sảng phóng khoáng, ngật nổi tử tự đơn bạc, trong nhà chỉ có ba nhi tử, lại chết mất hai, cuối cùng còn mỗi thứ tử Tam thiếu gia này, cả nhà chỉ còn mỗi một hài tử để đau sủng, sủng quá nên làm hấn hư mất. Hơn nữa Trần lão tướng quân cũng không còn trẻ, rất nhiều chuyện không quản được, Trần Quốc tướng quân phủ lại là nhà cao nghiệp lớn, hạ nhân điều ngoa cũng không thiếu gì.”

Chỉ đăng tại: //u./

Trầm hiểu được, Trần tướng quân cũng thật đáng thương, chỉ có một nhi tử duy nhất, còn bị nuôi thành bộ dáng như vậy, so với phụ hoàng kém quá xa quá xa.

“Tiểu hoàng thúc, chuyện này người định xử lý thế nào? Trần tướng quân gia cũng thật đáng thương, nếu không chúng ta giúp ông ta một chút đi?” Dù sao cũng là trụ cột nước nhà, nhi tử hiếm hoi đã đủ buồn thảm, nếu biết nhi tử lại là người không ra gì ông ta nhất định sẽ buồn bực mà chết.

Tiểu hoàng thúc nhẹ nhàng buông bút son, đến cạnh trẫm: “Ninh nhi muốn giúp thế nào?”

Trẫm nghĩ nghĩ nói: “Không phải nói hổ phụ vô khuyển tử sao? Nếu Trần lão tướng quân dũng mãnh như thế, vậy nhi tử ông ấy cũng phải dũng mãnh mới đúng, chúng ta ném hấn vào quân doanh, để một thống lĩnh nghiêm khắc trông coi, ra sức dạy dỗ hấn một phen?”

“Người đúng là...mưu ma chúc quý.”

Trẫm bị tiểu hoàng thúc捏 mũi, hạnh phúc choáng váng trên tiểu long sàng.

Trẫm cực kỳ để ý chuyện này, nên ngày hôm sau liền phái Tiểu Lục Tử đứng trước điện chờ, đến lúc hạ triều sẽ đưa Trần lão tướng quân đến đây, không ngờ hai người lại đi cùng với tiểu hoàng thúc.

Lúc trẫm nhìn thấy tiểu hoàng thúc liền chột dạ, hôm nay vì để gặp Trần lão tướng quân trẫm đã nói dối để nghỉ học một ngày, giờ thấy tiểu hoàng thúc liền cảm thấy mông ê ẩm.

Thấy tiểu hoàng thúc híp mắt nhìn trẫm, trẫm nhất thời không dám nhìn lại, chỉ đành hướng ánh mắt về phía lão tướng quân tinh tế đánh giá một hồi. Tiểu Lục Tử dâng trà lên, trẫm mới nói: “Lão tướng quân, hôm qua trẫm xuất cung, người có biết không?”

Hành tung của trẫm không quá kín đáo, Trần lão tướng quân tự nhiên trả lời có biết, khổ nỗi giọng ông quá lớn, khiến tai trẫm thực đau.

Trẫm ngơ ngác một lúc mới hồi phục, lại hỏi ông: “Trẫm gặp phải một người, người đó người có quen, người có biết hấn là ai không?”

Lần này Trần lão tướng quân lắc đầu nói không biết.

Trẫm vụng trộm liếc nhìn tiểu hoàng thúc đang uống trà bên cạnh, hắng giọng nói tiếp: “Cũng không phải ai xa lạ, chính là công tử của quý phủ.”

Trẫm nhìn Trần lão tướng quân mắt trừng lớn, không khỏi thở dài trong lòng: “Lúc trẫm nhìn thấy hấn là lúc hấn đang bắt nạt người ta, hạ nhân của quý phủ cũng thực ghê gớm. Khi trẫm nghe hấn nói hấn là công tử của Trần Quốc Tướng quân phủ trẫm còn không tin, trẫm nghĩ Trần lão tướng quân là trụ cột triều đình, nhi tử sao có thể là hạng người trộm gà dắt chó như vậy được?”

Mắt của Trần lão tướng quân bây giờ trừng lớn như chuông đồng, quỳ phịch xuống, “Là thần giáo tử không nghiêm, xin Hoàng Thượng trách phạt.”

Trẫm vội để Tiểu Lục Tử nâng ông đứng lên, nói: “Trẫm còn chưa nói xong, lão tướng quân người gấp cái gì?”

Trần lão tướng quân mặt đầy ân hận, khiến cho trẫm thực đau đầu, trẫm đành quay sang nháy mắt với tiểu hoàng thúc để y thay trẫm ra mặt, trẫm không thể chống được nữa rồi.

“Trần lão tướng quân.” Tiểu hoàng thúc buông chén trà, chậm rì rì mở miệng, trẫm lui sang bên cạnh xem náo nhiệt, Tiểu Lục Tử tận chức trách dứt điểm tâm cho trẫm.

Trần lão tướng quân vội vàng đáp: “Nhiếp chính vương đại nhân.”

“Lão tướng quân có lẽ không hiểu, nếu không phải bốn vương áp chế chuyện đó, lâm triều hôm nay chiết tử của Ngự Sử đài sẽ dâng lên như nước lũ, một là giáo tử không nghiêm, hai là dung túng hạ nhân làm càn, anh minh một đời của lão tướng quân nhất định sẽ bị đập đổ.”

“Này, này...”

Trẫm nhìn lão tướng quân mặt ghen đỏ bừng, cảm thấy không đành lòng. Nhìn ông ta trẫm lại nghĩ đến ngoại công, cừu cừu của trẫm cũng từng làm mấy việc trộm gà bắt chó như vậy, bị ngoại công đánh mấy quân còn mới chịu ngoan ngoãn.

“Lão tướng quân không nên gấp gáp, hoàng thượng cùng bản vương đều biết rõ con người của lão tướng quân, cũng biết lão tướng quân yêu thương ấu tử, chỉ là...” Tiểu hoàng thúc dừng một chút, trẫm thấy có lẽ y muốn hù dọa ông ta, “Ngọc không mài không sáng, lão tướng quân cũng không mong đại nghiệp không người kế thừa đúng không?”

Trần lão tướng quân đầy áy náy, “Là thần vô năng, thần thất trách.”

Trầm vội vàng nháy mắt với tiểu hoàng thúc để y nói nhanh lên, đừng tiếp tục dọa người nữa, lỡ dọa người ta nhiều quá sinh ra sai lầm trầm biết tìm ai để khóc đây.

Chỉ đăng tại: //u./

Tiểu hoàng thúc mỉm cười với trầm, nói tiếp: “Hoàng thượng có nói với bốn vương, Thẩm thống lĩnh của đại doanh Tây Thành là người cương trực, ghét kẻ xu nịnh, vô cùng nghiêm khắc, để cho công tử vào đó lịch lãm một phen đi.” Trọng điểm là đại doanh Tây Thành cùng Trần Quốc tướng quân phủ không hề có liên quan đến nhau, tiểu tử kia sẽ không có chỗ cựa vào làm bừa nữa.

Trần lão tướng quân khom người đồng ý, miệng liên tục “Hổ thẹn hổ thẹn”, “Đa tạ đa tạ”, trầm thấy thực chua xót. Aiz, làm cha mẹ thật không dễ dàng, hài tử nhu thuận giống trầm đúng là quá ít he he he.

Tiến bước Trần lão tướng quân, trầm cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, không chỉ bởi cảm thấy bức bối vì thấy ông ta đáng thương, còn bởi khi nhìn thấy râu của ông ta trầm rất muốn kéo một cái, nhưng có tiểu hoàng thúc ở đây nên trầm không dám, nhẩn nhẩn thực sự rất rất khó chịu đó.

“Hôm nay ai cho phép người trốn học?” Không còn người ngoài, tiểu hoàng thúc bắt đầu phát uy.

Trầm đang ra sức nhét hạch đào vào miệng, vừa nghe lời này lại chột dạ đứng lên, lén lút liếc nhìn tiểu hoàng thúc, răng cắn mạnh một cái, “Rắc” một tiếng, trầm cứng ngắc.

Tiểu hoàng thúc cũng phát hiện trầm là lạ, vội chạy tới mở miệng trầm nhìn vào, đột nhiên cười rộ lên: “Ai bảo tham ăn, đang là thời điểm thay răng, ai cho người ăn hạch đào?”

Trầm che miệng khóc không ra nước mắt, oa oa oa oa, răng không còn, nhất định rất khó coi, về sau trầm làm sao gặp người?

16. Chương 16: Đạo Lý Của Tiểu Hoàng Thúc

Tiểu hoàng thúc vuốt vuốt trán trầm, cười: “Biết đau chưa? Xem người về sau còn dám tham ăn không.”

Trầm rất tức giận! Trầm bị như vậy mà y còn cười được? Cười cái gì mà cười? Có cái gì buồn cười chứ oa oa oa...

“Được rồi, đừng khóc, hiện tại đã đủ xấu rồi, khóc thêm nữa sao đi gặp người khác đây.” Tiểu hoàng thúc ôm trầm nói.

Trầm bị đả kích ngừng khóc, “Trầm ghét người, trầm không muốn thấy người nữa!” Hu hu hu, nói chuyện lọt gió thật đáng ghét! Trầm quyết định, trước khi răng nhỏ của trầm mọc lại sẽ không bước chân ra khỏi Lâm Thanh cung.

Chỉ đăng tại: //u./

Trầm không muốn gặp ai không có nghĩa người khác cũng sẽ không đến gặp trầm. Lúc thấy mẫu hậu cùng một đám hoàng đệ hoàng muội hoàng chất đi phía sau, trầm cảm thấy hình như răng của mình đau dữ dội hơn rồi.

“Hoàng nhi, con chịu khổ rồi.”

Trầm ngoại trừ rụng mất một cái răng thì không phải chịu khổ gì hết, mẫu hậu!

“Hoàng huynh hoàng huynh, người thay răng rồi sao? Tại sao đệ lại chưa thay răng?”

Là bởi vì người mới năm tuổi đó Thập Ngũ hoàng đệ!

“Tiểu hoàng thúc, răng thúc đâu? Ta muốn nhìn xem “

Đó là răng trĩm, trĩm mới không thềm cho các người xem đâu (^) Không đúng, răng nhỏ của trĩm rụng đâu rồi? Sao trĩm tìm không thấy.

“Hoàng đế tiểu thúc thúc, sao thúc không nói gì hết vậy?”

Bởi vì trĩm nói chuyện sẽ bị lọt gió đó tiểu hoàng chất! Truyện mất mặt như vậy sao trĩm có thể làm? Trĩm Hoàng đế anh minh thần vũ, kiêu ngạo vô song (^) !

Trĩm nhìn mấy người ở một bên vui đùa ăn điểm tâm, quyết tâm nhất định sẽ không mở miệng. Tuy trĩm cũng muốn ăn điểm tâm, nhưng nhất quyết không ăn trước mặt mẫu hậu bọn họ.

Vì thể diện, hi sinh điểm tâm!

Trĩm là Hoàng đế đủ tư cách! Hừ! Hừ hừ!

Trĩm xoa bụng co người trên tiểu long sàng, chớp chớp mắt, cảm thấy có chút mệt mỏi, vì thể liền kéo tay mẫu hậu mỉm cười, yên lặng làm nũng.

“Con a, chỉ là thay răng thôi mà, ai cũng phải trải qua, con lo lắng cái gì?” Mẫu hậu chọc chọc trán trĩm, bắt đắc dĩ cười nói.

Trĩm cười mím miệng, đây là vấn đề mặt mũi, kiên quyết không thể nhường nhịn.

Mẫu hậu thấy trĩm thực sự kiên định, đành chuẩn bị mang theo mấy hoàng đệ hoàng muội hoàng chất rời đi, trĩm nhất thời thở ra một hơi, xem như đã vượt quan được cửa ải khó khăn.

“Ai nha hoàng huynh hoàng huynh ” Thập Ngũ hoàng đệ một đầu mực nước khóc chạy tới, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều dính đầy mực đen. Trĩm nhìn thấy liền đắc ý, không nhịn được cười lớn, “Ha ha ha Thập Ngũ hoàng đệ, người đen quá “

Chỉ là trĩm còn chưa cười xong, những người khác cũng cười rộ lên, nhưng bọn họ không cười Thập Ngũ hoàng đệ mà là cười trĩm.

“Ai, hoàng huynh thật sự không có răng ha ha ha...”

“Miệng tiểu hoàng thúc có lỗ thủng ha ha ha...”

Trĩm lập tức ngừng cười, che miệng phần nộ nhìn mấy đứa trẻ xấu xa, dám cười trĩm! Trĩm muốn đánh mông các người!

Cuối cùng mẫu hậu nhìn không được, vuốt đầu trĩm an ủi một lúc lâu, sau đó mang theo mấy hài tử vẫn đang cười trộm rời đi.

Trĩm cảm giận nghĩ, về sau lúc các người thay răng nhất định sẽ lệnh cho các người phải cười mỗi ngày. Dám cười nhạo trĩm! Hừ!

Mọi người đều đi hết, trĩm vội vàng sai Tiểu Lục Tử mang lên một ít điểm tâm mềm. Khi này nhìn tiểu hoàng đệ bọn họ ăn làm trĩm thềm ghê gớm, giờ bụng trĩm kêu liên tục, đói đến không còn sức sống.

“Tiểu Lục Hử, người xoay người sang chỗ khác, trĩm muốn nói hiện với người.” Trĩm vừa ăn điểm tâm vừa nói, nói xong lập tức buồn bực, nói chuyện lọt gió, hủy hình tượng trĩm.

Tiểu Lục Tử thuận theo xoay người: “Hoàng Thượng, ngài muốn nói gì?”

“Tiểu Lục Hử, tiểu hoàng tô đi đâu vậy?” Ngô, điểm tâm thật ngon, thật ngọt

“Hồi Hoàng Thượng, nhiếp chính vương vừa bãi triều đã xuất cung.”

“Huất cung làm gì?” Ngô, điểm tâm mặn cũng thật ngon, chờ tiểu hoàng thúc trở về liền nói y thưởng cho ngự trù một tiểu ngân đỉnh (nén bạc nhỏ) đi.

“Nhiếp chính vương chưa nói.”

Trĩm nghĩ nghĩ lại nói: “Răng rụng của trĩm đâu?”

“Nhiếp chính vương đã cầm đi rồi.”

Trầm chớp chớp mắt, tiểu hoàng thúc lấy rằng trầm làm gì? Hỏi ba câu Tiểu Lục Tử đều không biết, đành chờ tiểu hoàng thúc trở về hỏi lại vậy.

Mãi đến khi trầm đã dùng xong bữa tối, lại đi hai vòng trong tiểu hoa viên ở Lâm Thanh cung, tiểu hoàng thúc mới gấp gấp trở về, trong tay thái giám phía sau còn cầm một bọc nhỏ màu lam.

Trầm vừa thấy liền biết tiểu hoàng thúc lại mua đồ tốt về cho trầm rồi, cao hứng mở miệng: “Tiểu hoàng tộ, ngươi mua đồ tốt về cho trầm sao?”

“Ta không phải là tiểu hoàng tộ.”

Trầm buồn bực nhìn nụ cười trên mặt tiểu hoàng thúc, lại chê cười trầm nói chuyện lọt gió chứ gì. Nếu dám cười thêm lần nữa nhất định trầm sẽ tức giận.

“Xem ngươi này, cái miệng cong lên có thể treo được một con lừa nhỏ rồi, ” tiểu hoàng thúc xoa miệng trầm, lấy bọc màu lam trên tay tiểu thái giám: “Này, cho ngươi thứ tốt.”

Trầm tạm thời áp chế bất mãn, tiếp nhận bọc nhỏ mở ra, vừa nhìn đã khiến trầm ngây người, đây là một giá bút trong suốt, nhìn rất tinh xảo đáng yêu, nhưng cái màu trắng bên trong là gì? Sao nhìn quen mắt quá vậy?

Chỉ đăng tại: //u./

“Đây chính là răng thay đầu tiên của Ninh nhi, đương nhiên phải lưu lại cẩn thận.” Tiểu hoàng thúc cười tủm tỉm đặt giá bút lên bàn cạnh cửa sổ, “Về sau lúc phê chiết tử, ngẩng đầu sẽ nhìn thấy răng của Ninh nhi, thật tốt.”

Trầm méo máo, không tốt chút nào hết. Trầm không hề muốn để người khác nhìn thấy răng của trầm, nhất là mấy người tiểu hoàng đệ, nếu bọn chúng nhìn thấy, nhất định sẽ cười nhạo trầm.

“Thế nào, phần lễ vật này Ninh nhi không thích sao?”

Trầm lắc đầu, trầm rất thích, nhưng trầm không thích đặt nỏ đây để người khác xem, tất cả mọi thứ tiểu hoàng thúc đưa trầm đều tàng ở tiểu kim khố.

“Ngươi a, chỉ là một cái răng mà thôi, sau này răng đều phải thay một lần, đến lúc đó chẳng lẽ còn ngại như vậy?” Tiểu hoàng thúc ôm trầm vào lòng nói: “Bọn họ muốn xem thì xem, muốn cười thì cười, không có gì ghê gớm. Nếu chuyện nhỏ này mà Ninh nhi không chịu được, sau này làm sao trở thành Hoàng đế tốt được?”

Trầm sững sốt, thật sự không nghĩ tới tiểu hoàng thúc sẽ nói cái này.

“Ninh nhi, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi là Hoàng đế Đại Triệu. Ngày sau ngươi sẽ gặp phải rất nhiều chuyện không như ý, lúc đó ngươi đã trưởng thành, đều phải tự mình học cách giải quyết.” Tiểu hoàng thúc nhìn thẳng vào mắt trầm, vô cùng nghiêm túc: “Giống như bây giờ ngươi thay răng, nói chuyện lọt gió ra sao, người khác cũng đều phải trải qua như vậy, việc nhỏ này không đáng bận tâm.”

Trầm hốt hoảng gật gật đầu, ai nha nha, đã lâu không nghe tiểu hoàng thúc giảng đạo lý lớn, nhất thời phản ứng không kịp.

Bất quá, tiểu hoàng thúc hiểu biết thật nhiều nha, trầm càng ngày càng thích tiểu hoàng thúc ()/

17. Chương 17: Trầm Thực Cơ Trí

Tuy tiểu hoàng thúc đã nói vậy, nhưng trầm vẫn ngượng ngùng như trước, vẫn ít nói, lúc cười cũng không chịu hé răng, tiểu hoàng thúc nói trầm như vậy rất giống tiểu cô nương, trầm tức giận, không thèm để ý y nữa canh giờ.

Kỳ thật mấy ngày nay trẫm luôn cảm thấy hình như mình đã quên cái gì đó, nhưng trẫm nghĩ mãi vẫn không nhớ được mình đã quên cái gì, mãi đến khi Tiểu Lục Tử vui vẻ nói mấy vị Thái y trong Thái Y viện bị nữ Thái y mới tới làm cho tức giận ngắt xủ, trẫm mới nhớ ra mình quên mất chuyện của Tiểu Bạch rồi.

“Khử tay, Tiểu Lục Hử, theo trẫm đi xem náo nhiệt.” Trẫm mặc tiểu long bào, đi tiểu long hài mặc kệ chiếc răng thứ hai sắp rụng (?), kéo Tiểu Lục Tử chạy đến Thái Y viện.

Tiểu Lục Tử vội vàng nói: “Hoàng Thượng chậm một chút, bộ liền đã chuẩn bị xong...”

Trẫm cảm thấy Tiểu Lục Tử đúng là một Đại tổng quản xứng chức, đợi lát nữa về thưởng cho hắn một viên trân châu lớn đi, nó lấy từ chuỗi vòng cổ trân châu vô cùng xinh đẹp nhưng bị trẫm làm đứt mất.

Không bao lâu sau, tiểu long liền của trẫm dừng ngoài Thái Y viện, Tiểu Lục Tử đỡ trẫm xuống dưới, cao giọng “Hoàng Thượng giá lâm”, nháy mắt người quỳ đầy đất.

Trẫm chấp tay sau lưng chậm chậm bước vào, vô cùng bình tĩnh đứng mực nói: “Đều đứng lên đi.” Ai nha, sao bậc cửa lại cao như vậy? Làm rầm suýt té ngã ()

Mở quạt giấy tiểu hoàng thúc chuẩn bị riêng cho trẫm ra, làm bộ lơ đãng mở miệng: “Nghe nói có người tìm trẫm cáo trạng, cho nên trẫm đến xem rốt cục là có chuyện gì xảy ra.”

“Hồi Hoàng Thượng, Thái Y viện không có chuyện lớn gì xảy ra ạ, ” Thái y viện Mạnh viện sử run rẩy nói: “Người nên hồi cung nghỉ ngơi, nếu đau răng thần sẽ chuẩn bị thuốc giảm đau mang đến.”

Chỉ đăng tại: //u./

Trẫm khoát tay: “Răng trẫm không đau, không cần uống thuốc. Được rồi, trẫm tới thăm Tiểu Bạch, nghe nói có mấy vị Thái y bị nàng làm cho tức giận hôn mê? Nàng giờ ở đâu?”

Mạnh viện sử sửng sốt: “Tiểu Bạch? Người này là ai? Thái y viện hình như không có ai tên như vậy.”

“Mạnh đại nhân, chính là Phương Bạch Liên.” Tiểu Lục Tử thấp giọng nhắc nhở ông ta.

Mạnh Viện sử giật mình: “Hồi Hoàng Thượng, Phương thái y đang ở trong hiệu thuốc.”

Trẫm ngồi lên ghế Tiểu Lục Tử chuẩn bị, cho người gọi nàng tới. Mấy ngày nay trẫm rất rảnh rỗi, cần kiếm chuyện giết thời gian.

Một lát sau, Phương Bạch Liên một thân tố y được người đưa đến, nàng nhìn thấy trẫm liền cung kính quỳ xuống hành lễ, được trẫm cho phép mới đứng lên.

“Tiểu Bạch, người nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao người lại làm Thái y tức giận ngắt đi?” Trẫm mới không thừa nhận trẫm rất thích xem náo nhiệt đâu (^)

Phương Bạch Liên chớp chớp mắt, chăm chú trả lời: “Hoàng thượng, ta vừa bắt mạch cho mấy vị Thái y kia, bọn họ đều là tức giận công tâm, không thở được mới ngắt, ta cũng không biết sao lại như vậy..”

Trẫm nhìn Mạnh viện sử, ông ta vội vàng trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, thật ra cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là Phương thái y cùng mấy vị thái y khác có chút khác nhau về quan điểm mà thôi.”

Trẫm gật gật đầu, nhìn Phương Bạch Liên hỏi: “Là vậy sao?”

“Đúng không?” Phương Bạch Liên nghiêng đầu: “Mấy người bọn họ đều nói sai, ta sửa cho bọn họ, bọn họ còn không nghe, nói là ta sai, ta nói mãi bọn họ vẫn không nghe, sau đó cùng nhau ngắt đi.”

Trẫm lại nhìn Mạnh viện sử, ông bắt đầu dĩ gật đầu: “Hồi Hoàng Thượng, Phương thái y nói đều là sự thật.”

Trẫm hiểu rồi, như vậy gọi là gì nhỉ? Chết cũng không chịu nhận sai, lòng dạ hẹp hòi, còn cùng nhau ngắt xủ. Này mà xứng là Thái y sao?

Trẫm hơi mất hứng, nhìn chằm chằm Mạnh viện sử hỏi ông ta chuyện này nên xử lý như thế nào, Tiểu Bạch hoàn toàn không sai, y thuật rất tốt.

Mạnh viện sử nói: “Đều nghe theo hoàng thượng.”

Trầm nghĩ nghĩ, nói: “Vậy phạt họ mỗi người một tháng bổng lộc, thưởng cho Tiểu Bạch,” nhìn thấy Mạnh Viện sử gật đầu, trầm đề cao âm lượng nói tiếp: “Trầm biết các người chú ý mắt Tiểu Bạch, cảm thấy nàng là nữ tử nên những điều nàng nói là không đúng, hơn nữa cũng chưa từng có nữ Thái y, nên các người cảm thấy bị nhục nhã. Nhưng y thuật của Tiểu Bạch ra sao ta nghĩ các người đều rõ, kém cỏi hơn cả nữ tử, các người còn không ngại mà làm ầm ĩ sao?” Không sai, trầm đang giết gà dọa khỉ.

Thái y viện yên lặng cực kì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ phát ra.

Trầm vừa lòng gật: “Trầm nếu đã đưa Tiểu Bạch đến Thái y viện, cũng có nghĩa trầm cảm thấy nàng đủ tư cách làm Thái y. Các người coi thường nàng, có phải muốn nói trầm không có mắt hay không?”

Rầm rập, tất cả Thái y đều quỳ mạnh xuống đất, trừ bỏ Phương Bạch Liên không hiểu gì.

Trầm đứng lên, cảm thấy bản thân giờ phút này đặc biệt uy phong, “Được rồi, đều đứng lên đi, ba người cùng đi ắt có người là thầy của ta, làm Thái y cũng phải học thêm nhiều hơn nữa, chuyện này quyết như vậy đi, về sau đừng làm ra mấy chuyện khiến trầm mất hứng.”

Đầy đất ứng thanh.

Trầm huy huy tay áo: “Tiểu Lục Hử, Tiểu Bạch, khừ tay.”

Trầm cứ vậy mang Tiểu Lục Tử và Tiểu Bạch đi, phất ống tay áo, bỏ lại phía sau một bóng trắng.

Hồi Lâm Thanh cung, trầm rạo rức nói: “Tiểu Lục Hử, Tiểu Bạch, các người nhìn trầm lúc này có uy phong không? Có thấy trầm rất thông minh không?”

Tiểu Lục Tử không ngừng gật đầu, liên tiếp “Hoàng Thượng thông minh nhất”, “Hoàng Thượng giỏi nhất”, “Hoàng Thượng quả thực soái ngậy người”, trầm nghe cũng thấy thoải mái.

Trầm lại nhìn về phía Tiểu Bạch, chỉ thấy nàng chớp chớp mắt mờ mịt: “Hoàng thượng, người bảo ta đến đây là để xem răng cho người sao? Vậy có thể nhanh lên không, trong thái y viện còn đang sắc thuốc đó.”

Không nghe được điều muốn nghe khiến trầm nhụt chí, Tiểu Bạch không hiểu được tâm tư trầm, ai cũng nói trầm ngốc, nhưng trầm thấy Tiểu Bạch còn ngốc hơn trầm nhiều.

Chỉ đăng tại: //u./

“Đợi lát nữa tiểu hoàng thúc sẽ đến đây, người không muốn nhìn thấy y sao?” Trầm nhớ hình như Tiểu Bạch đặc biệt thích tiểu hoàng thúc, vì thế liền nói.

Trầm vừa dứt lời, chỉ thấy Tiểu Bạch vặn ngón tay đỏ mặt: “Nhiếp chính vương đại nhân thật sự lập tức đến sao?” Bộ dáng kia, ngốc đến sưng sờ, trầm thấy thật vui nha.

Qua gần nửa canh giờ, trầm không đợi được tiểu hoàng thúc đến, mà nhìn thấy đại cung nữ của mẫu hậu, “Hoàng Thượng, Thái Hậu ngã bệnh rồi.”

Trầm sửng sốt, Tiểu Lục Tử tay chân lạnh lẽo gọi bộ liễn, ôm trầm ngồi lên, nhanh chóng chạy đến Từ An cung.

Đi được mấy mét trầm mới phản ứng lại, vẫy tay về phía Tiểu Bạch để nàng cùng đi. Tiểu Bạch y thuật tốt, không chừng có thể giúp đỡ.

Trầm đến Từ An cung, nhìn mẫu hậu sắc mặt trắng bệch mê man trên giường, nước mắt ào ào rơi xuống, Mạnh Viện sử đang bắt mạch cho mẫu hậu, thần sắc nghiêm túc, trầm càng nhìn càng lo lắng.

Sao đột nhiên mẫu hậu lại bị bệnh? Trầm sờ tay mẫu hậu, trong lòng đau xót.

18. Chương 18: Trầm Rất Tức Giận

Mạnh Viện sử xem mạch xong, đứng dậy nói: “Thái Hậu nương nương tức giận công tâm dẫn đến hôn mê bất tỉnh, chỉ cần uống thuốc tỉnh dưỡng mấy ngày là được. Nhưng về sau nhất định không thể lại khiến người tức giận.”

Trầm vội vàng khoát tay để ông ta đi xuống, tiếp nhận khăn trong tay Nam ma ma, vừa lau mồ hôi cho mẫu hậu vừa hỏi: “Nam ma ma, người nói cho trầm biết, mẫu hậu vì sao lại tức giận?”

Nam ma ma do dự, trầm nhìn nàng, sau đó cho lui hết cung nữ thái giám, trong tẩm cung chỉ còn nàng và Tiểu Lục Tử.

Chỉ đăng tại: //u./

Nam ma ma lập tức quỳ xuống, nhẹ giọng: “Hồi Hoàng Thượng, trưa hôm nay An Văn quận chúa đến thỉnh an Thái hậu nương nương, nói mấy câu không dễ nghe, mới khiến Thái hậu tức giận.”

Trầm nhíu mày, An Văn? Không phải trầm đã nhốt nàng vào tiểu Phật đường sao? Giờ lại đến được Từ An cung?

“Đại hoàng tử phi đến cầu tình, Thái Hậu nương nương không đành lòng, nên thả An Văn quận chúa ra, lần này An Văn quận chúa đến tạ ơn.”

Hừ, tạ ơn? Nàng đến để gây chuyện thì có, nếu đúng là muốn tạ ơn, sao lại khiến cho mẫu hậu tức giận ngã bệnh? Đúng là thiếu giáo huấn!

Trầm rất tức giận, rốt cục An Văn đã nói gì mà có thể khiến mẫu hậu tức giận đến vậy được. Trầm hỏi Nam ma ma, không ngờ Nam ma ma gục đầu, liên tục nói “Hoàng thượng thứ tội Hoàng thượng thứ tội”. Đáng giận, đến cả Nam ma ma mà cũng không dám nói ra, có thể thấy những điều An Văn nói khó nghe nhường nào.

Trầm khoát tay ra hiệu cho Nam ma ma đứng lên, nói: “Thôi, ma ma không nói cũng không sao, người ở đây cẩn thận chăm sóc mẫu hậu, trầm đến xem An Văn. Trầm rất muốn biết, rốt cục nàng đã nói gì.” Nói xong, trầm rời khỏi cung điện, không may đụng phải đầu tiểu hoàng thúc khiến trầm phải lui về sau một bước, nếu không phải Tiểu Lục Tử nhanh tay đỡ, trầm chắc chắn đã ngã xuống đất.

“Đau...” Đầu tiểu hoàng thúc rất cứng, làm mũi trầm vừa đau vừa xót. Trầm vô cùng tự giác dang tay ra để tiểu hoàng thúc ôm mình lên.

“Xem người này, sao lại hoảng hốt vậy?” Tiểu hoàng thúc nói xong ôm trầm trở lại bên trong, nhưng cũng chỉ dừng ở cửa, cách đại bình phong hỏi: “Thái Hậu có sao không?”

Bên trong, Nam ma ma vội vàng đáp lời: “Hồi nhiếp chính vương, Thái Hậu còn đang ngủ.”

Trầm kéo tóc tiểu hoàng thúc: “Trầm biết lý do, là do An Văn, nàng ta ức hiếp mẫu hậu.”

“An Văn?” Tiểu hoàng thúc nhíu mày, trầm ghé sát vào tai y: “Chính là người bị trầm tát lần trước, nàng chuyên môn ức hiếp người khác, ngay cả trầm cũng dám bắt nạt. Trầm rất ghét nàng, lần này nàng còn đến đây làm mẫu hậu tức giận như vậy, trầm nhất định phải dùng bản tử đánh nàng, xem nàng còn dám kiêu căng nữa hay không.”

Tiểu hoàng thúc suy nghĩ rồi trả lời: “Thôi, lần này ta và người cùng đi, An Văn thì không nói, nhưng đại hoàng tẩu thì nhất định phải giáo huấn một phen.”

Trầm ôm cổ tiểu hoàng thúc kiêu ngạo nâng cằm, có tiểu hoàng thúc cùng đi trầm càng có thể khí, hừ hừ hừ, lần này không đánh cho An Văn nằm liệt trên giường thì trầm không phải tiểu hoàng đế!

Tiểu hoàng thúc ôm trầm ngồi liên bộ liền trở về Lâm Thanh cung khiến trầm vô cùng buồn bực, không phải đi tìm An Văn sao, sao lại về Lâm Thanh cung rồi?

Tiểu hoàng thúc bóp mũi trầm nói: “Người là Hoàng Thượng, muốn gặp người nào thì chỉ cần sai người gọi họ đến đây, sao phải tự mình đến gặp bọn họ?”

Trầm sững sốt, không hề nghĩ tới chuyện này, chỉ là, “Tiểu hoàng thúc, người không được bóp mũi trầm nữa, về sau nếu trầm không cao lên được thì đều tại người.” Trầm không muốn biến thành người xấu xí!

“Chỉ biết đẹp.”

Trầm hừ một tiếng, không còn cách nào, tiểu hoàng thúc xinh đẹp như vậy, nếu trầm xấu xí nhất định phải khóc thật to!

Trầm đợi nửa canh giờ, uống hết một bình trà, ăn hai đĩa điểm tâm, lại ăn thêm ba quả tươi, ra khỏi cung một lần, nhìn tiểu hoàng thúc phê hơn mười bản tấu chương, chờ đến một mồi mà vẫn không thấy bóng dáng An Văn đâu.

Trầm càng lúc càng tức giận, An Văn này càng lúc càng coi thường trầm!

Khi trầm chuẩn bị phát giận, Tiểu Lục Tử mới hỗn hển chạy về, quần áo ướt một mảng lớn, đỉnh đầu dính lá trà, thái dương chảy máu.

Trầm ngạc nhiên: “Tiểu Lục Tử, người làm sao vậy? An Văn đánh người?”

Tiểu Lục Tử vẻ mặt đau khổ nói: “Hồi Hoàng Thượng, nô tài đi truyền khẩu dụ, An Văn quận chúa ở trong điện phát hỏa, ném ra một chén trà. Nô tài phản ứng không kịp, liền bị đập trúng.”

Trầm vỗ đùi tiểu hoàng thúc: “An Văn dám làm như vậy? Vậy sao người không sớm trở về?” Ai nha, đùi tiểu hoàng thúc cứng quá, tay trầm đau!

Tiểu Lục Tử càng thêm nhăn nhó: “Đại hoàng tử phi đang thương tâm, khóc suốt mướt, làm nô tài phải đứng nghe nàng nói đợi lát nữa sẽ mang theo An Văn quận chúa đến thỉnh tội, để Hoàng thượng không tức giận. Cứ như vậy đến bây giờ, nô tài vất vả mới trở về được.”

Chỉ đăng tại: //u./

Trầm nhanh chóng để hân đến Thiên điện tìm Tiểu Bạch bôi thuốc, trên trán còn rướm máu, trầm sợ nhìn nhiều thêm nữa thì buổi tối sẽ gặp ác mộng.

Tiểu Lục Tử lui xuống, trầm mới ghé vào người tiểu hoàng thúc ủ rũ: “An Văn thật sự là càng ngày càng quá phận, đại hoàng tấu lại cứng chiều nàng như vậy, khiến giờ nàng càng ngày càng to gan, vô pháp vô thiên.”

Tiểu hoàng thúc đang phê chiết tử lạnh nhạt: “Đại hoàng chất chỉ còn một mình An Văn, diệt tức phụ (cháu dâu) làm như vậy cũng có thể hiểu được.”

Trầm chớp chớp mắt, thật sự không ngờ tiểu hoàng thúc sẽ nói như vậy.

“Nhưng mà, ” Tiểu hoàng thúc lại nói tiếp: “Con cháu hoàng thất cũng không thể không có quy củ như vậy, An Văn cần phải cẩn thận giáo dưỡng lại.”

“Nhưng đại hoàng tấu luôn khóc, mà nàng vừa khóc trầm liền đau đầu, sau đó nàng nói gì trầm cũng đáp ứng.” Aii, đại hoàng tấu cái gì cũng tốt, chỉ riêng điều này thì...

Tiểu hoàng thúc vỗ mông trầm: “Ninh nhi yên tâm, An Văn quá phận như vậy, nếu người phái người đến giáo dưỡng nàng, diệt tức phụ cũng không dám nói gì.”

Trầm xoay mông tránh thoát bàn tay tiểu hoàng thúc, nghĩ nghĩ nói: “Nếu đại hoàng tấu lại khóc thì làm sao? An Văn nhất định phải được dạy dỗ, nhưng trầm cũng không muốn làm cho đại hoàng tấu đau lòng, nàng cũng rất đáng thương.” Những hoàng tấu khác đều có con trai bên người, riêng đại hoàng tấu lại chỉ có một mình An Văn, con trưởng con thứ khác đều đã mất. Lần trước trầm nhìn thấy nàng, dường như nàng đã gầy đi nhiều, giống như một cây trúc yếu ớt.

“Yên tâm, chuyện này để ta lo, người chờ phát uy là được.”

Được tiểu hoàng thúc cam đoan, trầm mới yên lòng, chỉ là trong lòng vẫn vô cùng khó chịu. Chỉ cần nghĩ đến An Văn làm mẫu hậu tức giận sinh bệnh, trầm lại muốn đánh nàng! Đánh hai mươi bản tử, một cái cũng không thể thiếu!

Đúng, trầm nhẩn tâm như vậy đó! Hừ! Hừ hừ!

Khụ, là thế này, tiểu hoàng thượng của chúng ta vẫn đang rưng rưng, nhưng thôi t viết đúng chính tả hết cho rồi. Hì hì. Mn thông cảm nha. tìm

19. Chương 19: Trầm Không Muốn Vào Triều Sớm

Một lát sau, đại cung nữ trong cung mẫu hậu đến nói Thái hậu nương nương đã tỉnh, uống thuốc xong liền ngủ, nói trầm tạm thời không cần đến thăm người. Trầm nghĩ một chút rồi đồng ý, tính chờ xử lý xong chuyện của An Văn rồi sẽ đi sau.

Đại cung nữ kia vừa đi, đại hoàng tẩu vừa khóc sụt sùi vừa kéo An Văn mặt không tình nguyện đến. Tiểu hoàng thúc đi vào sau bình phong, trầm vô cùng khí phách ngồi ghế trên, cực kỳ nghiêm túc. Ừm, lưng không được dựa vào ghế làm eo hơi hời hợt rồi.

Trầm chưa kịp nói cái gì, đại hoàng tẩu đã kéo An Văn quỳ xuống. An Văn ra sức dẩy dựa nhưng lại không thể tránh thoát khỏi tay đại hoàng tẩu. Trầm không ngờ đại hoàng tẩu kiêu kiêu nhược nhược (xinh đẹp yếu đuối) lại có khí lực lớn như vậy.

Chỉ đăng tại: //u./

Trầm liếc mắt nhìn Tiểu Lục Tử một cái, hần vội vàng dẫn theo hai cung nữ nâng đại hoàng tẩu đứng lên, đương nhiên, An Văn vẫn đang quỳ.

Tiểu hoàng thúc ngồi bên trong vẫn yên lặng, trầm chỉ đành hắng giọng mở miệng, “An Văn, người có biết mình sai ở đâu không?” Chắc là nói như vậy đi, trước kia lúc phụ hoàng giáo huấn các hoàng huynh đều bắt đầu như vậy.

Trầm cảm thấy thái độ của mình vô cùng hữu hảo, nhưng không ngờ An Văn lại đứng dậy, trừng mắt nhìn trầm la lớn: “Ta không sai, ta không hề sai, ta là quận chúa hoàng tổ phụ() thân phong, các người ai dám bắt nạt ta?”

(): ông nội, chỉ tiên hoàng.

Tiểu Lục Tử vội vàng nhích về phía trầm, chỉ sợ An Văn không sợ trời không sợ đất này bỗng nhiên ra tay đánh người, dù sao nàng cũng đã từng làm chuyện này.

Trầm nghe nàng ta nói vô cùng tức giận, cái gì gọi là bắt nạt nàng? Những thái giám cung nữ kia không phải bị nàng ta bắt nạt sao? Hiện tại trầm là Hoàng đế, nàng lại dám kêu gào trước mặt trầm, đúng là không coi ai ra gì. Trầm chưa kịp nói gì, đại hoàng tẩu lại khóc: “Hoàng Thượng, người đừng nóng giận, An Văn còn nhỏ lỗ miệng, nhất định đã biết sai rồi. Cầu xin người nể mặt Đại hoàng tử mà tha thứ cho nó.”

Trầm mếu máo, trong lòng hơi tức giận với đại hoàng tẩu. Tính tình An Văn như vậy là do nàng chiều quá mà ra, An Văn còn lớn hơn trầm mấy tuổi, còn nhỏ sao? Gì mà đã biết sai rồi, nếu biết sai rồi trầm từ nay về sau sẽ không ăn quế hoa cao nữa!

“An Văn, trầm hỏi người, người đã nói gì khiến mẫu hậu tức giận đến vậy? Mẫu hậu là hoàng tổ mẫu, ai cho phép người bất kính với người?” Trầm nhìn An Văn, cực kỳ muốn đánh nàng, hừ hổng dám vô lễ với bề trên, trầm thấy mắt mặt thay cho nàng.

Nghe trầm nói An Văn rụt vai, không thềm để ý đại hoàng tẩu đang kéo tay nàng, cảm giận nói: “Ngôi vị Hoàng đế này vốn dĩ là của phụ vương ta, người chẳng qua nhặt được vận may mới được làm hoàng đế. Đây đều là phụ vương ta cho người, nếu không giờ này ta chính là công chúa tôn quý!”

Trầm thật sự không nghĩ tới An Văn sẽ nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, trách không được mẫu hậu lại tức giận đến thế, sợ là suy nghĩ muốn giết An Văn cũng có luôn rồi.

Đại hoàng tẩu khóc càng hăng say, vang khắp cung điện, làm tai trầm ong ong.

“Vô liêm sỉ ——” tiếng tiểu hoàng thúc từ phía sau bình phong truyền ra, trầm cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng thở ra rồi. Ai, trầm thật sự không có cách nào với đại hoàng tẩu. Giờ nhìn thấy đại hoàng tẩu và An Văn đều run rẩy, trong lòng trầm vô cùng thoải mái, vẫn là tiểu hoàng thúc uy phong, trầm còn phải học hỏi nhiều.

“Hoàng thượng chính là đích tử, vốn dĩ có thể được sắc phong Thái tử, đằng cơ là chuyện đương nhiên, ” Thanh âm tiểu hoàng thúc lãnh lẽo, nghe thôi cũng biết y đang rất tức giận, “Người chỉ là một quận chúa nhỏ bé, vô lễ với bề trên, còn đứng trước mặt Hoàng thượng ác ngôn. Chỉ bằng những lời người nói hôm nay, Hoàng thượng có thể tước bỏ phong hào của người, ban cho người bạch lăng ba thước.”

An Văn run run, chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, đại hoàng tẩu một bên cũng không dám khóc, chỉ lặng lẽ rút nước mắt, vô cùng đáng thương. Dù vậy trầm cũng không phản đối, tiểu hoàng thúc nói đều đúng, An Văn thực sự cần nghiêm khắc giáo huấn, không chừng có thể ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn.

Tiểu hoàng thúc lại tiếp tục nói: “Lãnh Nguyệt cung rất thanh tịnh, diệt tức phụ mang theo An Văn vào đó vì tiên hoàng và chư vị hoàng tử hoàng tôn giữ đạo hiếu ba năm đi. Hoàng thượng thấy như vậy có được không?”

Trầm sững sốt một lát, sau đó gật đầu: “Đều theo tiểu hoàng thúc.” Lãnh Nguyệt cung, đúng là rất lãnh (lạnh).

An Văn còn muốn kêu khóc, lại bị đại hoàng tẩu đưa tay bịt kín miệng: “Tạ ơn Hoàng Thượng, ta ơn nhiếp chính vương đã bỏ qua cho An Văn.”

Trầm thở dài, tiểu hoàng thúc nói: “Bốn vương sẽ phái ma ma quản giáo tới, An Văn cũng đã mười ba tuổi, sau khi giữ đạo hiếu ba năm là có thể nghị thân, người phải cẩn thận dạy dỗ nàng, đừng khiến cho hoàng thất mất thể diện.”

Đại hoàng tẩu liên tục vâng dạ, trầm liếc Tiểu Lục Tử, hẳn hiểu rõ sai người đưa đại hoàng tẩu cùng An Văn lui xuống, thuận tiện đi an bài chuyện ở Lãnh Nguyệt cung.

Trầm vỗ ngực nhỏ nhẹ nhàng thở ra: “Như vậy An Văn sẽ không gây họa nữa, đại hoàng tẩu cũng không tìm mẩu hậu khóc lóc kể lể, không khiến mẩu hậu khó xử nữa.” Nếu chuyện ngày hôm nay xảy ra lần nữa, trầm nhất định phải đánh An Văn thật nặng!

Đúng, trầm nhấn tâm như vậy đó! Hừ! Hừ hừ!

Tiểu hoàng thúc từ phía sau bình phong đi ra, trên mặt biểu tình khó lường, trầm chớp chớp mắt, cảm thấy tâm tình tiểu hoàng thúc không tốt, không hẳn là do tức giận chuyện lúc nãy?

“Ninh nhi, người cũng không còn nhỏ, qua năm năm nữa người sẽ phải tự mình chấp chính, có chuyện ta cần nói rõ với người.” Tiểu hoàng thúc ngồi ở ghế trên, cách trầm rất xa.

Những lời này khiến trầm rất không vui, trầm chưa từng nghĩ qua chuyện mình sẽ phải tự thân chấp chính, mỗi ngày đều phải dậy sớm thượng triều như vậy rất mệt, hơn nữa không tốt cho chiều cao của trầm.

Chỉ đăng tại: //u./

“Ninh nhi, người là Hoàng đế, phải chưởng quản thiên hạ Đại Triệu, ” tiểu hoàng thúc cực kỳ nghiêm túc: “Ngôi vị hoàng đế của người rất vững vàng, ai cũng không cướp được, ta tất nhiên sẽ giúp đỡ người, nhưng người chung quy vẫn phải học xử lý chính sự, không thể ham chơi như vậy nữa.”

Trầm đột nhiên có cảm giác không tốt.

Tiểu hoàng thúc sâu kín nói: “Trước kia là ta không đành lòng để người quá vất vả, nhưng lại khiến người quá dựa dẫm vào người khác, về sau hai ngày một lần người phải thượng triều, nghe đại thần bẩm tấu, hạ triều thì đi theo ta và Thừa tướng học cách xử lý triều chính. Không cần đến thư phòng nữa, có ta cùng Thừa tướng dạy dỗ chắc chắn tốt hơn chỉ học trong thư phòng.”

Trầm chỉ cảm thấy một tia sét ầm ầm đánh xuống, trầm bị chém thành hai nửa, còn tản ra hương vị đùi dê nướng...

“Làm sao, không muốn?”

Mắt đầy nước gật đầu, trẫm một chút cũng không muốn

Tiểu hoàng thúc âm trầm cười: “Nếu không muốn, vậy thì chuyển thành mỗi ngày đều thượng triều đi, đi nhiều lần Ninh nhi sẽ quen thôi.”

Trẫm: “...” Tiểu hoàng thúc biến xấu rồi

Tiểu hoàng thúc đi tới ôm trẫm tiếp tục nói: “Về sau Ninh nhi có thể nhìn thấy ta mỗi ngày, không muốn sao?”

Trẫm sững sốt, nước mắt nhanh chóng ngừng chảy. Đúng vậy nha, nếu trẫm lên triều, vậy thì thời thời khắc khắc đều có thể nhìn thấy tiểu hoàng thúc rồi.

“Vui vẻ?”

Trẫm gật đầu, vui vẻ ra mặt.

T tự thấy t rất chăm chỉ khụ

20. Chương 20: Ai Khổ Như Trẫm Không

Trẫm từng nghe tiểu hoàng thúc nói một từ —— khổ bức, lúc đó trẫm rất cố gắng lý giải từ này, và chấm dứt trong thất bại. Nhưng hiện tại trẫm đã hiểu được, bởi vì này nó chính là để hình dung tâm trạng trẫm lúc này —— không có ai khổ bức hơn trẫm!

“Hoàng thượng, người nên dậy rồi.”

Bịt tai lại, trẫm không nghe thấy gì hết.

“Hoàng Thượng, nên thượng triều sớm.”

Chui vào ổ chăn, Tiểu Lục Tử thật đáng ghét, trẫm đau tai quá.

“Hoàng thượng, nếu người còn không dậy nhiếp chính vương sẽ đi đó.”

Đi đi đi đi, trẫm cầu còn không được đây!

Soạt ——

Trẫm mơ mơ màng màng cảm thấy móng chột lạnh, sờ một cái, chăn rồng nhỏ đầu mất rồi.

Trẫm nhất thời nổi giận: “Tiểu Lục Tử, trả chăn rồng nhỏ cho trẫm!”

“Nếu còn không dậy ta sẽ đánh móng người.”

A, giọng nói quen tai quá, cách uy hiếp cũng quen tai nữa.

“Không nghe thấy?”

Trẫm còn đang suy nghĩ, bất chợt cảm thấy có người lột mất quần rồng nhỏ, trẫm nhanh chóng thanh tỉnh, vội vàng cầu xin tha thứ: “Tiểu hoàng thúc, trẫm sai rồi, trẫm dậy ngay đây...”

Trẫm nhắm mắt đứng lên, giang hai tay để tiểu hoàng thúc mặc quần áo cho trẫm. Kể từ khi ngủ cùng tiểu hoàng thúc (?), quần áo đều do y giúp trẫm mặc, trẫm rất vui vẻ.

Chỉ đăng tại: //u./

... Nhưng chút vui vẻ này cũng không che lấp được tâm trạng khổ bức tột cùng của trẫm bây giờ. Trẫm không muốn thượng triều chút nào hết, chỉ muốn nằm trên tiểu long sang ngủ nướng thôi ô ô ô...

Trẫm bám trên người tiểu hoàng thúc, để y giúp trẫm rửa mặt đánh răng súc miệng, chỉ là hai mí mắt trẫm dính chặt vào nhau, không mở ra được.

Tiểu hoàng thúc lạnh giọng: “Nếu ngươi còn không chịu mở mắt thì không được ăn sáng nữa.”

Trầm rùng mình, miễn cưỡng hé mắt: “Tiểu hoàng thúc, ngươi biến xấu rồi, giờ còn bắt nạt trầm.”

“Xem bộ dạng ủy khuất của ngươi này, ” Tiểu hoàng thúc lại nhéo mũi trầm, “Hôm nay ngươi phải biểu hiện cho tốt, không được ngủ gật. Nghe không hiểu cũng phải ngồi yên cho ta, biết chưa?”

Trầm nuốt miếng bánh bao nhỏ trong miệng: “Tiểu hoàng thúc, tối hôm qua ngươi đã nói rất nhiều lần.”
Ừm, tiểu lung bao ăn thật ngon ()

Tiểu hoàng thúc tiếp tục nói: “Sau khi hạ triều ngươi đi theo ta và Thừa tướng học xử lý chính sự, đến lúc đó nếu biểu hiện được, ta sẽ cho ngươi đồ tốt.”

Trầm chớp chớp mắt, trầm chưa hề học qua, làm sao biết nên xử lý như thế nào?

“Học dần sẽ biết thôi, không cần vội. Tuy nhiên ngươi nhất định không thể chơi xấu, bằng không...”

Hừ, trầm không cần nghe cũng biết tiểu hoàng thúc muốn nói gì, khẳng định là y muốn đánh tiểu long móng của trầm. Trầm buồn bực, vì sao tiểu hoàng thúc thích đánh móng trầm như vậy? Rất mất mặt đó!

Dùng xong tảo thiện, bị tiểu hoàng thúc niết lỗ tai lại nhải thật lâu, trầm mới có thể ngồi lên tiểu long liên đi vào triều. Lúc này trời vừa hửng sáng, trầm bị thương nhìn mấy ngôi sao vẫn đang nhấp nháy trên trời. Trầm thực mệt mỏi, tiểu long sàng cùng tiểu long bị đã xa trầm rồi, trầm ủy khuất

“Lại khóc cái gì? Ủy khuất?”

Lúc vào đại điện, tiểu hoàng thúc ngồi xuống lau nước mắt nước mũi cho trầm, biểu tình cực kỳ nhu hòa, động tác vô cùng mềm nhẹ, trầm cọ cọ trên tay y, hít mũi nói: “Tiểu hoàng thúc, làm Hoàng đế thật quá mệt mỏi.” Trầm không muốn làm hoàng đế tí nào hết.

Tiểu hoàng thúc dở khóc dở cười: “Đây mới là ngày đầu tiên ngươi chính thức lên triều, chỉ mất một canh giờ buổi sáng, mệt cái gì?”

Trầm rất nghiêm túc gật gật đầu, thấp giọng nói: “Thật sự rất mệt mà, làm Hoàng đế mỗi ngày đều phải dậy sớm, còn phải xử lý rất nhiều chính sự, không có thời gian nghỉ ngơi, phải chịu ánh nhìn của rất nhiều người. Ngươi nói xem tại sao lúc trước mấy vị hoàng huynh lại tranh nhau làm Hoàng đế chứ?”

Tiểu hoàng thúc thở dài: “Dụ hoặc của ngôi vị hoàng đế quá lớn, không ai có thể cự tuyệt được. Cũng chỉ có tiểu ngốc tử nhà ngươi mới không muốn làm.”

Trầm bĩu môi bất mãn, trầm mới không phải tiểu ngốc tử! Mẫu hậu cùng Tiểu Lục Tử đều nói trầm rất thông minh!

“Cũng đừng cảm thấy ủy khuất, sắp hết năm rồi, chỉ cần thượng triều mấy ngày nữa là ngươi có thể nghỉ ngơi, đến lúc đó ta mang ngươi đi chơi.”

Mắt trầm nhanh chóng sáng lên, tuy rằng vẫn cảm thấy thượng triều sớm thật là đáng ghét, nhưng giờ bớt đi một chút xiu rồi.

“Đi thôi, đến lúc rồi, ” tiểu hoàng thúc sửa tiểu long bào giúp trầm, “Ta đặt đệm mềm trên long ý, còn thả rèm xuống, ngươi có thể ngồi thoải mái chút, nhưng đừng quá lơ liễu khiến người ta phát hiện.”

Trầm hi hi hi cười hạnh phúc, tiểu hoàng thúc là tốt nhất ()/

Tiểu Lục Tử uy vũ kêu lớn, lần thứ hai trầm lâm triều chính thức bắt đầu.

Trầm xoay thất lưng ngồi trên long ý, bên dưới là đệm mềm. Tuy đệm rất mềm rất thoải mái, nhưng trầm vẫn cảm thấy khó chịu, không thể dựa lưng vào ghế, eo trầm mỏi

Trầm động động móng, vụng trộm nhìn tiểu hoàng thúc đang ngồi phía dưới, thấy y không chú ý, lại giật giật người, cuối cùng cũng tìm được một tư thế coi như thoải mái.

Chỉ đăng tại: //u./

Dưới kia, một lão đầu râu bạc đang thượng tầu, trầm cẩn thận lắng tai nghe, không những không hiểu, còn càng nghe càng mệt mỏi. Nếu không phải tiểu hoàng thúc đang nhìn trầm, chắc hẳn trầm đã sớm ngủ rồi.

“... Hoàng thượng, Hoàng thượng?”

Trầm giật mình, mờ mịt nhìn về phía tiểu hoàng thúc: “Có chuyện gì?”

Tiểu hoàng thúc ho nhẹ một tiếng: “Đại Triệu phụ quốc() muốn tới chúc mừng hoàng thượng đăng cơ, Lý đại nhân muốn hỏi nên phái ai đến phụ trách việc này.”

() Nước phụ thuộc Đại Triệu

Trầm tiếp tục mờ mịt, nhưng lại không thể nói trầm không biết được, chỉ đành nói: “Việc này giao cho nhiếp chính vương xử lý.”

Tiểu hoàng thúc bất đắc dĩ đứng dậy: “Thần tuân chỉ.”

Ừm, bộ dáng tiểu hoàng thúc thật đẹp!

Chuyện này vừa xong, một lão đầu râu bạc khác lại thượng tầu, trầm nhìn một chút, phát hiện có vết ông ta, tinh thần trầm liền tỉnh táo: “Tả tướng, Tiểu Tiểu Dương nhà ngươi đâu?”

Tả thừa tướng sững sốt, nhìn trầm không nói lời nào, trầm liền giải thích: “Chính là nhị nhi tử nhà ngươi, trầm rất thích hắn, cương trực công chính, là một nam tử tốt.” Ừm, nên khích lệ như vậy đi, trầm ngoại trừ mấy từ đó chỉ biết xinh đẹp, dễ nhìn thôi.

Trầm vừa dứt lời, liền phát hiện biểu tình của tiểu hoàng thúc càng thêm bất đắc dĩ, a, chẳng lẽ trầm nói sai gì rồi?

Trầm còn đang nghi hoặc, đã nghe tả thừa tướng nói: “Thần thay nhị tử tạ ơn Hoàng thượng khích lệ.”

May mà chưa nói sai gì, hù chết trầm.

Bị trầm chen vào giữa chừng như vậy, những người thượng tầu sau đó cuối cùng cũng nói những lời trầm có thể nghe hiểu, nhưng nghe hiểu được không có nghĩa trầm có thể hiểu được ý tứ trong lời nói đó. Trầm như trước vẫn rất mờ mịt, chán nản nhìn tiểu hoàng thúc, nước mắt sắp chảy ra rồi.

Thật vất vả nhìn qua một buổi sáng, rốt cục cũng bãi triều, trầm xoay eo nhỏ cứng ngắc, bẹt miệng nhìn Tiểu Lục Tử đi ra khỏi đại điện.

Trầm đối a, lúc sáng ăn được một chút không thấm vào đâu hiu hiu hiu...

“Hoàng thượng, mấy vị đại thần đang chờ ở Lăng Vân điện, chỉ thiếu người thôi.”

Trầm nhìn tiểu hoàng thúc đứng trước mặt trầm tủm tỉm cười, rùng mình, cảm thấy mây đen đầy trời đè ép, hôm nay trầm không thoát được rồi!

21. Chương 21: Nhật Ký Của Tiểu Lục Tử (3)

Ta gọi là Tiểu Lục Tử, thiếp thân nội thị của Hoàng đế trẻ tuổi nhất Đại Triệu vương triều, Đại Tổng quản chăm chỉ.

Đúng vậy, Tiểu Lục Tử ta lại xuất hiện rồi đây, các người đừng chê ta dong dài phiền phức, ta lâu lâu mới được ra kể chuyện của tiểu chủ tử. Ta biết các người đều thích tiểu chủ tử, vậy đi, ta liền kể công việc hằng ngày của người cho các người nghe.

Tiểu chủ tử rất thích ngủ nướng, mỗi ngày lúc rời giường ta phải gọi người rất nhiều lần, còn phải chuẩn bị sẵn điểm tâm thơm ngào ngạt bên cạnh, xong đâu đó tiểu chủ tử mới chịu chui đầu ra khỏi tiểu long bị. Hầu hạ tiểu chủ tử rửa mặt ăn sáng xong cũng vừa đến giờ Thìn, người cũng phải đi thư phòng.

Tiểu chủ tử rất không thích việc đến thư phòng đọc sách, đây cũng là thói quen do hồi nhỏ dưỡng thành. Tiểu chủ tử học vỡ lòng muộn, hơn nữa bên trên còn có mấy vị Hoàng tử khác, nên Tiên hoàng và Thái hậu cũng không ép người học nhiều. Cứ như vậy, tiểu chủ tử càng ngày càng ngốc, càng ngày càng không thích học.

Chỉ đăng tại: //u./

A, đi xa quá rồi, quay lại thôi.

Đến thư phòng, tiểu chủ tử cùng mấy tiểu hoàng tử tiểu công chúa cùng chơi một lúc, sau đó thị giảng Từ đại nhân đến, bắt đầu giảng bài. Lúc này ta đứng ở bên ngoài nhìn vào, nhìn thấy tiểu chủ tử mơ màng nghe Từ đại nhân giảng bài, rất nhanh đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Thập ngũ hoàng tử ngồi phía sau chọc chọc, lại tỉnh táo được một lát rồi tiếp tục gà gật... Cứ như vậy, một buổi sáng trôi qua.

Đến buổi trưa được nghỉ học, ta theo sau tiểu chủ tử đến Từ An cung thỉnh an Thái hậu, Thái hậu nương nương thương con trai mình, lại để người ngủ thêm một hồi. Thỉnh an xong, tiểu chủ tử ở tại Từ An cung dùng ngọc thiện và nghỉ trưa, khi tỉnh dậy người chơi đùa với Thái hậu một lúc rồi mới hồi Lâm Thanh cung, nhiếp chính vương đang chờ ở đó.

Lúc này đã giữa giờ Mùi, đầu tiên tiểu chủ tử bị nhiếp chính vương giáo huấn một trận, còn bị đánh nhẹ mông nhỏ, sau đó mới bắt đầu tập viết. Ta đã sớm phân phó Ngự thiện phòng chuẩn bị điểm tâm, chỉ sợ tiểu chủ tử đói bụng. Ai, tiểu chủ tử rất khổ a, nhiếp chính vương đại nhân rất nghiêm khắc.

Học rồi lại học, học mãi đến giờ lên đèn mới chấm dứt, tiểu chủ tử xoa cổ tay đau khổ nhìn ta, ta thực đau lòng, lại được nhiếp chính vương đại nhân ý bảo, vội vàng gọi người dâng thiện, tất cả đều là những món tiểu chủ tử thích ăn. Về phần nhiếp chính vương đại nhân, khụ, nhiếp chính vương đại nhân không kiêng ăn như tiểu chủ tử, ăn gì cũng được.

Chờ dùng xong bữa tối, nhiếp chính vương và tiểu chủ tử đi dạo quanh vườn tiêu thực. Lúc nào tiểu chủ tử cũng ăn rất nhiều, ta biết điều này không tốt, nhưng nếu không để tiểu chủ tử ăn người sẽ vô cùng ủy khuất nhìn nhiếp chính vương, thỉnh thoảng còn liếc ta một cái. Ta đau lòng tiểu chủ tử, đành tùy ý người.

Đi dạo tiêu thực xong, tiểu chủ tử khổ sở đi theo nhiếp chính vương tiếp tục đọc sách, thỉnh thoảng còn bị hỏi bài. Mỗi lần đến lúc này tiểu chủ tử đều rưng rưng nước mắt nhìn nhiếp chính vương, tất nhiên, mỗi lần như vậy đều bị đánh mông.

Ai, tiểu chủ tử đáng thương của ta.

Đến giờ Tuất, tiểu chủ tử liền bắt đầu ngủ gà ngủ gật, nằm trong lòng nhiếp chính vương mơ màng. Lúc này ta sẽ đi tắm, còn nhiếp chính vương ôm tiểu chủ tử đến tiểu long sàng, tiểu chủ tử liền ngủ say.

Ừm, một ngày của tiểu chủ tử đã kết thúc.

Chờ tiểu chủ tử đi ngủ, nhiếp chính vương đại nhân bắt đầu phê sổ con, ta ở bên cạnh hầu hạ.

Ta cảm thấy nhiếp chính vương đại nhân thật sự rất tốt, tuy ta không hiểu chính sự, nhưng ta biết rõ nếu Nhiếp chính vương muốn làm Hoàng đế nhất định không có ai ngăn cản. Nghĩ kỹ thì, tuổi tác người phù hợp, uy vọng ở dân gian cũng rất cao, vô cùng thông minh, giải quyết triều chính cũng rất ổn thỏa, so với tiểu chủ tử mơ mơ màng màng ngốc ngốc nghếch nghếch của ta thì lợi hại hơn rất rất nhiều. Đương nhiên không phải ta thấy tiểu chủ tử không tốt, ta chỉ cho rằng tiểu chủ tử không nên bị nhốt ở hoàng cung, vì người không thích. Ta biết hết.

Mỗi buổi tối, lúc trăng đã lên cao, nhiếp chính vương mới gác bút nghỉ ngơi, bình thường vào lúc này ta đã rất buồn ngủ rồi.

Chờ ta tắt đèn, nhiếp chính vương đại nhân cũng cho phép ta đi nghỉ. Những lúc nhiếp chính vương nghỉ lại chỗ này đều không cần người gác đêm. Nhiếp chính vương đại nhân thật tốt.

Chỉ đăng tại: //u./

Nếu đã nói đến nhiếp chính vương đại nhân, vậy tiện đây chúng tôi nói đến thị vệ tên Tam Sinh kia đi.

Theo lý thuyết, thị vệ không thể tiến nhập hậu cung, nhưng bởi vì có nhiếp chính vương, Tam Sinh vẫn như hình vờ bóng đi theo nhiếp chính vương đến bất cứ đâu.

Ta nghe nói, người tên Tam Sinh này vốn là ám vệ của nhiếp chính vương, nhưng sau đó không biết vì sao lại trở thành thị vệ, mà đây không phải điều quan trọng, quan trọng là hắn khiến cho người khác cảm thấy cực kỳ đáng ghét, không phải cao một chút cường tráng một chút thôi sao, có gì đặc biệt hơn người, dựa vào cái gì mà xem thường người khác như vậy?!

Ta lùn thì sao, gầy thì thế nào, ta chẳng sợ ai cả. Hừ hừ hừ, ai dám khinh thường ta ta sẽ móc mắt kẻ đó ra... Ở trong mộng.

Đúng rồi, lần trước ta nói ta đang học vẽ, vốn dĩ định vẽ tiểu chủ tử cho các người xem, nhưng ta học chậm quá, vất vả mới vẽ được một bức lại không biết ai đã cầm đi mất. Bức tranh đó ta vẽ tiểu chủ tử, giờ mất rồi, ta đau lòng quá.

Được rồi được rồi không nói nữa, lần sau ta sẽ nói chuyện khác, tiểu chủ tử đang gọi ta, người muốn đi mao xỉ, ta phải đốt đèn đây, hẹn mọi người lần sau.

22. Chương 22: Không Có Ai Biết Trầm Đau Thương

Trầm bĩu môi theo tiểu hoàng thúc đến Lăng Vân điện, bên trong có mấy lão thần đang chờ, thấy trầm và tiểu hoàng thúc đến tất cả đều nhanh chóng hành lễ, trầm khoát tay ban ngồi.

Trầm sờ sờ bụng nháy mắt với Tiểu Lục Tử, Tiểu Lục Tử không hổ là Tiểu Lục Tử, chỉ cần một ánh mắt hắn đã hiểu được trầm muốn nói gì, khom lưng lui ra ngoài. Trầm vui vẻ, xoa xoa bụng chờ ăn.

Có hi vọng, trầm cũng có tinh thần, mở to mắt nhìn các lão thần ngồi hai bên điện. Ưm, tất cả đều là lão thần, trẻ tuổi nhất là một người có bộ ria mép hai bên, mặt đầy nghiêm chỉnh...Ưm,thật ra trầm không nhớ ông ta làm chức gì nữa, trầm quên mất rồi.

Tiểu hoàng thúc có lẽ biết được suy nghĩ của trầm, liền giúp trầm giới thiệu: bộ râu dài chán ngắt là Tả thừa tướng, râu ngắn béo béo là Hữu thừa tướng, đen tuyền là Hình bộ Thượng thư... Ai nha người nhiều quá, trầm không nhớ hết được, đương nhiên, quan trọng nhất chính là ngoại công của trầm.

Lâu rồi trầm không thấy ngoại công, lúc trước tiểu hoàng thúc có nói ngoại công đã dâng chiết tử nói muốn cáo lão hồi hương. Trầm luôn cảm thấy kì lạ, gia trạch của ngoại công đều ở kinh thành, còn muốn hồi hương chỗ nào?

Chờ Tiểu Lục Tử đưa điểm tâm và trà lên, thảo luận chính sự bắt đầu tiến hành.

Trầm cho vào miệng một khối điểm tâm mềm mại. Ưm, Ngự thiện phòng nói món này có tên là bánh su kem(), do tiểu hoàng thúc nghiên cứu ra. Trầm cảm thấy cái tên hơi lạ, nhưng mà tiểu hoàng thúc thật là lợi hại, đến cả điểm tâm cũng biết làm ()/), dựng thẳng lỗ tai nghe tiểu hoàng thúc bọn họ thảo luận chính sự.

(): , QT là bào phù

Nghe một hồi, trầm cảm thấy trong lòng có chút mất mát. Trầm vẫn luôn biết học vấn mình không giỏi, cũng không có đầu óc làm Hoàng đế, mà nói gì đi chăng nữa giờ đã làm Hoàng đế, trầm cũng sẽ cố gắng học tập. Nhưng khổ nỗi trầm nghe phu tử giảng bài rất nhanh đã có thể thiếp đi, cũng giống như bây giờ, nghe tiểu hoàng thúc cùng mấy vị đại thần thảo luận chính sự, trầm bắt đầu muốn ngủ gật rồi.

Trầm muốn khóc

“Tiểu hoàng thúc, các người nói tiếp đi, trầm đi một chút sẽ trở lại.” Trầm nhảy từ trên ghế xuống, túm lấy Tiểu Lục Tử chạy ra ngoài, mặt kệ bọn họ đang lớn tiếng gọi trầm.

Trầm rẽ ngoặt chạy đến chân tường, ngồi xổm xuống, nhìn ổ kiến trên đất, thở dài.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy?” Tiểu Lục Tử cũng ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi.

Trầm than một tiếng, nói: “Tiểu Lục Tử, người nói trầm sao lại ngốc như vậy chứ, cái gì cũng không hiểu thì thôi đi, đằng này lúc đi học còn ngủ gật, người nói trầm có xứng làm Hoàng đế không?”

Chỉ đăng tại: //u./

“Ai nói tiểu chủ tử ngốc? Tiểu chủ tử là thông minh nhất ” Tiểu Lục Tử lấy khăn từ trong hà bao bên hông ra giúp trầm lau vụn bánh trên khóe miệng: “Tiểu chủ tử đừng nói như vậy nữa, người là Đại Triệu hoàng đế, ai ai cũng biết.”

Trầm khoát tay: “Tiểu Lục Tử, người không cần nói, trầm biết rõ cân lượng chính mình, trầm cũng biết chỉ có tiểu hoàng thúc mới thích hợp trở thành Hoàng đế.”

Tiểu Lục Tử hai mắt rưng rưng: “Hoàng thượng...”

“Người khóc cái gì? Trầm còn chưa khóc đây này, ” trầm nhìn Tiểu Lục Tử đỏ khóc đỏ cười, “Chẳng qua trầm nói vậy thôi, tuy không thích ngôi vị hoàng đế này, nhưng thân tại kỳ vị mưu kỳ chức(), nếu còn làm Hoàng đế một ngày, trầm sẽ cố gắng hết sức.”

“Hoàng Thượng, người trưởng thành rồi ô ô ô...” Tiểu Lục Tử nước mắt ào ào chảy, trầm nhìn liền vui vẻ: “Tiểu Lục Tử, người khóc cái gì?”

Tiểu Lục Tử cắn khăn tay ô ô ô: “Hoàng Thượng hiện tại hiểu chuyện như vậy, Tiểu Lục Tử thấy vui vẻ, Hoàng Thượng nhất định có thể trở thành hoàng đế lợi hại nhất trong lịch sử Đại Triệu.”

Trầm cười híp mắt: “Thực sự?”

“Tất nhiên là thật, Tiểu Lục Tử sẽ không nói dối người.”

“Hi hi hi hi hi...” Trầm cảm thấy mình không khổ sở như trước nữa, tuy rằng trầm không thể trở nên thông minh hơn, nhưng Hoàng đế không thông minh cũng có thể trở thành Hoàng đế tốt. Trầm giống như tăng tăng tổ phụ vậy, người cũng không thích đọc sách, nhưng người vẫn có thể thu vào tay mấy tiểu quốc xung quanh Đại Triệu đó thôi. Rất khí phách!

Trầm đứng lên, chân tê rần, ngã nhào về phía trước, may mà có Tiểu Lục Tử nhanh tay đỡ lấy, nếu không trầm đã thân mật tiếp xúc với ổ kiến càng rồi.

Tiểu Lục Tử giúp trầm xoa bóp chân, trầm cảm thấy đỡ hơn nhiều, định xoay người trở về, không ngờ đụng phải một thân hình.

“Ôi ——” trầm xoa xoa trán, ngẩng cổ cười ngây ngô: “Tiểu hoàng thúc, người đến lúc nào vậy? Dọa trầm hết hồn.”

Tiểu hoàng thúc cười tủm tỉm: “Ta lại là không biết, Ninh nhi lại có chí khí như vậy. Muốn trở thành Hoàng đế lợi hại nhất Đại Triệu đó.”

Trầm cười ha ha, giang tay cầu ôm một cái, “Ừm, kỳ thật trầm một chút cũng không muốn làm Hoàng đế, nhưng nếu đã làm rồi, thì cũng phải ra dáng Hoàng đế. Có tiểu hoàng thúc ở đây, trầm không sợ cái gì hết, tiểu hoàng thúc nói có đúng không?”

Tiểu hoàng thúc nhéo mũi trầm, “Người muốn ý lại vào ta đúng không?”

Trầm cười ngây ngô ôm cổ tiểu hoàng thúc làm nũng. Trên thế gian này trừ mẫu hậu, tiểu hoàng thúc là người thương trầm nhất, trầm không ý vào y thì ý vào ai đây?

Tiểu hoàng thúc không ôm trầm trở về Lăng Vân điện, mà trực tiếp về Lâm Thanh cung. Trầm hơi tò mò, lúc này không cần thảo luận chính sự nữa sao?

Chỉ đăng tại: //u./

Tiểu hoàng thúc nâng mũi nhỏ của trầm, nói: “Người cũng mệt rồi, mai lại tiếp tục.”

Trầm âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hôm nay may mắn không phải tiếp tục, nếu không trầm sẽ mệt đến độ có thể ăn hết hai con heo béo nhỏ (tiểu phì trư).

“Người dù không mệt cũng có thể ăn hai tiểu phỉ trư, đúng là tiểu phỉ long().”

(): con rồng béo nhỏ, mà hơi kì nên t để vậy nha.

Trầm nghe thấy tiểu hoàng thúc nói cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tiểu hoàng thúc sao lại biết trầm đang nghĩ gì chứ? Chẳng lẽ y có thuật đọc tâm?

“Người a, nói ra luôn rồi, sao ta có thể không biết?” Tiểu hoàng thúc gõ trán trầm, mặt đầy bất đắc dĩ.

Trầm choáng váng, sao có thể nói ra chứ? Thật ngốc mà.

Hồi Lâm Thanh cung, tiểu hoàng thúc cho lui cung nhân, ôm trầm ngồi trước bàn đọc sách, bày tư thế chuẩn bị thuyết giáo. Trầm vừa nhìn thấy dáng vẻ này cả người liền rụt lui, không có cách nào, trầm rất sợ phải nghe đạo lý của tiểu hoàng thúc.

“Lui cái gì mà lui? Ta đâu có đánh người.” Tiểu hoàng thúc dở khóc dở cười: “Những điều hôm nay người nói ta đã nghe được, ta thực sự rất vui.”

Trầm sửng sốt: “Tiểu hoàng thúc, người cảm thấy trầm nói đúng sao?”

“Chuyện người không thông minh là đúng.”

Trầm giận: “Trầm không thềm quan tâm người nữa!”

“Được rồi, đùa người thôi, Ninh nhi đừng giận ta, ” trầm giật giật lỗ tai nghe tiểu hoàng thúc: “Ninh nhi muốn chăm chỉ đọc sách học tập kế sách quốc gia, ta thật cao hứng, chỉ cần Ninh nhi có quyết tâm, ta sẽ luôn ở bên cạnh giúp Ninh nhi.”

Trầm vô cùng cao hứng: “Tiểu hoàng thúc, người nói thật?”

“Tất nhiên là thật.”

Trầm ha ha cười rộ lên, trầm hôm nay rất, không ngờ rằng chỉ là một câu nói thôi lại khiến cho tiểu hoàng thúc và Tiểu Lục Tử cao hứng đến vậy, trong lòng trầm cũng được an ủi rất nhiều.

23. Chương 23: Mông Nhỏ Của Trầm Chịu Khổ Rồi

Trầm gần đây rất bận rộn, nào là ăn điểm tâm mới ngự thiện phòng làm theo công thức của tiểu hoàng thúc, nào là ôm bụng đi dạo quanh Ngự hoa viên tiêu thực, nào là đi theo tiểu hoàng thúc học cách xử lý chính sự để có thể trở thành Hoàng đế tốt, trở thành tấm gương cho Thập Ngũ hoàng đệ bọn họ.

Trầm rất sâu, những ngày tháng này đến lúc nào mới kết thúc đây?

Trầm càng sâu hơn, hôm nay vẫn là một ngày khổ sở như vậy.

“Hoàng thượng, nhìn cả người người đều toát mồ hôi này, người nghỉ một chút đi, lát nữa lại luyện tiếp.” Tiểu Lục Tử đau lòng lau mồ hôi trên trán trầm.

Trầm chậm rãi nói: “Tiểu hoàng thúc nói trầm phải viết mười lăm tờ đại tự (chữ lớn), bây giờ vẫn còn nhiều như vậy, nếu viết không xong, tiểu hoàng thúc sẽ không cho phép Ngự thiện phòng làm điểm tâm mới cho trầm.” Vì được ăn ngon trầm nhất định phải chịu khó, trầm không thể chịu nổi những ngày khổ cực như thế này nữa

“Như vậy cũng không thể để thân thể quá mệt mỏi được.” Tiểu Lục Tử mặt nhăn như hoa cúc.

Trầm lắc lắc tay trái, “Trầm không mệt, người đến Ngự thiện phòng xem một chút đi, trầm muốn ăn bánh su kem sữa, còn nữa, xem xem bánh cái gì sữa đã chuẩn bị xong chưa, mang đến đây cho trầm.”

Tiểu Lục Tử linh mệnh rời đi, trầm ngưng thần tiếp tục cố gắng luyện đại tự, ưm, đúng à chữ to, một tờ giấy chỉ viết được ba chữ, không nhỏ chút nào.

Chỉ đăng tại: //u./

Lại ngồi viết thêm thời gian một chén trà nhỏ, cuối cùng trẫm cũng hết kiên nhẫn, ném bút lông, bóp cổ tay lười biếng dựa lưng vào ghế.

“Hoàng huynh hoàng huynh “

Trẫm chớp chớp mắt, nhìn Thập Ngũ hoàng đệ tròn vo đang nắm tay Doanh nhi hoàng muội lặn vào trong điện. Không sai, chính là lặn vào, ngưỡng cửa cung điện rất cao, nó đi qua bị vấp chân, cứ thế lặn vào, còn khiến Doanh nhi hoàng muội chịu tội cùng.

Trẫm nhảy xuống khỏi tiểu long ý bước tới chỗ bọn họ, khụ, trẫm nhất định không thể cười!

Mấy nãi ma ma (bà vú) và cung nữ đi phía sau vội vàng ôm hai đứa lên, sau đó lo sợ quỳ xuống đồng thanh hô tha mạng. Trẫm khoát tay nói: “Tiểu hài tử mà thôi, chỉ là ăn đau một chút, trẫm sẽ không lấy mạng các người, nhưng dù sao chuyện này cũng do các người thất trách, phạt một tháng lương bổng. Nhớ lần sau phải cẩn thận chăm sóc hai đứa chúng nó.”

Mấy người liên tục dạ vâng, trẫm vừa lòng gật gật đầu, hai tay mỗi bên dắt một oa nhi mập mập đi vào đại điện.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, xem mặt nhỏ của các người nhăn thành gò rồi này. ” Trẫm cầm khăn lau mặt cho bọn họ, “Tiểu Lục Tử đã đến Ngự thiện phòng lấy đồ ăn ngon rồi, các người không khóc nữa, trẫm sẽ cho các người ăn.”

Doanh nhi muội muội cắn đầu ngón tay nói: “Thật sự có đồ ăn ngon?”

Trẫm gật gật đầu: “Tất nhiên rồi, trẫm chưa bao giờ gạt người.”

Doanh nhi muội muội nín khóc mỉm cười, nước miếng chảy càng nhiều.

Trẫm ở trong lòng u buồn thở dài, Doanh nhi muội muội đã lớn vậy rồi mà vẫn giống như đứa trẻ hai ba tuổi, về sau trưởng thành rồi thì phải làm sao. Mặc dù nói công chúa hoàng thất không lo không gả được, nhưng trẫm không muốn sau khi lấy chồng nàng sẽ bị bắt nạt mà trẫm lại không có ở đó bảo vệ nàng.

Ai, lúc trước Doanh nhi muội muội sao lại bị sốt đến ngốc chứ? Trẫm đau lòng cho nàng.

“Hoàng huynh hoàng huynh, huynh mất hứng sao?” Thập Ngũ hoàng đệ đã lau sạch nước mắt kéo tay trẫm tò mò hỏi: “Hoàng huynh lại đau răng?”

Trẫm thanh thanh cổ họng: “Răng trẫm đã không còn đau nữa.” Ừm, chỉ là rụng mất mấy cái, rất nhiều thứ không thể ăn được.

“Vậy hoàng huynh sao lại không vui?”

Trẫm tất nhiên không thể nói mình đang lo lắng hôn sự cho Doanh nhi muội muội được, cho nên nhanh chóng đổi đề tài, “Các người sao lại đến đây?”

Doanh nhi muội muội tựa vào người trẫm, cầm ngón tay béo tròn của trẫm chơi không nói lời nào, Thập Ngũ hoàng đệ nói: “Nghe cung nhân nói có người lùn mắt nhỏ muốn đến đô thành, ta cảm thấy có lẽ rất vui, muốn để họ tiến cung xem thế nào.”

Trẫm sửng sốt: “Cái gì gọi là người lùn mắt nhỏ?”

“A, không phải nói người của phụ quốc kia rất lùn sao? Có một số người mắt rất nhỏ, như cái khe cửa vậy, ” Thập Ngũ hoàng đệ hùng hồn lý lẽ: “Nên ta liền đặt cho bọn họ cái tên này, hoàng huynh huynh cảm thấy có dễ nghe không?”

Trẫm vui vẻ, Thập Ngũ hoàng đệ quả thật rất thông minh, đặt biệt hiệu vô cùng chính xác, không được, chờ Tiểu Lục Tử trở về trẫm nhất định phải thưởng lớn cho hoàng đệ, thưởng cho nó một khối bánh sữa gì đó.

Nhưng mà chuyện nên nói vẫn phải nói rõ, “Hiên nhi, những lời này người chỉ có thể vụng trộm nói cho trẫm, không thể nói với người khác, cẩn thận không để truyền ra ngoài, nếu không bọn họ nghe được sẽ tự ti, hiểu không?”

Thập ngũ hoàng đế nghiêm túc cam đoan, tỏ vẻ mình nhất định sẽ không đi nói lung tung.

Trẫm xoa xoa đầu nó, trong lòng vui mừng.

Tiểu Lục Tử ra ngoài thật lâu rốt cục cũng quay lại, phía sau còn có hai tiểu thái giám, trên tay cầm thực hạp. Trẫm hít mũi, ừm, thơm

Hành lễ xong, Tiểu Lục Tử nói: “Hoàng thượng, đây là điểm tâm Chu sư phụ mới làm xong, còn có hai loại điểm tâm kiểu mới, ừm, ngài vụng trộm ăn, đừng để nhiếp chính vương đại nhân phát hiện.”

Trẫm hai mắt tỏa sáng: “Tất nhiên tất nhiên, người lấy một viên trân châu (ngọc trai) lớn thưởng cho ông ta, bảo ông ta tiếp tục cố gắng, làm càng tốt trẫm sẽ thưởng lớn.”

Tiểu Lục Tử cười tủm tỉm đáp lời.

Doanh nhi muội muội kéo tay áo trẫm chảy nước miếng, “Hoàng huynh, hoàng huynh, Doanh nhi muốn ăn...”

“Được được, cái này cho người.” Chờ Tiểu Lục Tử đem bánh sữa gì đó lấy ra, trẫm dùng thìa bạc nhỏ xúc một miếng, đút cho tiểu hoàng muội đang há to miệng, hỏi nằng: “Có ngon hay không?”

Doanh nhi muội muội gật gật đầu, “Ngon “

Trẫm vui rạo rực nhìn nàng cùng Thập ngũ hoàng đế ăn đến vụn bánh đầy mặt, cảm thấy so với bản thân được ăn còn ngọt hơn nhiều, ừm, điểm tâm hôm nay thật ngon quá đi, tiểu hoàng thúc đúng là lợi hại nhất ()/

Ăn xong điểm tâm, trẫm đỡ Doanh nhi hoàng muội và Thập ngũ hoàng đế theo nãi ma ma trở về, tiếp tục luyện viết đại tự. Ai, hơn một canh giờ chỉ lo chơi, còn rất nhiều chữ chưa viết xong.

Không ngờ trẫm mới đặt bút viết được hai chữ, bên ngoài liền truyền đến tiếng thái giám thông truyền, mấy giây sau, tiểu hoàng thúc mang theo một thân phong trần nhanh chóng bước vào điện.

Chỉ đăng tại: //u./

Trẫm: “...” Không hoàn thành công khóa thực lo lắng! Tiểu long móng của trẫm nhất định sẽ gặp tai ương!

“Ha ha...” Tiểu hoàng thúc chấp tay sau lưng đứng cạnh trẫm cười.

Trẫm: “...” Hu hu hu tiểu hoàng thúc người đừng cười như vậy có được không, trẫm lạnh quá!

“Lại lười biếng rồi?” Tiểu hoàng thúc ôn nhu sờ đầu trẫm: “Ừm, còn ăn vụng không ít điểm tâm, xem ra lão Chu lại ngứa da rồi, dám không nghe lời ta nói.”

Trẫm rùng mình, vội vàng cầu xin tha thứ: “Tiểu hoàng thúc người đừng tức giận Chu Chu, là trẫm muốn ăn... Kỳ thật trẫm sắp viết xong rồi, là Thập ngũ hoàng đế bọn họ tới tìm trẫm chơi.”

Bộp —— (Sr chó t muốn edit thành hét quá)

Trẫm mở to mắt nhìn tiểu hoàng thúc, y y y y y dám đánh tiểu long móng của trẫm?

“Không viết xong chính là không viết xong, người nếu muốn, cho dù không được ăn cũng sẽ cố gắng viết xong, ” tiểu hoàng thúc thần sắc vô cùng nghiêm túc: “Đừng tìm lý do cho mình, Ninh nhi, người hôm nay làm cho ta cực kỳ tức giận.”

Trẫm bị giáo huấn sưng sốt, trong khoảng thời gian ngắn không thể phản ứng lại.

Tiểu hoàng thúc ngồi xuống ghế, ôm trẫm đối diện, nói: “Ninh nhi, người vừa mới nói muốn học để trở thành Hoàng đế tốt, mới một chút thôi đã ham chơi? Người mới cố gắng được mấy ngày? A? Còn ỷ khuất? Người là Hoàng đế, không được khóc.”

Trẫm không dám chớp mắt, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm nước mắt rơi xuống.

“Ninh nhi, ta biết người tuổi nhỏ ham chơi, nhưng cái cần học vẫn phải cố gắng mà học, người cảm thấy ta nói đúng hay không?” Tiểu hoàng thúc nhẹ nhàng lau nước mắt cho trẫm, biểu tình cực kỳ ôn nhu, nhưng khi trẫm gật đầu, tiểu hoàng thúc đã không còn ôn nhu nói thẳng, “Cho nên lát nữa ta muốn phạt người người không được phản đối?”

Trẫm: $\Sigma(\circ \circ |||)$

Bộp bộp bộp bộp bộp —

Tiểu long môn của trẫm chịu khổ rồi.

Đầu trẫm mê man, cảm thấy bản thân nên khóc một trận, nhưng tiểu hoàng thúc đánh không đau lắm, hơn nữa đánh xong rồi còn rất ôn nhu xoa xoa môn cho trẫm, cuối cùng còn thân trẫm một cái. Trẫm cảm thấy làm thế nào cũng không khóc được.

Trẫm nghĩ tiểu hoàng thúc rất giỏi hoạt, sử dụng mỹ nhân kế đối với trẫm không phải điều một trưởng bối nên làm!

Ai, bị đánh môn gì đó rất là mất mặt, để trẫm bị thương một lát đi.

Tác giả có chuyện muốn nói: Doanh nhi tiểu hoàng muội là Thập công chúa đã xuất hiện một lần trước đó a =w= (editor k nhớ đâu=))), có lẽ là lần gặp An Văn đầu tiên chẳng =)))

Pì ẹt 1: ‘Người lùn mắt nhỏ’ nguyên gốc là thế này: . Bạn nào dịch đc cụm từ này hay hơn thì chỉ cho mình với nha.

Pì ẹt 2: Mn thích để là tiểu long môn của trẫm hay môn nhỏ của trẫm vậy....

Pì ẹt 3: Có lỗi thì chỉ giùm t với nha, ch này chưa soát kỹ a hi hi.....

24. Chương 24: Trẫm Muốn Cố Gắng

Ba ngày sau khi trẫm bị đánh môn nhỏ, một nhóm người lùn mắt nhỏ cũng đã đến đô thành, trời còn chưa sáng trẫm đã bị lăn qua lăn lại, mãi đến khi thái dương lên cao mới ngừng. Trẫm mang theo hai con mắt không tài nào mở ra nổi được tiểu hoàng thúc ôm đi lên triều.

“Ninh nhi, người là Hoàng đế, là người đại diện cho thể diện và phong phạm của Đại Triệu này, nếu bước sai một bước, chính là đã khiến cho quốc gia mất thể diện, ” tiểu hoàng thúc xoa mặt trẫm ‘ôn nhu’ cảnh cáo: “cho nên hôm nay người nhất định phải biểu hiện thật tốt, không thể ngủ gật, không thể nói lung tung, bằng không, ha ha...”

Trẫm rung mình, nhất thời thanh tỉnh, tiểu hoàng thúc cười thật đáng sợ, trẫm sợ hãi.

“Tất nhiên nếu người thật sự không kiên trì nổi nữa, vậy phái Tiểu Lục Tử nói với ta một tiếng. Sự tình còn lại ta sẽ an bài, có biết không?”

Trẫm không ngừng gật đầu, tỏ vẻ mình nhất định sẽ ngoan ngoan nghe lời, cố gắng không làm mất mặt Đại Triệu!

“Ninh nhi biết vậy là tốt rồi.” Tiểu hoàng thúc thân thân mặt trẫm, đột nhiên trẫm cảm thấy không có cái gì đáng sợ hết!

Trẫm ngồi trên long ý, bày ra bộ dáng nghiêm túc, trong lòng đang nhớ lại những quy củ mà tiểu hoàng thúc đã nói, chờ người lùn mắt nhỏ dưới kia hành lễ với mình.

Trẫm chờ a chờ, chờ a chờ, hai người kia đều tự hô một tiếng “Hoàng thượng vạn tuế”, lại cúi người một cái, vậy là xong. (không quỳ)

Trầm hí hí mắt vô cùng mắt húng, mấy người này biểu hiện giống hệt như tiểu hoàng thúc đã đoán trước đó. Tối qua y đã nói cho trầm biết cách xử lý tất cả mọi tình huống có thể xảy ra. Tiểu hoàng thúc nói, mấy người kia thấy trầm còn ít tuổi, hơn nữa sau cuộc tranh giành ngôi vị Hoàng đế đã mất đi rất nhiều Hoàng tử, đại thần, nên bọn họ không thể nào kính trọng trầm, không chừng còn có thể mượn một màn hạ mã uy (coi thường) kia để thăm dò trầm. Vốn dĩ trầm vẫn còn một chút lương lự, nhưng giờ nhìn thấy tất cả mọi thứ đều bị tiểu hoàng thúc nói trúng hết. Mấy người này đúng là cả gan làm loạn mà.

Chỉ đăng tại: //u./

Trầm liếc mắt với Tiểu Lục Tử, là người đồng thời nhận “Huấn luyện đột kích” của tiểu hoàng thúc, Tiểu Lục Tử sống lưng thẳng tắp lông mày dựng đứng, lớn tiếng quát: “Tò gan, thấy bệ hạ còn không quỳ xuống”

Mấy người lùn mắt nhỏ liếc nhìn nhau, dường như có chút do dự.

Trầm chớp mắt, không dấu vết sờ sờ ngọc bội tiểu long tiểu hoàng thúc giúp trầm đeo lúc sáng, nhớ lời y nói khi đó, chờ trầm quan ra chiêu.

Quả nhiên đúng như sở liệu, không cần trầm mở miệng, một vị quan viên tướng mạo chính trực đứng dậy, ác thanh một tràng, nói từ hành vi bất kính với Hoàng đế đến có âm mưu mưu phản. Trầm nghe được chỉ biết ngây ngốc, không nghĩ rằng trong triều trừ tiểu hoàng thúc ra lại có nhân vật bất phàm như vậy đó

Mấy người kia bị nói cho mặt trắng bệch, cả người toát mồ hôi lạnh, rầm rầm quỳ xuống, hành lễ quỳ sát đất với trầm.

Trầm đợi một lát mới gật đầu, Tiểu Lục Tử hiểu được, lúc này mới lên tiếng để bọn họ đứng lên.

Trầm vụng trộm liếc mắt về phía tiểu hoàng thúc, thấy y đang nở nụ cười vô cùng tự đắc, trầm không hiểu được tại sao y cười, chỉ cảm thấy dường như nhiệt độ trong đại điện hạ thấp xuống, không tự chủ được run mình một cái.

Sau một trận giao phong, mấy vị lai sứ kia thành thật không ít, sau khi trình lên danh mục quà tặng thì yên lặng lui sang một bên, trầm hỏi gì đáp nấy, không còn bộ dáng ra oai ngạo mạn ban đầu.

Trầm nhìn bọn họ như vậy cũng không muốn gây thêm phiền phức thêm nữa, chỉ nói buổi tối sẽ mở yến thiết đãi, để bọn họ có thể hưởng thụ sự nhiệt tình của Đại Triệu.

Ha ha...

Hạ triều, tiễn bước đám lai sứ kia, trầm liền vui vẻ kéo tay tiểu hoàng thúc trở về Lâm Thanh cung. Hôm nay trầm rất cao hứng, muốn ăn nhiều một chút.

“Tiểu hoàng thúc, trầm muốn ăn bánh sữa.”

Tiểu hoàng thúc lại nói: “Không được, thứ đó ăn nhiều quá không tốt, mấy ngày nay không cho phép người ăn nữa.”

Trầm thả tay y ra, kháng nghị: “Trầm không cảm thấy không thoải mái một chút nào hết, trầm chỉ ăn một chút thôi. Lúc này trầm uy phong như vậy, cần phải ăn ngon một trận mới được.”

“Người thì uy phong cái gì?” Tiểu hoàng thúc cười, trầm cảm giác được y đang cười nhạo mình, trầm bắt mồm, “Trầm vừa nãy không uy phong sao?”

“Lại mất hứng rồi, người nha, mãi mà không chịu lớn,” tiểu hoàng thúc một tay ôm trầm lên, “Người lúc trên triều một câu cũng không nói, uy phong cái gì?”

“Nhưng không phải người nói trầm chỉ cần nghiêm mặt sẽ uy phong sao.” Trầm mếu máo, cảm thấy mình bị lừa gạt rồi. Trầm bị tổn thương rồi.

Tiểu hoàng thúc hôn mặt trầm một cái, bất đắc dĩ cười nói: “Được được được, Ninh nhi uy phong nhất.”

Khụ, trầm mới không có đồ mặt đâu! Trầm mới không có cảm thấy ngượng ngùng đâu! Trầm, trầm chỉ là cảm thấy thực hạnh phúc a hắc hắc hắc hắc

Chờ trẫm phục hồi tinh thần, mới hỏi tiểu hoàng thúc người đã đứng lên nói lúc này là ai.

Tiểu hoàng thúc trả lời: “Đó là Lý Ngự sử, tính cách tật ác như cừu (ghét ác như thù), lúc trước khi hoàng huynh còn sống hẳn đắc tội người (hoàng huynh), mấy ngày trước mới được phục chức.”

Trẫm ôm cổ tiểu hoàng thúc cười mỉ mỉ: “Tiểu hoàng thúc, có phải người đã đoán trước được tình huống này, cho nên mới phục chức cho Lý Ngự sử?” Trẫm đã nói mà, một chút ấn tượng đối với hắn ta cũng không có, nguyên lai là vừa mới được đề bạt a.

“Đúng mà cũng không đúng, Lý Ngự Sử quả thật là nhân tài, nếu cứ để hắn chỉ làm một Chủ sự Công bộ nhỏ nhoi chính là nhân tài không được trọng dụng. Mượn cơ hội này để hắn đi lên, vừa có thể xử lý chuyện lúc này, vừa khiến hắn cảm kích không thôi, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện?”

Trẫm nhìn tiểu hoàng thúc biểu tình lạnh nhạt, trong lòng kính ngưỡng bội phục y vô cùng, không hổ là tiểu hoàng thúc a, suy nghĩ thật sâu sắc.

“Đừng nhìn ta như vậy, đây cũng không phải chuyện khó gì, ” tiểu hoàng thúc lại nói: “Ninh nhi, người phải nhớ kỹ, làm Hoàng đế, phải suy nghĩ nhiều hơn người khác một chút, rất nhiều chuyện không cần người ra tay tự nhiên sẽ có người giúp người giải quyết, phải biết cách dùng người, có hiểu không?”

Chỉ đăng tại: //u./

Trẫm mông lung gật gật đầu, tiểu hoàng thúc cũng thật là, có cơ hội lại nói mấy lời này với trẫm, còn cố tình chọn lúc đầu trẫm không sáng suốt. Ai, trẫm cũng thật phiền muộn.

Vì ứng phó yến tiệc buổi tối, trẫm dùng ngọc thiện xong liền rạo rực ôm tiểu hoàng thúc ngủ một giấc, thẳng đến khi thiên hôn địa ám, nếu không phải tiểu hoàng thúc nhéo mũi gọi trẫm dậy, trẫm sẽ không tỉnh lại đâu. Khó khăn lắm mới mơ thấy tiểu hoàng thúc chuẩn bị điểm tâm kiểu mới cho, trẫm đang chảy nước miếng chờ ăn mà.... Trẫm muốn mơ tiếp đoạn tiếp theo!

“Tỉnh rồi?”

Tiểu hoàng thúc mặc một thân huyền y, đội Tử kim ngọc quan, bộ y phục kia vốn dĩ đã đẹp mắt rồi được y mặc lên càng thêm rạng rỡ. Trẫm tròn mắt nhìn chăm chú, luyện tiếu rồi đi chỗ khác.

“Lại xem ngây người...” Tiểu hoàng thúc dở khóc dở cười lắc đầu, tiếp nhận tiểu long bào trong tay Tiểu Lục Tử giúp trẫm mặc vào, vừa mặc vừa nói: “Ninh nhi, yến hội buổi tối người cũng phải biểu hiện cho tốt, Thái hậu ở bên cạnh sẽ tùy thời nhắc nhở, đây chính là thời cơ để người lập uy, có hiểu không?”

Trẫm vừa ngáp vừa gật đầu, miễn cưỡng hiểu được.

“Người còn nhỏ, lần này chỉ là luyện tập, chờ người lớn hơn một chút sẽ có tình huống khó hơn đang chờ, người phải cố gắng học tập.”

Trẫm gật gật đầu, “Trẫm hiểu, tiểu hoàng thúc.”

Lờ lờ

25. Chương 25: Trong Lòng Trẫm Rất Được An Ủi

“Hoàng thượng giá lâm —— “

“Thái hậu nương nương giá lâm —— “

“Nhiếp chính vương đại nhân giá lâm —— “

Thanh âm của Tiểu Lục Tử vang lớn, trẫm cảm thấy thật thư sướng, nhin không được cho hắn một ánh mắt tán thưởng. Tiểu Lục Tử nhìn trẫm chớp chớp mắt, cố gắng làm tốt công việc đại tổng quản của mình.

Trầm đứng giữa mẫu hậu và tiểu hoàng thúc “hùng hổ” đi đến long ỷ, phất tay áo ngồi xuống, nhìn bách quan và gia quyến phía dưới hô to ba tiếng vạn tuế, trong lòng có một cổ hào khí tự nhiên mà sinh, lại nhanh chóng phốc phốc hai tiếng tiêu thất... Khụ khụ, trầm chỉ là ăn nhiều bụng trướng, không phải cố ý phốc phốc phốc!

Chỉ đăng tại: //u./

Trầm cảm thấy cực kỳ may mắn vì long ỷ cách chỗ các quan khá xa, nếu không sẽ rất mất mặt.

“Hoàng thượng.” Mẫu hậu nhẹ nhàng mở miệng, đánh gãy trầm trầm tư.

Trầm hoàn hồn, nghiêm mặt, cố gắng khiến cho thanh âm trở nên uy nghiêm: “Các khanh gia miễn lễ bình thân.”

“Tạ Hoàng thượng.”

Trầm nhìn mẫu hậu đang ngồi bên trái, lại nhìn tiểu hoàng thúc đang ngồi bên phải, trong lòng kiên định, lúc mở miệng càng thêm khí thế, “Hôm nay lai sứ vào thành, đã phải vất vả, yến hội này được tổ chức để hoan nghênh lai sứ, cho nên các khanh gia không cần quá câu nệ.” Tranh thủ nên ăn thì ăn nên uống thì uống đi, trầm đói bụng.

Mấy lai sứ kia trải qua chuyện buổi sáng đã thành thật hơn nhiều, đứng dậy khấu tạ hoàng ân, lại thêm một hồi vỗ Long môn trầm mới xem như ‘hoàn thành theo trình tự’.

Trầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn về Tiểu Lục Tử, hần ngẫm hiểu, cao giọng hô: “Khai yến —— “

Từng món từng món được bưng lên, nhìn qua thực tinh xảo, ngửi qua thực thơm, khi ăn lại cảm thấy hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi. Máy cung nữ Hoa hồ điệp() như bay tới bay lui, trầm xem thấy vô cùng thỏa mãn, này quả thật rất có mặt mũi a, trong lòng trầm rất được an ủi.

()Muốn biết thêm chi tiết tìm =))), chắc cung nữ ca múa.

Không được thoải mái ăn đồ ăn Tiểu Lục Tử gấp cho, trầm hận không thể vùi cả đầu vào cuồng cắn, nhưng ngại bây giờ không phải lúc thích hợp, trầm chỉ có thể chịu đựng, dùng tư thế và khí chất đặc biệt từng ngụm từng ngụm từ từ ăn... Kỳ thật trầm không thể hiểu được những lời của tiểu hoàng thúc, ăn chậm có thể tạo ra khí chất? Này vốn dĩ không có đạo lý!

Xa xa phía trên đài cao bắt đầu biểu diễn, vũ nữ của giáo phường từ trên trời giáng xuống, quần áo xinh đẹp nhảy múa làm trầm Xem đến ngây người. Trầm lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên được xem ca múa đó, trước kia mẫu hậu không cho phép trầm tham gia bất cứ yến hội nào.

“Hoàng thượng.”

Trầm chớp chớp mắt, mờ mịt nhìn về phía mẫu hậu: “Sao vậy mẫu hậu?”

Mẫu hậu ôn nhu nói: “Bánh trôi lên men() mặc dù ngon, nhưng Hoàng thượng cũng không nên ăn nhiều.”

()

“Tại sao lại không thể ăn nhiều? Trầm thích ăn mà.” Trầm luyến tiếc nhìn đại cung nữ bên người mẫu hậu bưng cái chén nhỏ vẫn còn hai chiếc bánh trôi đi.

Mẫu hậu kiên định: “Hoàng thượng nên ăn món khác, Ninh nhi ngoan nhất có phải không?”

Trầm gật gật đầu, trầm ngoan như vậy, tất nhiên phải nghe lời... Được rồi, trầm vẫn muốn ăn mấy cái bánh nhỏ nhỏ kia, mềm mềm ngọt ngào, nhưng mà ăn món khác cũng được.

Lại là một hồi đánh đàn múa hát, trầm ăn uống no đủ, vuốt cái bụng tròn vo mệt mỏi rã rời, mấy điệu múa đẹp đẽ trên đài cũng không thể khiến đầu óc trầm thanh tỉnh.

Lúc trầm sắp ngủ gật đến nơi, phía dưới đột nhiên truyền đến một ả nhân (người lùn) dùng tiếng Đại Triệu kì lạ nói, “Hoàng đế bệ hạ, mấy điệu múa này thực sự rất vô nghĩa, quá yếu đuối khiến người ta buồn ngủ.”

Trầm giật mình tỉnh lại, nhìn Ả nhân đang ngồi vô cùng hào phóng, hỏi hần: “Kia lai sứ có đề nghị gì hay?” Phi, không biết xấu hổ nói thật buồn ngủ, trầm lại nhìn thấy người đang chăm chú trầm mê nhìn nhóm vũ nữ kia nhảy múa đó!

Con người trong mắt Ả nhân khê chuyển, đứng dậy ra vẻ cung kính nói: “Nghe nói Đại Triệu người tài cao thủ vô số, lần này chúng ta đến bái hạ có mang theo Đệ nhất dũng sĩ của nước ta, vô cùng muốn được lãnh giáo một phen. Không biết Hoàng đế bệ hạ có thể đáp ứng thỉnh cầu này hay chăng?”

Trầm chớp chớp mắt: “Thực sự?”

“Tất nhiên là thật, không biết Hoàng đế bệ hạ có đề nghị nào hay?”

Trầm quay đầu nhìn tiểu hoàng thúc, trong lòng thật sự bội phục y cực kỳ. Tiểu hoàng thúc đúng là thần tiên, vậy mà lại có thể đoán được mấy Ả nhân kia sẽ đưa ra yêu cầu này, quá lợi hại.

Tiểu hoàng thúc đang uống rượu hơi nghiêng đầu nhìn về phía trầm, khóe miệng khê cong lên, cho trầm một nụ cười trấn an.

Trầm mặt nóng hầm hập, tiểu hoàng thúc cười thực sự rất đẹp, nếu như không phải lúc, khẳng định trầm sẽ lập tức lao vào lòng y lẫn lộn

Trầm vui rạo rực khoát tay, đồng ý yêu cầu của Ả nhân, dù sao tiểu hoàng thúc đều đã an bài tốt mọi chuyện, trầm chỉ cần chờ xem tướng sĩ Đại Triệu làm sao đánh bay đệ nhất dũng sĩ gì đó ra ngoài!

Đúng, trầm chính là người âm hiểm độc ác như vậy đó!

Vũ nữ và nhạc sư trên đài đều lui hết, Đệ nhất dũng sĩ gì đó vô cùng kiêu ngạo từng bước lên đài. Trầm nhìn một cái đã cảm thấy không còn hứng thú, người này không lợi hại tẹo nào, chỉ là một cái đài cao hơn người thường chút xíu vậy mà cũng không nhảy lên được, vậy mà cũng dám xưng là Đệ nhất dũng sĩ!

Trầm lén lút ngáp một cái, chờ người tiểu hoàng thúc an bài xuất hiện.

“Thần nguyện cùng lai sứ lãnh giáo một phen.”

Trầm hí hí mắt nhìn lên, lập tức vui tươi hơn hử đồng ý thỉnh cầu của hần. Trách không được giọng nói lại quen tai như vậy, nguyên lai là Tiểu Tiểu Dương a, Tiểu Tiểu Dương công phu không tồi, trầm chỉ cần ngồi chờ coi trò hay thôi.

Tiểu Tiểu Dương thả mình nhảy lên trên đài, chấp tay hướng về phía người Ả nhân đã đứng sẵn trên đó, biểu tình nghiêm túc: “Thỉnh.”

Trầm chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, cuối cùng thật sự nhịn không được, nắm chặt đầu ngón tay Tiểu Lục Tử cười rộ lên, a ha ha ha rất buồn cười đó, Ả nhân này cũng quá thấp đi, chỉ cao ngang ngực của Tiểu Tiểu Dương, hơn nữa lại hơi trắng (béo), đặc biệt giống củ khoai tây lớn trầm nhìn thấy ở Ngự thiện phòng.

Chỉ đăng tại: //u./

Tiểu Lục Tử khóe miệng giật giật, vẻ mặt đau khổ xoay người thấp giọng nói: “Hoàng thượng, chú ý hình tượng a, Thái Hậu nương nương cùng nhiếp chính vương đại nhân đang nhìn đó.”

Trầm lại cười thêm hai tiếng, mới buông ra Tiểu Lục Tử tay Tiểu Lục Tử, khôi phục hình tượng nghiêm túc: “Đều đã chuẩn bị xong, vậy bắt đầu đi.”

“Khoan đã, ” Ả nhân kia gơ tay lên, “Đã là tranh tài, vậy cũng nên có thưởng.”

Trầm không hề cảm thấy kinh ngạc, bởi vì việc này tiểu hoàng thúc cũng đã sớm nói qua, trầm cũng đã sớm làm tốt chuẩn bị, nói luôn: “Như vậy đi, trầm hôm kia mới nhận được một Ngọc sư tử, vậy lấy ra làm phần thưởng đi, ai thắng sẽ đạt được phần thưởng này.” Ô ô ô, kỳ thật trầm vẫn có chút luyện tiếu, tuy rằng không phải bằng vàng, nhưng nó cũng được lấy ra từ Tiểu kim khố đó

Ả nhân kia sững sốt, còn muốn nói thêm, nhưng tiểu hoàng thúc đã hừ lạnh nói: “Sao, lai sứ ngại phần thưởng này chưa đủ lớn?”

Trầm thề, trầm nhìn thấy kia Ải nhân kia bị dọa khiến chân hơi phát run đó!

Tiểu hoàng thúc thật sự khí phách vô cùng!

Phần thưởng đã định, tỷ thí chính thức bắt đầu.

Trên đài, hai người người tới ta đi, đao quang kiếm ảnh, xoát xoát xoát xoát xoát ——

Trầm vừa uống sữa chua Tiểu Lục Tử mới bưng lên vừa nhìn tiểu hoàng thúc, y đang nhàn nhã uống rượu nhìn cuộc tỉ thí trên đài, cực kì hồ hững, khiến cho trầm cũng muốn uống rượu theo.

Trầm đang ngẩn người nhìn tiểu hoàng thúc, lại nghe phía dưới một trận ồn ào, trầm quay lại nhìn, thì ra thanh kiếm của Tiểu Tiểu Dương đã gác lên cổ người kia, trầm mừng rỡ: “Tốt tốt tốt, không hổ là tướng sĩ Đại Triệu ta, lợi hại, tất nhiên vị lai sứ kia cũng không kém.” Um, cái này gọi là không đắc tội cả hai bên, tiểu hoàng thúc vừa mới dạy, trầm vận dụng rất linh hoạt a

Trầm nhìn Tiểu Tiểu Dương thông dong bình tĩnh, trong lòng vô cùng an ủi, tuy rằng có hơi tiếc Ngọc sư tử kia, nhưng cho Tiểu Tiểu Dương cũng không quá thiệt, aiz, trầm thật là hào phóng ghê gớm mà.

Ải nhân cao lớn kia tuy bị đánh bại nhưng vẫn khí lượng, hành lễ xong thì quay lại chỗ ngồi, khiến cho trầm cảm thấy hơi tiếc nuối. Tiểu hoàng thúc còn dự tính rất nhiều mà, nào là sau khi tỷ thí thua sẽ không phục gây chuyện gì gì đó, y còn nhân cơ hội dạy trầm bao nhiêu thứ. Giờ bọn họ yên lặng như vậy, trầm không thể đem mấy cái mới học được ra thực hành rồi.

() Khí lượng: độ lượng, chịu đựng, nhẫn nhục

Nhưng sự thật đã chứng minh trầm tiếc nuối quá sớm rồi. Tuy bọn họ không gây chuyện ngay trước mặt trầm, nhưng rắc rối vẫn xảy ra đúng như dự tính. Trầm nhìn sứ giả Ải nhân thất khiếu đổ máu, chầm rãi thu hồi nụ cười.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tiểu hoàng đế: Tiểu Hoàng tô ngươi thật lợi hại, đều đoán trúng hết [mắt lấp lánh]

Tiểu Hoàng tô: Ninh nhi phải chăm chỉ học tập, về sau cũng có thể đoán được bọn họ muốn làm gì mua ha ha ha ha, các ngươi nghĩ tiểu thuyết lúc trước bốn vương độc vô ích sao?

Nói đùa, kỳ thật Tiểu Hoàng tô rất phúc hắc rất khí phách, chắc chắn không phải đáng khinh!

À, có chữ trong ngoặc chỗ ‘tráng (béo)’ là của tác giả á, nên ngoài chữ này nếu để trong () là chú thích của t, thường sẽ đc in nghiêng, nếu k là bị sót đó ^^

26. Chương 26: Trầm Thật Sự Rất Uy Vũ Khí Phách

Thị vệ rất nhanh đã vây kín cung điện, bách quan gia quyến tất cả đều phục trên mặt đất im thin thít, trầm sai người đến giữ chặt sứ giả Ải nhân đang co giật, rồi phái người đi gọi Viện sử và Viện phán ở Thiên điện tới. May là trầm đã nghe lời tiểu hoàng thúc sớm chuẩn bị tốt, bằng không...

Ba vị Thái y rất nhanh đã đến, trầm khoát tay miễn lễ cho bọn họ, để họ nhanh chóng cứu chữa cho vị lai sứ sắp tắt thở kia.

Tiểu hoàng thúc đi đến bên cạnh trầm, tuy y không nói lời nào, nhưng trong lòng trầm vẫn cảm thấy yên tâm hơn, quay đầu nhìn lại, mấy tiểu hoàng đệ tiểu hoàng muội bị dọa sợ suýt khóc, trầm hoảng hốt, vội vàng nói nhỏ với mẫu hậu: “Mẫu hậu, người và mấy hoàng đệ hoàng muội về nghỉ ngơi trước đi, khi nào giải quyết xong chuyện này trầm sẽ phái người đến Từ An cung thông báo... Mấy đứa nó chắc sợ hãi lắm rồi.”

Mẫu hậu hơi hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng gật đầu: “Cũng được, hoàng nhi, con phải cẩn thận.”

Trầm gật đầu, cung tiễn mẫu hậu.

“Hoàng huynh, ta ở lại cùng huynh.” Thập ngũ hoàng đệ không biết khi nào đã tới bên cạnh, nắm tay trẫm, “Ta sẽ bảo hộ hoàng huynh, hoàng huynh đừng sợ.”

Trẫm nhìn Thập ngũ hoàng đệ tròn vo, rất muốn nói kỳ thật trẫm không sợ chút nào hết, nhưng bàn tay đệ ấy nắm lấy tay trẫm mềm mềm ảm áp, trẫm sờ đầu nhỏ của nó, đồng ý.

Chỉ đăng tại: //u./

Thái y rất nhanh chóng chẩn bệnh xong. Trẫm nhìn vẻ mặt mấy vị Thái y hiểu được họ không có biện pháp cứu chữa, không chỉ trẫm biết, những lai sứ kia cũng rõ ràng.

Một người trong nhóm Ái nhân tức giận lên tiếng kháng nghị, ừm, đúng hơn là uy hiếp trẫm, nói chuyện này giống như do trẫm bày ra. Trẫm không thèm quan tâm đến hân.

“Tiểu Lục Tử, đi gọi Tiểu Bạch tới.” Trẫm không nhìn sắc mặt khó coi của mấy vị Thái y, từ khi tiểu hoàng thúc nói tất cả những chuyện có thể xảy ra hôm nay, trẫm đã phân phó Tiểu Bạch thời thời khắc khắc sẵn sàng chuẩn bị giải quyết phiền toái. Tiểu Bạch hiểu biết về độc và cách dùng độc, trẫm cực kỳ yên tâm.

Rất nhanh Tiểu Bạch đã mờ mịt chạy tới, cầm theo hòm thuốc. Nàng vừa xuất hiện liền bị Tiểu Lục Tử vội vàng dẫn tới trước mặt Ái nhân nọ. Trẫm một tay nắm tiểu hoàng thúc, một tay nắm Thập ngũ hoàng đệ đứng yên tại chỗ nhìn.

Tiểu Bạch lấy ngân châm ra đem lai sứ biến thành một con nhím, sau đó tiến lên hỏi bẩm: “Hoàng thượng, dân nữ cần một nơi yên tĩnh để giải độc.”

Trẫm chuẩn thỉnh cầu của nàng, lại hỏi: “Tình hình sứ giả hiện tại như thế nào?”

“Hoàng thượng yên tâm, không chết được,” Tiểu Bạch ngắt đầu: “Dân nữ sẽ giải độc cho hân, độc này cũng không khó giải, chỉ hơi lợi hại mà thôi.”

Trẫm cười nhẹ: “Vậy trẫm giao việc này cho người, người yên tâm, trẫm sẽ phái người hỗ trợ, cho người toàn quyền quyết định việc này.”

Tiểu Bạch ngây ngốc cười, cho tiểu thái giám nâng con nhím lai sứ rời đi, mấy Ái nhân còn lại cũng muốn đi theo, nhưng tiểu hoàng thúc đã nói trước: “Trước khi sự việc được giải quyết, các vị lai sứ vẫn nên ngồi yên ở đây đợi đi.” Tuy rằng trên mặt tiểu hoàng thúc mang theo ý cười, nhưng trẫm lại nghe ra lời uy hiếp từ câu nói đó. Ai nha, tiểu hoàng thúc khí phách quá đi!

Tất cả quan lại và gia quyến đều bị đuổi về nhà, lai sứ hai nước bị tách ra nhốt vào Thiên điện, bên ngoài có thị vệ canh gác, cho dù chỉ là con muỗi cũng không thể lọt vào.

Trẫm ngáp một cái, mang theo Thập ngũ hoàng đệ tinh thần sáng láng hồi Lâm Thanh cung, cùng nhau ở trong Bạch Ngọc trì tắm nước nóng ảm áp, sau đó cùng nhau trèo lên tiểu long sàng, lăn lăn vào cái rồi chui vào tiểu long bị.

“Hoàng huynh hoàng huynh, huynh hôm nay thật sự rất uy phong đó.” Thập ngũ hoàng đệ cọ vào lòng trẫm, đôi mắt sáng rực.

Trẫm sờ sờ sờ đầu Thập ngũ hoàng đệ, ề a vài tiếng. Tuy rất vui khi được khích lệ, nhưng hiện tại trẫm lại quá mệt mỏi, không có tinh lực chơi đùa cùng nó... Thật kỳ quái, vì sao Thập Ngũ hoàng đệ vẫn còn sung sức như vậy chứ?

“Thật ra hôm nay ta rất sợ, người kia chảy nhiều máu như vậy,” Thập ngũ hoàng đệ tiếp tục nói: “Nhưng ta nhìn thấy hoàng huynh không hề sợ hãi, cho nên ta cũng không sợ. Hoàng huynh, về sao ta nhất định sẽ trở nên lợi hại hơn, bảo vệ huynh thật tốt.”

Trẫm miễn cưỡng mở to mắt, “Trẫm rất vui vì Hiên nhi có chí khí như vậy. Chờ khi người lớn hơn một chút trẫm sẽ nói với tiểu hoàng thúc, để y tìm cho người một thầy dạy võ thật lợi hại.”

Trẫm vốn định dỗ Thập ngũ hoàng đệ mau ngủ, không ngờ khi đệ ấy nghe thấy lại đột nhiên bật dậy, nắm tay trẫm lộn xộn: “Hoàng huynh hoàng huynh huynh nói thật? Ta nhất định sẽ chăm chỉ cố gắng học, về sau phải làm đại tướng quân giúp hoàng huynh trấn thủ biên cương.”

Trầm bị lắc chóng mặt, không thể không ngồi dậy, “Được được trầm đã biết, cũng không còn sớm nữa, ngày mai người còn phải đến thư phòng học tập, nhanh ngủ đi.”

“Hắc hắc hắc hắc...” Thập ngũ hoàng đệ lặn đùng vào trong lòng trầm, làm trầm suýt thì không thở được, tức giận nhéo mặt hoàng đệ đang cười ngây ngô, “Nhanh ngủ đi.”

“Ừm... Hoàng huynh đối với ta thật tốt.”

Trầm hừ hừ, “Ai bảo người là hoàng đệ trầm thích nhất cơ? Trầm không tốt với người thì tốt với ai?”

“Hắc hắc hắc hắc...”

“Không cho phép cười nữa, nhanh ngủ.”

“Ừm.” Thập ngũ hoàng đệ hôn một cái lên mặt trầm, ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ, không tới một lúc sau đã ngủ khò, còn thổi ra bong bóng mũi.

Bị Thập ngũ hoàng đệ làm ầm ĩ này giờ lại khiến trầm tỉnh ngủ, hiện tại nhìn nó ngủ ngon như vậy thực sự hâm mộ ghê gớm, trầm cũng muốn ngủ a tiểu bại hoại!

Trầm nằm trên tiểu long sàng hồi lâu vẫn không ngủ được, đành bò dậy, để Tiểu Lục Tử mặc áo choàng cho mình rồi chạy đến cửa đại điện chờ tiểu hoàng thúc. Tiểu hoàng thúc xử lý mấy chuyện phía sau, y không cho trầm tham dự vào, trầm cũng không hỏi.

Chỉ đăng tại: //u./

“Hoàng thượng, nơi này lạnh, người vẫn nên vào trong chờ đi.” Tiểu Lục Tử lại phủ thêm một kiện áo choàng cho trầm, bao trầm thành một quả cầu tròn vo.

Trầm xoay xoay thân mình, nói: “Người mặc cho trầm nhiều áo như vậy trầm không thấy lạnh, nhưng trầm hơi đó bụng, lúc này chưa ăn no, người bưng lên một ít điểm tâm đi.”

Tiểu Lục Tử ứng thanh rồi lui xuống chuẩn bị, trầm ngồi ở trên ngưỡng cửa, hai tay gian nan nâng cầm. Trên bầu trời không có ngôi sao nào, đen thui lù, rất khó coi.

Trầm thở dài vừa muốn hát xì, liền nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc vang lên, hai mắt trầm sáng lên, lặn về phía tiểu hoàng thúc. Đúng vậy, là lặn đến, bởi vì chân trầm mềm nhũn nên té xuống đất, lặn lặn lặn.

“Phốc...”

Trầm méo máo, ủy khuất nhìn tiểu hoàng thúc đang đứng đó cười ha ha. Trầm ngã sấp xuống vậy mà y vẫn còn cười được, trầm rất tức giận!

“Khụ, được rồi được rồi, ta không cười nữa.” Tiểu hoàng thúc đi tới ôm trầm lên, “Tiểu Lục Tử mặc cho người thành như vậy? Giống hết quả cầu, té có đau không?”

Trầm tựa vào cổ tiểu hoàng thúc hừ hừ, “Hơi đau.” Thật ra là không đau chút nào, trầm mặc nhiều lắm, không cảm giác được gì cả.

“Về sau không cần chờ ta.” Tiểu hoàng thúc cất bước vào đại điện, đặt trầm ngồi lên ghế, “Hiên nhi ngủ ở đây?”

Trầm gật gật đầu, nghĩ một chút rồi hỏi: “Sự tình thế nào rồi?”

27. Chương 27: Trầm Hơi Choáng Váng

“Người đã được cứu rồi.”

Trầm nhẹ nhàng thở ra, hỏi tiểu hoàng thúc đã bắt được người hạ độc chưa, tiểu hoàng thúc lắc đầu: “Vẫn chưa bắt được, nhưng không vội.”

Trầm cực kỳ buồn bực, chưa bắt được hung thủ hạ độc sao lại không vội? Trầm gấp đến độ đói meo rồi!

“Lần này người hạ độc để lộ trăm ngàn lỗ hổng, muốn bắt hần rất đơn giản, chỉ là hiện tại ta vẫn chưa muốn động đến hần mà thôi.” Lời này của tiểu hoàng thúc miễn cưỡng có thể xem như là lời giải thích, nhưng trầm càng nghe càng hồ đồ, cái gì gọi là hiện tại chưa muốn động đến hần? Chẳng lẽ tiểu hoàng thúc còn có tính toán khác?

Trầm kéo ngọc bội của tiểu hoàng thúc không chịu buông tay, để y nói ra tính toán của mình.

Tiểu hoàng thúc cười tủm tỉm, sờ đầu trầm hỏi: “Đoán không ra?”

Trầm thành thật lắc đầu.

“Thật muốn biết?”

Trầm lại thành thật gật gật đầu.

Tiểu hoàng thúc chọn mi: “Nhưng ta không muốn nói cho người a.”

Trầm: “... ()#!”

“Ai ai ai lại còn biết cắn người? Nhanh nhả ra, cắn thận kẻo đau răng.”

“Tiểu hoàng tồ ngươi chịu thua chưa?”

Tiểu hoàng thúc dở khóc dở cười: “Được rồi, mở miệng, ta nói cho người.”

Trầm mỹ mãn nhả ra, lại cảm thấy cái răng mới mọc hơi đau đau, đương nhiên, trầm nhất quyết sẽ không thừa nhận, nếu không tiểu hoàng thúc sẽ chê cười trầm!

Chỉ đăng tại: //u./

“Người đang thay răng, về sau không thể cắn lung tung.” Tiểu hoàng thúc nắm cằm trầm nhìn vào trong, “Chờ lớn lên răng không mọc đẹp, ta xem người làm sao mở miệng nói chuyện.”

Trầm rầm rì tỏ vẻ kháng nghị, trầm mới không sợ đâu, trầm là Hoàng đế, ai dám nói rằng trầm mọc xấu?! Khoan đã, không đúng, đây không phải chuyện quan trọng, bắt hung thủ mới là chính sự a, thiếu chút nữa đã bị tiểu hoàng thúc lừa gạt cho qua.

“Được rồi, không đùa người nữa.” Tiểu hoàng thúc nhìn Tiểu Lục Tử đang bụng điểm tâm tiến vào, ý bảo hần đặt đồ xuống rồi lui ra, chờ cửa đóng lại, y mới nói: “Lần này phụ trách yến hội đều là thủ hạ có thể tin tưởng được của ta. Từ lúc chuẩn bị nguyên liệu cho đến lúc dâng đồ ăn lên, trong khoảng thời gian này không có khả năng bị hạ độc.”

Trầm cắn một khối điểm tâm, nói: “Một chút cũng không có?”

“Tất nhiên là không có.”

“Có nghĩa là độc được hạ trên yến hội?” Ừm, điểm tâm ngon quá đi

Tiểu hoàng thúc lau vụn điểm tâm trên mặt trầm, “Không, còn có một loại khả năng, chẳng hạn như hần đã bị hạ một loại độc mãn tính ở trên đường, mãi đến yến hội mới độc phát, dù sao cơ hội để hạ nhân hạ độc dọc đường đi rất nhiều, nếu có người muốn mượn chuyện này gây sự cũng rất dễ dàng.”

Trầm gật đầu a gật đầu, tiểu hoàng thúc nói rất có đạo lý.

“Người gật đầu cái gì?” Tiểu hoàng thúc bóp bóp mũi trầm, “Nhưng suy đoán này sai hoàn toàn, Phương thái y đã nói, hần không trúng độc mãn tính, hơn nữa độc được này lại vô cùng hiếm thấy.”

Trầm cảm thấy có chút hồ đồ, rõ ràng vừa mới nói rất có đạo lý, như thế nào lập tức biến thành sai rồi?

Trầm hơi chóng mặt.

“Người cũng biết hần trúng độc gì sao?”

Trầm mờ mịt lắc đầu, sao có thể. Trầm từ trước đến nay chưa từng hạ độc ai cũng chưa từng trúng độc, trầm cũng không phải Thái y, biết mới là lạ.

“Độc này gọi là Thất tức tán, người trúng độc sau bảy hơi thở sẽ mất mạng. Một canh giờ sau sẽ khiến người ta không tra được nó là độc gì nữa.”

Trầm yên lặng nghĩ, vậy mà Tiểu Bạch vẫn có thể cứu được, độc ày căn bản không lợi hại như vậy.

“Đừng nghĩ lung tung, nghe ta nói xong,” tiểu hoàng thúc gõ lên trán trầm, trầm vội vàng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, “Độc này là do một vị Thái y tiền triều vô tình chế ra, sau lại không biết sao liền bị người trong hậu cung đoạt đi, độc chết không biết bao nhiêu người. Thái y kia cũng vì thế mà tự sát, phương thuốc chế tạo độc được cũng bị thất truyền.”

Trầm sửng sốt: “Tiểu hoàng thúc, ý của người độc do người trong cung hạ?”

“Đoán sai rồi.”

Trầm chớp chớp mắt, vẫn sai sao? Vậy rốt cuộc là như thế nào a, tiểu hoàng thúc thực sự rất biết cách khiến người ta tò mò, trầm thực sốt ruột a

Tiểu hoàng thúc lại nói tiếp: “Tuy phương thuốc đã thất truyền, nhưng không có nghĩ độc được đã biến mất, độc có trong hoàng cung này.”

Trầm buồn bực, nói nửa ngày, vẫn là người trong cung hạ độc a.

“Đại Triệu từng có một vị công chúa bị gả đi Bắc Bổng (tức nước của Ải nhân đó, mọi người đều hiểu được đúng không), Hoàng đế khi đó đã cho nàng phương thuốc này.”

Trầm sửng sốt nghiêm trọng: “Tiểu hoàng thúc, ý người không phải là độc này do chính bọn họ hạ đi? Mấy Ải nhân này gan cũng thực lớn, dám coi thường Đại Triệu như vậy, muốn chết!

“Không hẳn.”

Trầm cảm thấy càng hồ đồ, còn gì nữa?

“Ninh nhi, lần này lại sứ hai nước cùng nhau tới kinh đô, người cảm thấy đây là vì cái gì?” Tiểu hoàng thúc không trả lời ngay mà còn hỏi ngược lại.

“A? Không phải tình cờ gặp nhau sao?” Trầm không hiểu.

Tiểu hoàng thúc lắc đầu: “Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?”

Trầm buồn bực, nhưng cũng không muốn đoán, chuyện này thật là phức tạp, trầm không đoán được. Đầu trầm quá nhỏ, không tiếp thu được nhiều chuyện như vậy.

“Nếu không có người của bọn họ hỗ trợ, vị lai sứ kia sao có thể im hơi lặng tiếng bị hạ độc như vậy?” Tiểu hoàng thúc cười lạnh một tiếng: “Còn muốn hắt bát nước bẩn đó lên đầu Đại Triệu, bốn vương nhất định phải khiến cho chúng có đi mà không có về.”

Trầm nhìn tiểu hoàng thúc bá khí trầm lặng sùng bái vô cùng, tiểu hoàng thúc thật sự quá lợi hại, chỉ một chút vậy thôi đã có thể suy đoán sâu xa như vậy, bội phục quá đi

Thừa dịp tiểu hoàng thúc uống trà, trầm bưng mâm điểm tâm hì hục gặm hết một nửa, cuối cùng cũng có thể đem cái đầu đang mơ hồ thanh tỉnh trở lại.

Chỉ đăng tại: //u./

Trầm cực kỳ buồn bực, tiểu hoàng thúc sao lại biết nhiều như vậy chứ? Nhưng chuyện này trầm chưa hề được nghe nói qua, nghĩ như vậy, trầm liền hỏi ra.

Tiểu hoàng thúc thần sắc lạnh nhạt: “Mười mấy năm qua nhìn nhiều nghe nhiều, chuyện nên biết chuyện không nên biết đều biết hết.”

Trầm cảm thấy tiểu hoàng thúc hình như hơi mất hứng, nhưng lại không biết vì sao y mất hứng.

“Thôi, không nói chuyện này nữa, Ninh nhi, hôm nay ta nói chuyện này cho ngươi, đó là để cho ngươi tham khảo một chút, ngươi chỉ vừa mới đăng cơ, về sau còn rất nhiều điều phải học.”

Trầm nghe lời này xong cảm thấy trầm vừa mới ăn no nhưng giờ lại đói rồi, còn rất nhiều? Nhiều thêm nữa trầm nhất định sẽ biến thành kẻ ngốc mất. Bất quá, trầm nhớ tới lời tiểu hoàng thúc nói ban đầu, “Tiểu hoàng thúc, ngươi nói bây giờ không vội bắt người, vậy là có an bài khác?”

“Ngươi đoán thử xem.”

Trầm: “...” Trầm hoàn toàn đoán không được a! Tiểu hoàng thúc sao lại thích trò đoán đồ như vậy chứ a? Đáng ghét!

Lần này tiểu hoàng thúc cũng không định nhiều lời, y chỉ nói: “Đến lúc ngươi sẽ biết, nhân chuyện này ta nhất định sẽ lột xuống hai tầng da của bọn họ.”

Tiểu hoàng thúc lại bắt đầu phát ra vương bá chi khí, trầm ngáp một cái, không thềm nể mặt y lắc lư buồn ngủ.

Tiểu hoàng thúc không nói nữa, ôm trầm đi Thiên Điện, đẩy Thập ngũ hoàng đệ đang ngủ say không biết trời trăng gì xích qua một bên.

Trầm: ()zZ

Tác giả có chuyện muốn nói: tiếp tục nghiêm túc xây dựng cốt truyện, chương này vô cùng thâm trầm!

Tiểu hoàng đế lớn lên còn cần một chút thời gian, các muội tử bình tĩnh, không nên vội vã muốn ngắm hoa cúc nhỏ của tiểu hoàng đế, cẩn thận tiểu hoàng tông xử lý các ngươi →→

28. Chương 28: Nhật Ký Của Tiểu Lục Tử (bốn)

Ta gọi là Tiểu Lục Tử, thiếp thân nội thị của Hoàng đế trẻ tuổi nhất Đại Triệu vương triều, Đại Tổng quản chăm chỉ.

Ta thật muốn hét lớn một tiếng —— ta Tiểu Lục Tử đã trở lại rồi đây mua ha ha ha ha!

Khụ, hôm nay ta sẽ không kể chuyện của tiểu chủ tử nữa, bởi vì ta chuyện ta viết nhật ký đã bị cái kẻ mà ta ghét tên là Tam Sinh ấy biết rồi. Hắn cầm nhật ký của ta quang minh chính đại nhìn hồi lâu, ta đoạt hơn nửa ngày vẫn không giành lại được.

Không chỉ như vậy, tên bại hoại kia sau khi xem xong liền nói không cho phép ta viết về tiểu chủ tử và nhiếp chính vương đại nhân nữa, hắn còn uy hiếp nếu ta còn dám viết hắn sẽ nói cho nhiếp chính vương đại nhân biết. Phi, chỉ biết bắt nạt ta, có bản lĩnh thì ngươi đi bắt nạt nhiếp chính vương đại nhân đi!

Chỉ đăng tại: //u./

... Quên đi, ta, Lục đại tổng quản đại nhân không thềm so đo với tiểu nhân, không viết thì không viết, nhưng không viết không có nghĩa là ta sợ hắn, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, khụ, tuy rằng cái tên Tam Sinh kia rất đáng ghét, nhưng lời hắn nói là thật, nếu để nhiếp chính vương biết được chuyện này, mạng nhỏ của ta sẽ khó giữ.

Vậy nếu không thể kể chuyện của tiểu chủ tử và nhiếp chính vương, ta đành nói chuyện của những người khác trong cung đi. Ừm, bắt đầu từ Thái hậu nương nương nhỉ.

Thật ra Thái hậu nương nương không phải nguyên hậu của Tiên đế, mà là sau khi nguyên hậu mất được ba năm Tiên đế mới nghênh thú Hoàng hậu thứ hai. Hai vị Hoàng hậu là đường tỷ muội (chị em họ), chẳng qua một người là đích trưởng nữ đại gia tộc, một người là đích ấu nữ của gia tộc nhỏ hơn.

Nguyên hậu lúc trước không lưu lại tử tự, Thái Hậu nương nương tuổi còn nhỏ, từ khi tiến cung đến mãi sau này mới có tiểu chủ tử. Bởi vì tiểu chủ tử còn quá nhỏ, lại thiên chân vô tà, cho nên Thái Hậu chưa bao

giờ nghĩ tới việc sẽ để tiểu chủ tử kế vị (Người hỏi sao ta biết? Nghe người ta nói nha, trong hậu cung ma ma không ít, ta lại người bên cạnh Hoàng thượng, cho nên mới nghe ngóng được. Đối lại là người khác sẽ không có năng lực này đâu), chỉ là không nghĩ tới đến cuối cùng, người không có khả năng đăng cơ nhất lại là người chiến thắng.

A, trở về đề tài chính.

Nghiêm túc mà nói, Thái hậu nương nương thật ra có hơi trong sáng thiện lương, bởi vì tuổi còn nhỏ, cho nên tiên hoàng khi còn sống dành rất nhiều ân sủng chiếu cố người, những phi tần khác cũng bởi vì thái độ của Tiên hoàng mà không dám gây khó dễ. Chính vì vậy, tiểu chủ tử mới có thể an ổn lớn lên đến bây giờ. Dù sao hoàng tử hoàng nữ bị người trong cung âm thầm hạ độc thủ rất nhiều, xòe ngón tay đến nửa ngày cũng không hết, hơn nữa đến thời điểm hiện tại Thái hậu vẫn trong sáng thiện lương như lúc xưa, nếu không, trong cung sẽ không có nhiều hoàng tử hoàng tôn chạy loạn như vậy.

Tâm tư duy nhất của Thái hậu nương nương đặt trên người nhiếp chính vương, dù sao người xuất thân thế gia, cho nên rất sợ quyền lợi của tiểu chủ tử sẽ bị nhiếp chính vương đại nhân cướp mất, rất kiêng kị nhiếp chính vương. Nhưng mà ta quan sát lâu như vậy, phát hiện Thái hậu nương nương hoàn toàn không phải là đối thủ của nhiếp chính vương, nhiếp chính vương đa mưu túc trí, Thái hậu nương nương vốn không thể nào so sánh.

Dưới cái nhìn của ta, Thái Hậu nương nương đã quá đa tâm rồi, nhiếp chính vương đại nhân đối với tiểu chủ tử tốt như vậy, sao có thể làm hại tiểu chủ tử đây? Hơn nữa nếu nhiếp chính vương đại nhân thực sự muốn làm Hoàng đế, vậy thì lúc trước tiểu chủ tử đã không thể đăng cơ!

Được rồi, chuyện về Thái Hậu nương nương nói đến đây thôi, giờ ta sẽ nói về những người khác.

Hiện tại trong cung cũng chỉ còn bốn vị Thái phi, quan hệ tốt nhất với Thái hậu nương nương là Uyển Thái phi và Lý thái phi, còn có hai vị ở trong cung lễ Phật là Trang Thái phi và Ngụy Thái phi, các nàng đều là lão nhân hầu hạ bên cạnh tiên đế, ở trong cung cũng không có nhiều chuyện để nói. Về phần các Thái phi Thái tần khác, lúc tiên hoàng tấn thiên (chết) đã ban chết không ít, sau đó lại bệnh chết không ít, còn có mấy vị bị đưa vào miếu cầu phúc... Toán lại sau một trận rối ren, phi tần trong cung chỉ còn lại bốn vị này.

Dưới bốn vị Thái phi, chính là hoàng đệ hoàng muội hoàng tẩu hoàng chất của tiểu chủ tử, bởi vì niên kỷ đều còn nhỏ, cho nên Thái hậu ra lệnh đều giữ lại nuôi dưỡng trong cung. Dù sao tiểu chủ tử bây giờ còn nhỏ, không có phi tử, cung điện trống không, không bằng để người lại thêm chút nhân khí—— Thái Hậu nương nương nói.

Thật ra ta cảm thấy rất kỳ quái, theo lý thuyết tiểu chủ tử đăng cơ, các vị hoàng tử cũng nên phong vương, cho dù tuổi còn nhỏ cũng có thể trước phong vương chờ thành niên mới xuất cung kiến phủ, nhưng trên triều lại không có động tĩnh về chuyện này, không ai nhắc tới vấn đề này, thật sự rất kì lạ.

Bất quá việc này cũng không phải chuyện một thái giám nhỏ bé như ta có thể quản được, ta chỉ là thuận miệng nhiều lời chút thôi, ừm, các người nghe xong thì thôi, không cho phép nói lung tung.

Hôm nay dừng lại tại đây đi, ta phải đi nhìn tiểu chủ tử, buổi tối nhiếp chính vương có việc xuất cung không thể bồi người, ta phải đến trông coi.

Chỉ đăng tại: //u./

A, ta còn phải đem mấy thứ này đốt đi, tên hồn đã Tam Sinh kia thấy không phải chuyện lớn, nhưng nếu bị người khác thấy, mạng nhỏ của ta sẽ thực sự không còn.

Đúng rồi, các người nếu muốn biết cái gì nhớ nói rõ nha, khụ khụ, bất quá trong hoàng cung và vân vân ta vẫn biết một chút

Tác giả có chuyện muốn nói: Tiểu Lục Tử là một bát quái-er chuyên nghiệp a

Có muội tử phản ánh tình tiết chậm, khụ khụ, kỳ thật bây giờ cũng mới có 5 vạn chữ, chỉ là chia chương có vẻ nhiều... Là lỗi của bàn tử (béo)

Tình tiết phía sau bàn tử đã nghĩ xong hết, không tiện sửa, đừng gấp a, mọi người sốt ruột bàn tử cũng nóng nảy QAQ

29. Chương 29: Tiểu Hoàng Thúc Thực Ngưu Bức -

Thời điểm lâm triều ngày hôm sau, trẫm rốt cục cũng biết tiểu hoàng thúc đang đánh chủ ý gì, y chỉ nhẹ nhàng nói hai câu đã khiến lai sứ của hai nước toát mồ hôi lạnh, cả người run rẩy ngồi phịch xuống, không nói được lời nào.

Trẫm sùng bái nhìn tiểu hoàng thúc, hận không thể lặn mấy vòng trên người y ngay bây giờ

“Bổn vương biết các ngươi không định thừa nhận, ” tiểu hoàng thúc tiếp tục nói: “Yên tâm, bổn vương nhất định sẽ khiến các ngươi ngoan ngoãn nhận tội.”

Tập thể bách quan và lai sứ phía dưới đại điện đồng loạt run sợ.

Trẫm hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm tiểu hoàng thúc, rất muốn biết hắn y lại đang suy tính cái gì.

Tiểu hoàng thúc ngồi ở thượng ỷ, tư thế cực kỳ phong lưu tiêu sái, trẫm cũng cố gắng làm cho bản thân có vẻ nghiêm túc, nhìn chăm chăm xuống ải nhân đang quỳ dưới kia, một bên ý đồ tìm được nơi gã đang nhìn (?), một bên dựng thẳng lỗ tai nghe tiểu hoàng thúc nói.

Tiểu hoàng thúc: “Bổn vương rất muốn biết, nửa tháng trước ở Bình Xương trấn, sứ giả hai nước đã thương nghị ra kết quả gì, bổn vương vậy mà đã nghe được không ít chuyện.”

Cái gì cái gì cái gì? Còn có chuyện này? Sao trẫm lại không biết gì hết?

Trẫm hừ lạnh một tiếng, dùng âm thanh uy nghiêm nói: “Mấy vị lai sứ, chuyện này có thật không?”

Mấy người đang quỳ kia vẫn im lặng không đáp.

Trẫm nhìn sang tiểu hoàng thúc, y không có vẻ như đang chờ bọn họ trả lời, chỉ nói: “Các ngươi không nói, vậy thì để bổn vương nói trước...”

Kể tiếp, trẫm dựng thẳng lỗ tai nghe tiểu hoàng thúc thao thao bất tuyệt gì mà quốc chunaof đó không vừa mắt ải nhân bị hạ độc kia, hai nước hợp tác hắt hủi cho Đại Triệu một bát nước bẩn rồi nhân cơ hội đó mưu phản, nếu không thành công thì cũng phải kiếm được chút vàng bạc linh tinh gì đó... Trẫm càng nghe càng tức giận, dám đánh chủ ý lên Đại Triệu? Còn muốn kiếm lợi từ trong Tiểu kim khố của trẫm? Không thể nhẫn nhịn được!

Mấy lai sứ bị dọa quỳ rạp trên đất không dám nhúc nhích, cũng không cầu xin tha mạng, tất nhiên, cho dù có cầu xin đi chăng nữa trẫm cũng không thể bỏ qua chuyện này.

Sự tình sau đó đơn giản hơn nhiều, tiểu hoàng thúc sai người lấy khẩu cung của bọn họ, xong xuôi thì trực tiếp ném người vào Thiên lao, đồng thời phái người đưa cấp tẩm(mật thư gấp) đến biên quan cho Trần thủ tướng quân, để bọn họ đến tìm phụ quốc quốc chủ đàm phán. Nếu người đồng ý đưa vàng bạc ra thì chúng ta sẽ cùng nhau vui vẻ nói chuyện, nếu không, ha ha, nếu ta làm gì sai mong người tha thứ a ha ha...

Chỉ đăng tại: //u./

Trẫm vừa nghe được chỉ cảm thấy tiểu hoàng thúc thật hiểu trẫm nha, trẫm không thích gì, chỉ thích vàng thôi a ha ha ha... Nghĩ đến việc mấy tháng sau sẽ có vô số kim nguyên bảo thẳng tiến vào tiểu kim khố, trẫm vui đến mức hận không thể lặn thêm mấy vòng trên tiểu long sàng.

Bất quá tiểu hoàng thúc rất nhanh đã phá nát mộng đẹp của trẫm, y nói, vàng này là chuẩn bị cho các chiến sĩ ở biên cương, sẽ không được chuyển đến kinh đô.

Trẫm khiếp sợ, thất vọng, bất đắc dĩ thở dài, nghĩ mà xem, trẫm cũng không thể cướp đoạt tiền bạc của tướng sĩ được. Aiz, sao trẫm lại hiểu chuyện như vậy chứ, đúng là mình quân mà =w=

Thần kỹ: thời gian vuu vuu trôi qua

Xử lý xong chuyện của lai sứ, trẫm mỗi ngày ngồi đếm ngón tay, lại chờ a chờ, một tháng sau, cuối cùng cũng đến mừng bảy tháng chạp, mừng tám tháng chạp là sinh thần() của trẫm

() Vì là cổ trang nên để là sinh thần.

Hôm nay trẫm để Tiểu Lục Tử mang người đến chỉnh lý tiểu kim khôi một lần, dọn dẹp gọn gàng một chút, chừa chỗ để nghênh đón thêm thật nhiều bảo bối tiến vào.

Trẫm ở một bên nhìn, dặn bọn họ phải cẩn thận.

“Hoàng thượng, ở đây rất bẩn, người nên quay về trước đi ạ.” Tiểu Lục Tử quẹt ngang gương mặt đầy tro bụi: “Nô tài nhất định sẽ giám sát cẩn thận.”

Trẫm khoát tay: “Trẫm hôm nay không có việc gì, muốn ở đây nhìn.”

“Không phải nhiếp chính vương nói muốn tới gặp người sao?” Tiểu Lục Tử lại nói.

Trẫm mờ mịt, tiểu hoàng thúc nói vậy lúc nào? Không phải tối hôm qua y nói hôm nay rất bận không thể đến chơi cùng trẫm sao?

“Sáng nay nhiếp chính vương đại nhân mới nói, lúc đó người đang ngủ, có lẽ không nghe được.”

Trẫm cực kỳ nghi hoặc: “Tiểu hoàng thúc còn nói nữa không?”

“Thưa không, có lẽ nhiếp chính vương muốn khiến cho người kinh hỉ đi.”

Trẫm nhìn Tiểu Lục Tử vừa nói vừa lau mồ hôi, vội vàng: “Tiểu Lục Tử người rất nóng sao? Hay là có chỗ nào không thoải mái?”

“Không có không có, Hoàng thượng vẫn nên đi nhanh đi.” Tiểu Lục Tử nói xong vội vàng giục già cung nhân quét tước. Trẫm sờ đầu buồn bực, Tiểu Lục Tử hôm nay thật kì lạ.

Trẫm thông thả trở về Lâm Thanh cung, tiểu hoàng thúc quả nhiên đang ở bên trong chờ trẫm.

“Ninh nhi, lại đây.”

Trẫm đứng trước cửa vừa mở to mắt nhìn tiểu hoàng thúc vừa chảy nước miếng, ai nhasao hôm nay tiểu hoàng thúc lại mặc đẹp như vậy chứ? Trẫm nhìn đến ngây người luôn rồi.

“Lại đây.” Tiểu hoàng thúc hướng về phía trẫm vẫy tay, trẫm cảm thấy kim quang chợt lóe, sau đó vui vẻ chạy tới nhào thẳng vào lòng tiểu hoàng thúc, “Tiểu hoàng thúc tiểu hoàng thúc, người cầm gì trong tay vậy?”

Tiểu hoàng thúc mở tay ra, trong lòng bàn tay một ấn chương(con dấu) Kim Long nhỏ đang yên lặng nằm.

Trẫm hưng phấn, “Đây là cho trẫm?”

“Tất nhiên, trên đời này trừ người ra còn có ai có thể dùng tiểu Kim Long?” Tiểu hoàng thúc xoa xoa mũi trẫm, “Nhưng mà đây không phải lễ vật cho người.”

Trẫm sờ sờ cái bụng phì phì của tiểu Kim Long, ánh mắt sáng lên, chẳng lẽ tiểu hoàng thúc còn lễ vật khác cho trẫm?

“Đợi lát nữa ta mang người xuất cung, đêm nay sẽ trở lại trước khi đóng cổng.”

Trẫm càng hưng phấn: “Trẫm có thể xuất cung? Mẫu hậu có đồng ý không?”

“Không ngại, ta sẽ nói với Thái hậu. Ngày mai là sinh thần của người, không thể ở riêng để chúc mừng, ” tiểu hoàng thúc sờ sờ tiểu Kim Quan của trẫm, “Hôm nay xuất cung, ta mang người đi chơi thật vui.”

“Chỉ có hai chúng ta?”

“Tất nhiên.”

Trẫm hạnh phúc quay quay, vừa có thể xuất cung chơi, còn có thể được thật nhiều bảo bối, trẫm hận không thể mỗi ngày đều là sinh nhật ()/

Lát sau, tiểu hoàng thúc thay cho trẫm một bộ quần áo bình thường hơn, mang trẫm lên xe ngựa trực tiếp xuất cung, ngay cả Tiểu Lục Tử cũng không đi theo.

Chỉ đăng tại: //u./

Trầm cảm thấy hơi không thoải mái khi Tiểu Lục Tử không ở bên cạnh, liền hỏi: “Tiểu hoàng thúc, chúng ta thật sự không mang theo Tiểu Lục Tử ra ngoài chơi sao?”

“Sao, người luyện tiếu hân?”

Trầm sâu mi khổ kiếm: “Chúng ta bỏ Tiểu Lục Tử không tốt lắm đâu, nếu hân khóc thì làm sao bây giờ?”

“...”

“Chúng ta vẫn nên mang theo hân đi, Tiểu Lục Tử rất thích khóc đó.”

Tiểu hoàng thúc bắt đầu nói: “Được rồi, ta để Tam Sinh đi đón hân, chúng ta đi trước.”

Trầm không có ý kiến, Tiểu Lục Tử đối với trầm tốt như vậy, trầm cũng phải đối xử với hân tốt một chút, hơn nữa Tiểu Lục Tử thật sự rất thích khóc a, hân thường xuyên rụng rụng nước mắt nhìn trầm đó.

Xe ngựa một đường thẳng đến phủ Nhiếp chính vương, tiểu hoàng thúc ôm trầm xuống xe ngựa, nhìn thấy hai Thạch Kỳ Lân trước cửa thì tạm dừng bước, trầm nhớ tiểu hoàng thúc còn nợ trầm một đôi Thạch Kỳ Lân đó.

“Sao lại dừng lại?” Tiểu hoàng thúc nghi hoặc hỏi.

Trầm u oán nhìn y, “Tiểu hoàng thúc, Kim Kỳ Lân và Ngọc Kỳ Lân của trầm đâu?”

Tiểu hoàng thúc hí hí mắt: “Tiểu tham tiền.”

Trầm hừ một tiếng, bỏ nhào vào người tiểu hoàng thúc bắt đầu làm nũng: “Tiểu hoàng thúc tiểu hoàng thúc, người đáp ứng rồi! Không thể nuốt lời được.” Trầm chính là tiểu tham tiền đó, thì sao a? Cho dù trầm tham tiền nhưng vẫn có nhiều người yêu thích đó hừ hừ

“Vào đi thôi.” Tiểu hoàng thúc ôm lấy trầm, nhấc chân vào nhiếp chính vương phủ.

Trầm tạm thời ném chuyện Kỳ Lân ra sau đầu, bắt đầu suy nghĩ đến lễ vật tiểu hoàng thúc chuẩn bị cho trầm.

30. Chương 30: Tiểu Hoàng Đế Trưởng Thành Thêm Một Tuổi

Trầm choáng váng.

Trầm cảm thấy mình hiện giờ đang đứng trên mây, nếu không tại sao chân trầm lại vô lực như vậy chứ?

“Sao, nhìn đến choáng luôn rồi? Cũng không phải chưa từng thấy qua.” Tiểu hoàng thúc bóp bóp mũi trầm cười: “Chờ đến lúc hồi cung ta sẽ phái người đưa vào cho người.”

Trầm không ngừng gật đầu thật mạnh, giãy dụa nhảy xuống khỏi người tiểu hoàng thúc, chạy về phía hai đôi Kỳ Lân cao ngang trầm, oa nha, khối vàng lớn như vậy, khối ngọc lớn như vậy, mắt trầm sắp bị chói mù rồi có biết không? Đây đều là bảo bối a bảo bối

Trầm ôm Kim Kỳ Lân cọ cọ nửa ngày, cuối cùng mới lưu luyến không rời ngẩng đầu lên, nhìn tiểu hoàng thúc vô cùng vô cùng cảm kích nói: “Tiểu hoàng thúc, người thật tốt, trầm yêu người nhất “

Tiểu hoàng thúc mỉm cười, trầm nhất thời cảm thấy càng choáng váng.

Trầm ôm Kim Kỳ Lân không chịu buông tay, cuối cùng bị tiểu hoàng thúc cường ngạnh lấy ra, cất vào trong phòng.

Trầm cực kỳ lo lắng: “Tiểu hoàng thúc, bảo bối không thể đặt trong viện như vậy được, nếu như bị người trộm mất phải làm sao? Người vẫn nên nhanh phái người mang vào tiểu kim khố cho trầm đi, không, trầm nên hồi cung cùng họ luôn.”

00Chỉ đăng tại:0//u./ 00

Tiểu hoàng thúc đỡ khóc đỡ cười: “Làm như chưa nhìn thấy bao giờ vậy. Ai dám vào trộm đồ trong Nhiếp chính vương phủ chứ? Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa.”

Trầm vô cùng buồn thương bị tiểu hoàng thúc cầm móng rồng nhỏ kéo đi. Kỳ Lân a Kỳ Lân, trầm luyện tiếc các người, tiểu hoàng thúc thật nhẫn tâm, nữ lòng nào ngoan tâm chia tách chúng ta. Các người nhất định phải ngoan ngoãn chờ trầm trở về đó

Tiểu hoàng thúc nắm tay trầm đi thẳng đến Trân Thú uyển, vừa đến đại môn đã nghe thấy tiếng hổ gầm thật lớn. Âm thanh kia giống như vang bên tai trầm, dọa trầm phát run, hai chân đông cứng.

Tiểu hoàng thúc mặt không đổi sắc sờ đầu trầm, “Ninh nhi không cần sợ, nó đã bị nhốt trong ***g, sẽ không khiến người bị thương.”

Trầm vẫn rất sợ hãi, ôm chặt đùi tiểu hoàng thúc sống chết không chịu đi vào, tiểu hoàng thúc lại nói: “Ninh nhi nếu không muốn đi vào, vậy lễ vật trong kia đành bỏ qua.”

Trầm sửng sốt: “Kim Ngọc Kỳ Lân lúc này không phải lễ vật rồi sao?”

“Ta không nói lễ vật chỉ có một món,” tiểu hoàng thúc cười nhẹ cầm tay trầm dắt vào trong, “Hơn nữa, có ta ở đây, người sợ cái gì?”

Trầm méo máo, là hổ đó, cái miệng há ra đã lớn hơn nửa người trầm, nếu nổi giận lên ngoạm một cái, không phải sẽ nuốt trầm vào trong bụng sao? Sau đó ợ một cái

Nhưng mặc kệ trầm dấy dựa kháng nghị thế nào, tiểu hoàng thúc vẫn kiên quyết ôm trầm vào trong. Dọc đường đi trầm bịt chặt hai mắt, chỉ hé ra một khe hở nhỏ xíu nhìn xung quanh. Trầm chưa từng đến đây, cảm thấy chỗ nào cũng mới lạ

Không biết tiểu hoàng thúc đã đi bao lâu, mãi đến khi trầm buồn ngủ y mới dừng lại, nói: “Được rồi, không có gì đáng sợ đâu, đừng che mắt nữa.”

Trầm thật cẩn thận buông ta ra, trước mắt có một cái ***g nhỏ được che kín bằng vải đen, bên trong rất yên lặng, không có chút xíu tiếng động nào.

Trầm leo xuống khỏi lòng tiểu hoàng thúc, tò mò đi xung quanh ***g hai vòng, “Tiểu hoàng thúc, đây là lễ vật khác người chuẩn bị cho trầm sao? Bên trong nhốt gì vậy?”

“Người vén vải lên không phải sẽ biết sao.”

Trầm thầm tự cổ vũ cho bản thân hết nửa ngày mới quyết định dùng toàn lực xốc miếng vải đen lên, không ngờ ở bên trong là một đoàn nhỏ nhỏ manh manh mềm mềm, trầm mở to hai mắt nhìn, “Đây đây đây, đây là cái gì?”

“Hôm trước có người đưa đến Nhiếp chính vương phủ, ta thấy nó cũng đang yêu nên giữ lại cho người.” Tiểu hoàng thúc nói: “Nó là gấu trúc đó, Ninh nhi thích không?”

Trầm ngồi xổm nhìn đoàn nhỏ nhỏ mềm mềm manh manh kia, gật gật đầu: “Thích, trầm rất thích.”

“Cho người mang vào cung nuôi, nhưng gấu trúc sau khi trưởng thành rất hung ác, có thể còn ăn thịt người, đến lúc đó chỉ có thể mang về nuôi ở Trân Thú Uyển.” (mn lên GG tìm hiểu thêm nha)

Trầm mù mờ, lòng nói vật nhỏ đáng yêu như vậy sao có thể ăn thịt người được?

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Tiểu hoàng thúc nói: “Cũng muộn rồi, trước dùng văn thiện, dùng xong sẽ hỏi cung. Tối nay phải nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chắc chắn rất bận.”

Trầm không tình nguyện gật đầu, vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn con gấu trúc nho nhỏ kia.

Tối nay trầm ăn rất nhiều rất nhiều đồ ngon, ăn đến no căng cả bụng, không thể đi được, cuối cùng bị tiểu hoàng thúc ôm hồi cung.

Khụ, trầm có chút thẹn thùng

Ngày hôm sau, từ sáng sớm cho đến tối trẫm bị dày vò rất khổ sở, mệt mỏi lâu như vậy, cho dù là mỹ thực thơm ngon ngào ngạt kia cũng không thể cứu vớt được tâm tình trẫm. Trẫm mệt! Trẫm buồn bực!

May mắn buổi tối tiểu hoàng thúc đã dùng đôi tay đẹp đẽ của y xoa bóp cho trẫm, nếu không ngày hôm sau nhất định trẫm sẽ không thể rời khỏi giường, đừng nói chi đến việc thượng triều.

Trẫm thực thảm mà

Sau sinh nhật trẫm vài ngày lại đến Tết, vì thế còn chưa nghỉ ngơi đủ lại bắt đầu một trận dằn vặt khác, nào là Tế thiên rồi thiết yến. Mấy ngày nay liên tục bận rộn, thịt trên mặt trẫm gầy đi không ít rồi.

Thật ra trẫm không hề muốn đến Tết một chút nào, không có phụ hoàng hoàng huynh hoàng chất bọn họ khiến trẫm cảm thấy rất khó chịu. Trên yến hội thiếu đi nhiều người quen thuộc như vậy, trẫm nhìn chỉ cảm thấy muốn khóc.

Nếu chuyện lúc trước không xảy ra thì tốt rồi, phụ hoàng cùng hoàng huynh hoàng chất còn tại, trẫm cũng không cần làm Hoàng đế. Trẫm chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải ngồi lên ngôi vị này, trẫm muốn làm một Vương gia nhàn tản, theo tiểu hoàng thúc ra biển du ngoạn thật tốt biết bao

00Chỉ đăng tại:0//u./ 00

Nhưng Tết đến cũng có điều tốt, tiểu kim khố của trẫm lại được thêm nhiều đồ mới, mẫu hậu bọn họ cho rất nhiều tiền mừng tuổi, còn tiểu hoàng thúc thì vung tay mang vào cung cơ man bảo bối, có vàng có bạc, có ngọc khí có đồ sứ, chỉ cần lấy ra một món cũng là bảo bối vô giá. Trẫm mới nhìn qua mà nước miếng đã chảy ròng, hận không thể lẫn lẫn mấy cái phát tiết vui sướng trong lòng.

Đương nhiên, thu được lễ lớn, trẫm cũng đáp lễ hào phóng vô cùng. Từ trong tiểu kim khố tìm các loại bình phong ngọc bội đẹp để đưa đến cho mẫu hậu, cho mấy hoàng đệ hoàng chất hạt đậu vàng, hạt châu ngọc, còn về phần tiểu hoàng thúc trẫm lại rộng rãi vô cùng mà cho y mấy cái hôn hôn, tỏ vẻ về sau Lâm Thanh cung của trẫm cũng là tẩm điện của tiểu hoàng thúc, cho dù y ở luôn cũng không thành vấn đề!

Hí hí hí hí...

Trẫm phát tài rồi, hớ hớ hớ hớ...

Phân cách thời gian chập chập trôi qua

Qua năm mới không lâu lại bắt đầu thượng tảo triều(lên triều sớm), trẫm còn chưa sung sướng đủ đã phải bắt đầu chuỗi ngày phải dậy sớm khổ bức. Hôm đầu tiên trẫm giờ trò không chịu đi, không ngờ tiểu hoàng thúc lại đánh mấy cái lên mông trẫm, trẫm đành phải ủy khuất leo xuống Tiểu long sàng, buồn bã vào triều.

Kỳ thật trẫm cũng đã từng kháng nghị với tiểu hoàng thúc, trẫm đã lớn rồi, lớn hơn trước kia một tuổi, sao y vẫn có thể đánh Tiểu long mông của trẫm chứ? Mất mặt quá đi.

Tiểu hoàng thúc sau khi nghe kháng nghị của trẫm cười cực kỳ dịu dàng, nhưng lời nói lại không dịu dàng chút nào, “Hôm nay ngươi không chịu rời giường, ta sẽ tát ngươi một cái, về sau nếu ngươi tiếp tục như vậy, ta lại tát ngươi một cái. Nhìn nhi cảm thấy đề nghị này thế nào?”

Trẫm:

Tiểu hoàng thúc thật quá nhẫn tâm!

Trẫm thực khổ mà! Có ai khổ như trẫm không chứ!

Tác giả có chuyện muốn nói: Bàn tử phát hiện có muội tử hỏi về vấn đề công thụ

Tiểu hoàng đế ngốc manh như vậy, rõ ràng không thể công được tiểu hoàng thúc a bị tiểu hoàng thúc đánh choáng

Bàn chỉ theo khuôn sáo(?) cũ viết Quốc bảo của Thiên triều, khi còn nhỏ manh như vậy sao có thể không viết đây, hãy bỏ qua chuyện nó lớn lên hung tàn đi nha # thời gian là đao giết heo # (ý nói viết về Gấu trúc đỏ)

Tiểu hoàng đế rốt cục đã lớn thêm một tuổi, cách thời điểm tiểu cục hoa khó giữ còn 4 năm lại bị đánh

Hiện tại quan hệ của hai người rất thuần khiết, tiểu hoàng thúc vẫn chưa mất hết tiết tháo đâu

T: Ủ thì tiết tháo =))))))))))

Nhảy hơn 1 tuần QAQ, cảm thấy càng ngày càng dài, hay mình càng ngày càng lười vậy QAQ

Có lỗi nhớ cmt cho t nha

Mn chốt chốt mấy cái shorte ở Mục lục cho t với mặt moe =)))

31. Chương 31: Cùng Tiểu Hoàng Tô Ước Định

Trầm nâng eo nhỏ ngồi lên long ỷ, mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm...nốt ruồi đen giữa trán của Lễ bộ Thượng thư đang dâng tấu, ý định dùng ánh mắt cạy nốt ruồi kia xuống.

Cũng không thể trách trầm độc ác, Nay không thể trách trầm tâm như vậy ngoan, bây giờ trầm thực sự rất muốn ngủ, vì tránh cho bị tiểu hoàng thúc tâm ngoan thủ lạt kia đánh mộng, trầm chỉ có thể cố gắng dời đi sự chú ý của mình. Trầm không thể ngủ! Vì tiểu long móng của trầm, nhất định không được ngủ!

Ừm, sao trên trán Lễ bộ Thượng thư lại mọc thêm ba nốt ruồi rồi?

“Hoàng thượng, ” Tiểu Lục Tử ghé sát bên người trầm, giọng thật nhỏ: “Thượng thư đại nhân hỏi đang hỏi người về kì thi mùa xuân ạ.” Trầm sững sốt, cố gắng tỉnh táo lại, lại nghe Tiểu Lục Tử nói tiếp: “Nhiếp chính vương đại nhân đang nhìn người đó.” Trầm rùng mình, hoàn toàn thanh tỉnh.

Ra vẻ trấn định, trầm nhìn Tiểu Lục Tử vừa bước lui một ánh mắt khen ngợi. Làm tốt lắm Tiểu Lục Tử, chờ hạ triều trầm sẽ thưởng cho người một tiểu nguyên bảo, vàng ròng đó a

“Quan chủ khảo kỳ thi mùa xuân sẽ do ngoại công đảm nhiệm, những giám khảo khác Lễ bộ hãy thương nghị rồi quyết định, ” trầm cố gắng đào lại những điều tiểu hoàng thúc đã nói: “Đây là lần khoa khảo đầu tiên kể từ khi trầm đăng cơ, cho nên trầm không muốn bất cứ chuyện gì phát sinh. Nếu có người cố tình phạm lỗi, không đặt trầm vào mắt, vậy đừng trách trầm vô tình...” Đến lúc đó nhất định trầm sẽ đóng cửa, thả tiểu hoàng thúc!

Lễ bộ Thượng thư ở phía dưới vội vàng biểu hiện sự trung thành, trầm không kiên nhẫn nghe lão lái nhải, khoát tay cho lui, cũng nhân cơ hội đó nhìn sang tiểu hoàng thúc, phát hiện tiểu hoàng thúc đang cười híp mắt. Trầm bất an dịch dịch long móng, trong lòng nghĩ chẳng lẽ trầm đã nói gì sai sao?

Kế tiếp tiểu hoàng thúc biểu thị trầm mặc, trầm cố gắng nhẫn nhịn, cảm thấy cơn buồn ngủ lại bắt đầu kéo đến, nhưng trầm vẫn cố gắng kiên trì đến lúc bãi triều. Mãi đến khi lui về hành lang phía sau đại điện trầm mới không còn cố kỵ ngáp một cái. Đã phải kìm nén suốt một buổi thượng triều, giờ mới xem như thoải mái.

“Hoàng thượng, nhiếp chính vương đại nhân đang đi về phía người, còn mười bước, năm bước, ba bước... Đến.” Tiểu Lục Tử nói xong liền nhanh chóng lui ra thật xa, bộ dáng ngoan ngoãn thành thật cúi đầu khiến trầm rất tức giận. Tiểu Lục Tử ngày xưa nghe lời biết bao, bây giờ lại hư hỏng như vậy! Biết tiểu hoàng thúc sắp đến đây còn không cố gắng chạy mau, lại dám bỏ mặc trầm một mình, quá xấu xa! Trầm quyết định từ nay về sau sẽ không cho hắn kim nguyên bảo nữa! Hừ! Hừ hừ!

“Ninh nhi.”

Trầm xoay người ngẩng đầu lên, thiên chân vô tà hỏi tiểu hoàng thúc: “Tiểu hoàng thúc, người tìm trầm có chuyện gì không? Hôm nay không bận sao?”

Chỉ đăng0tại:0//u./

Tiểu hoàng thúc khẽ nheo mắt: “Lời này của Ninh nhi thật là lạ, có lần nào bãi triều mà chúng ta không đi cùng nhau, sao hôm nay lại hỏi như vậy chứ? Không phải là trong lòng Ninh nhi có quỷ nên không muốn gặp ta sao?”

Trầm chột dạ, con người khẽ chuyển, không dám nhìn thẳng vào tiểu hoàng thúc.

“Xem ra ta đoán đúng rồi, ” tiểu hoàng thúc hừ lạnh: “Đã biết mình sai?”

Trầm chột chột ngón tay, thật ra trầm không biết mình đã làm sai chỗ nào hết á! Nếu không phải tiểu hoàng thúc cười ôn nhu như vậy, lại đẹp như vậy, trầm mới không chột dạ đâu...

“Xem ra Ninh nhi vẫn không biết mình sai ở đâu nhỉ, ” giọng nói của tiểu hoàng thúc đột nhiên dịu xuống, y dịu dàng nắm tay rỗng của trầm, “Hồi Lâm Thanh cung ta sẽ nói cho người biết mình làm sai chỗ nào.”

Trầm đột nhiên cảm thấy sồn gai ốc, hu hu hu, long mông của trầm nhất định lại phải chịu tai ương rồi

Đây là lần đầu tiên trầm ước đường về Lâm Thanh cung dài một chút, lại dài thêm một chút, tốt nhất là vĩnh viễn không bao giờ đi đến, đáng tiếc phụ hoàng không nghe thấy được lời khẩn cầu của trầm, Lâm Thanh cung xinh đẹp rất nhanh đã xuất hiện trong tầm mắt, một bước, hai bước, ba bước...Tiểu hoàng thúc kéo tay trầm đi thẳng vào trong, Tiểu Lục Tử nhanh nhẹn đuổi hết cung nhân hầu hạ ra ngoài, sau đó nhanh như chớp chạy ra ngoài theo, nhân tiện còn đóng cửa lại.

Trầm nghe được hần cách cửa nói to: “Nô tài chờ ngay ngoài cửa, nếu Hoàng thượng và nhiếp chính vương cần thì gọi nô tài.”

Trầm: “...” Tiểu Lục Tử đề tiện vô liêm sỉ! Trầm nhớ kỹ người!

“A, Tiểu Lục Tử này rất có mắt nhìn, so với trước kia khá hơn nhiều.” Tiểu hoàng thúc đặt trầm ngồi lên ghế, bản thân y lại an vị bên cạnh, khuỷu tay chống lên mặt bàn, bàn tay khẽ nâng gò má, cứ như vậy tằm tằm cười nhìn trầm, mãi đến khi trầm cảm thấy cho dù mông không phải chịu đòn cũng nổi lên đau đớn.

“Tiểu hoàng thúc, người giận sao?” Trầm cẩn thận hỏi: “Trầm đã làm sai điều gì?”

Tiểu hoàng thúc không trả lời mà hỏi lại: “Người cảm thấy mình sai ở đâu?”

“Này, này, trầm chắc đã làm sai chuyện gì rồi, ” trầm vặn tiểu long bào trên người, không dám nhìn y, “Tiểu hoàng thúc người đừng nóng giận, trầm biết sai rồi.”

“Sai chỗ nào?”

Trầm chớp chớp mắt, tự cho là không dấu vết liếc mắt nhìn tiểu hoàng thúc một cái, “Ừm, lúc thượng triều trầm nói không tốt...”

“Còn gì nữa?”

“Còn có trầm không nên ngủ gật lúc thượng triều...” Ô ô ô tiểu hoàng thúc thật sự rất đáng sợ đó! Mẫu hậu cứu mạng!

Tiểu hoàng thúc nói: “Người cũng biết mình không nên ngủ gật lúc thượng triều, vậy sao vẫn còn cố tình làm như vậy?”

Trầm cúi đầu không nói, trong lòng cảm thấy ủy khuất.

“Ai...” Tiểu hoàng thúc thán một tiếng, nói: “Ninh nhi, người là Hoàng đế, Hoàng đế thì nên có uy nghiêm của Hoàng đế. Tuy rằng người còn nhỏ, nhưng thân phận lại quyết định người phải biểu hiện như thế nào. Người phải để cho bọn họ biết người có thể làm tốt ngôi vị Hoàng đế này.”

Trầm ủy khuất khóc lên, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, tiểu long bào bị thấm ướt một mảng to.

“Nhìn người này, cảm thấy ủy khuất sao.” Tiểu hoàng thúc đỡ khóc đỡ cười ôm trầm ngồi lên đùi y, “Ta này không phải giáo huấn người, chỉ là muốn cho người có biết người nên như thế nào làm mới là đối.”

Trầm ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đầy nước nhìn tiểu hoàng thúc: “Nhưng trầm vốn dĩ không muốn làm Hoàng đế... Ngay từ ban đầu trầm đã nói như vậy, nhưng các người lại cứ nhất định muốn trầm làm Hoàng

đế... Trầm muốn được ngủ nướng, được ăn thật nhiều đồ ăn ngon, trầm không thích dậy sớm, cũng không thích xem chiết tử oa oa oa..." Càng nói trầm càng cảm thấy ủy khuất, sao số trầm lại khổ như vậy?

Chỉ đăng0tại:0//u./

Tiểu hoàng thúc cầm khăn lau nước mắt cho trầm, trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Ninh nhi, bây giờ người còn nhỏ nên mới nghĩ như vậy, chờ người lớn lên nhất định sẽ nhìn ra chỗ tốt của làm Hoàng đế."

Trầm hít hít mũi: "Nếu như làm Hoàng đế thật sự tốt như thế, vậy vì sao tiểu hoàng thúc lại không làm?" Không đợi tiểu hoàng thúc trả lời, trầm nói tiếp: "Trầm tuy không thông minh, nhưng cũng là biết phụ hoàng cùng hoàng huynh bọn họ đi như thế nào, ngôi vị Hoàng đế có lẽ là thứ tốt, nhưng không phải tốt đối với trầm... Mẫu hậu từ nhỏ đã nói, có nàng ở, trầm về sau có thể sống thật tốt, làm một Vương gia nhàn tản, mỗi ngày ăn ăn uống uống là đủ rồi, trầm vẫn luôn nghĩ như vậy... Trầm biết bản thân muốn làm cái gì, tiểu hoàng thúc, người đừng lấy việc trầm còn nhỏ tuổi ra làm cái cớ, trầm đều biết hết."

Tiểu hoàng thúc yên lặng.

Trầm khóc đến mệt mỏi, nghiêng vào ***g ngực tiểu hoàng thúc ngồi yên không nhúc nhích, sau một lúc lâu, trầm mơ mơ màng màng sắp ngủ mới nghe được tiểu hoàng thúc mở miệng: "Vậy chúng ta ước định đi."

Trầm lên tinh thần ngửa đầu nhìn y.

"Ninh nhi, chờ đến khi người tròn mười lăm tuổi vẫn mang suy nghĩ này, không muốn làm Hoàng đế, ta sẽ giúp người thoái vị, trả cho người những ngày tự do tự tại, " tiểu hoàng thúc dừng một chút: "Nếu người vẫn muốn làm Hoàng đế, ta vẫn sẽ tiếp tục giúp người, cho đến khi người có thể tự mình chống đỡ này quốc gia mới thôi."

Trầm lại cảm thấy trong lòng khó chịu, ôm cổ tiểu hoàng thúc oa oa khóc. Ghét tiểu hoàng thúc, nơi mấy lời này làm trầm khóc tiểu hoàng thúc rất chán ghét, nhất định muốn nói loại này nói đem trầm lộn khóc

"Được rồi, đừng khóc nữa, nếu bị người thấy được sẽ cho rằng ta bắt nạt người." Tiểu hoàng thúc vỗ vỗ lưng trầm, "Chúng ta định như vậy có được không?"

Trầm gật gật đầu: "Được." Ừm, khi nào trầm mới được mười lăm tuổi a, trầm rất vội đó

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tiểu hoàng tồ: bốn vương biết các người đều rất muốn biết bốn vương đời trước làm gì, nhưng bốn vương không nói cho các người, có bản lĩnh các người đến đánh bốn vương đi oa ha ha ha ha ha

Bàn Tử bị nhiếp chính vương đại nhân cuồng bá duệ một quyền đánh bay, một năm sau rớt xuống Địa Cầu, đào hố hãm hại mọi người

..... Nói đùa, tiểu hoàng tồ thật sự rất đứng đắn mặt nghiêm túc

Chủ nhà có lời muốn nói: Ừ thì 15 tuổi =))))))))))

Chương này tình như cái bình ấy nhờ =))))

Mn thấy lỗi nhớ cmt nha

30s QC: Mn chốt mấy cái link Shorte ở mục lục ủng hộ t với nha

32. Chương 32: Tiểu Hoàng Thúc Mỗi Ngày Đều Tức Giận

Sau trận khóc lớn ngày hôm đó, trầm cảm thấy cả người thoải mái hẳn ra, tuy rằng vẫn bị tiểu hoàng thúc bắt buộc thượng triều nghe mấy thứ khó hiểu đó, còn phải đi theo các lão thần học tập mỗi ngày, nhưng

trầm vẫn cứ cảm thấy thoải mái ghê gớm. Không còn áp lực làm Hoàng đế, trầm rất vui vẻ rất hạnh phúc. Cuộc sống hiện tại của trầm quá ư thoải mái nhân nhả. Trầm chỉ cần chờ bốn năm sau thoái vị, theo tiểu hoàng thúc du sơn ngoạn thủy, ăn ăn uống uống....Ai nha, đúng là càng nghĩ càng sung sướng ()/

“Hoàng thượng, nhiếp chính vương đại nhân sắp tới rồi, đại tự của người vẫn còn năm trương chưa viết...”

Trầm tỉnh lại từ trong ảo tưởng, nhìn Tiểu Lục Tử vui sướng khi người gặp họa đột nhiên cảm thấy tức giận không chỗ phát. Nhớ ngày xưa hắn như con chó chạy theo sau, bây giờ lại ném trầm cho tiểu hoàng thúc không vui. Một trầm còn nhớ ngày sinh nhật đó dẫn hắn xuất cung chơi, giờ hắn hỏi báo trầm như vậy đây, trầm tức giận! Trầm nhớ kỹ hắn! Trầm nhất định phải đánh hắn một trận thật đau!

Đúng, trầm lòng dạ hẹp hòi thù dai như vậy đó! Hừ! Hừ hừ!

Tiểu Lục Tử rút rút cổ, mặt đầy vô tội: “Hoàng thượng, người tức giận sao?”

Trầm vẩy bút lông hừ một tiếng: “Người còn biết trầm tức giận nha.”

“Nhất định là người đói bụng rồi, nô tài sẽ chuẩn bị đồ ăn ngay, ” Tiểu Lục Tử muốn rời khỏi, được một bước lại quay đầu nói: “Nhiếp chính vương đại nhân thật sự sắp tới rồi, Hoàng thượng nên tranh thủ viết đại tự đi.”

Trầm sững sốt, nhìn lên tờ giấy vô tình bị vẩy lên mấy điểm đen, lại nhớ đến gương mặt đen kịt của tiểu hoàng thúc, trong lòng trào lên sợ hãi.

Tiểu hoàng thúc hung tàn như vậy, có phải tiểu long móng của trầm lại gặp xui xẻo không a. Trầm phải viết xong mười trương đại tự trước khi tiểu hoàng thúc trở về, nếu không hoàn thành, y nhất định sẽ rất tức giận!

Ai nha, càng nghĩ càng sợ hãi, hai vai trầm run lên, đột nhiên cảm thấy buồn tiêu.

“Nhiếp chính vương đại nhân ngài đã tới rồi “

Thanh âm nịnh nọt của Tiểu Lục Tử vang lên khiến trầm run rẩy, vội vàng đẩy mấy trương đại tự sang một bên, sau đó từ long ý nhảy xuống, trước khi tiểu hoàng thúc đi vào chui xuống tiểu long sàng.

Trầm đứng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài, lại nghe được một âm thanh bi bô vang lên: “A? Tiểu Lục Tử, hoàng huynh không ở đây sao?”

Trầm kinh ngạc, không ngờ Thập ngũ hoàng đệ cũng đến đây, trầm rất muốn gặp nó, nhưng nghĩ đến tiểu hoàng thúc với gương mặt đen kịt kia, trầm lại rút sâu vào bên trong.

“Lúc nô tài đi chuẩn bị đồ ăn thì Hoàng thượng vẫn ở đây mà, hơn nữa bên ngoài có cung nữ, không ai nói Hoàng thượng đã đi ra ngoài, vậy người nhất định đang ở trong này.”

Trầm trong lòng thâm hận, Tiểu Lục Tử thật đáng ghét, lại dám bán đứng trầm? Trầm nhất định nhất định phải đánh hắn! Phải dùng bản tử đánh hắn thật mạnh!

“Ừm, ta đã biết, hoàng huynh nhất định là muốn cùng ta chơi trốn tìm ” Âm thanh vui vẻ của Thập Ngũ hoàng đệ lại vang lên, “Hoàng huynh hoàng huynh, người trốn kỹ chưa? Ta muốn đi tìm “

Trầm:

Thập ngũ hoàng đệ à, người đừng quấy rối có được không? Trầm thật sự không muốn chơi trốn tìm với người đầu mà, tuy trầm rất muốn chơi với người, nhưng trầm không muốn bị đánh mông đầu.

Chỉ0đăng tại: //u./

“Hoàng huynh, ta biết ngay huynh trốn chỗ này mà ” Thập ngũ hoàng đệ quỳ rạp trên đất chào hỏi trầm: “Lần này ta tìm được huynh rồi, giờ đổi lại huynh đi tìm ta “

Trầm: “...”

Trầm buồn bã ỉu xiu chui ra khỏi tiểu long ý, liếc mắt về phía tiểu hoàng thúc đang xem đại tự của trầm, mười lăm hoàng đệ ngoan ngoãn ngồi ăn điểm tâm, trầm cũng muốn ăn.

“Ninh nhi, ” tiểu hoàng thúc buống giấy xuống, nhìn trẫm nói: “Chỉ còn ba ngày nữa là tới thi Đình, đến lúc đó ngươi sẽ phải ra đề mục, vậy chuẩn bị xong chưa?”

Trẫm sửng sốt, không ngờ tiểu hoàng thúc lại bỏ qua chuyện này(tập viết), trong lòng nhất thời vui vẻ, nhưng chưa vui được bao nhiêu câu tiếp theo của y lại khiến trẫm buồn bực, “Trẫm đã xem qua mấy đề mục, ưm, đã nhớ kỹ hết, nhưng không hiểu lắm.”

Tiểu hoàng thúc nói: “Nhớ kỹ là được rồi, những việc còn lại giao cho ta, nhưng cũng chỉ có lần này thôi, lần sau ngươi sẽ phải tự giải quyết.”

Trẫm không ngờ chuyện này lại dễ dàng qua như vậy, trong lòng vui rạo rức gật đầu. Chỉ cần tiểu hoàng thúc không tức giận, cái gì trẫm cũng chịu được.

“Hoàng huynh hoàng huynh, ta có thể đi cùng không?” Thập ngũ hoàng đệ ăn xong điểm tâm quay sang hỏi.

Trẫm chớp mắt nhìn về phía tiểu hoàng thúc, y gật nhẹ đầu: “Cũng được, nếu Hiên nhi thích có thể cùng đi, nhưng không thể để người ta nhìn thấy.”

Thập ngũ hoàng đệ ánh mắt sáng rực gật mạnh đầu: “Đã biết, ta sẽ nghe lời hoàng thúc.”

Trẫm có chút nghi hoặc, thi đình thì có cái gì hay mà xem? Trẫm còn ước không phải đi kia, cũng chỉ có Thập ngũ hoàng đệ mới thấy tốt. Ai, quả nhiên vẫn chỉ là tiểu hài tử mà thôi

Tiến bước Thập ngũ hoàng đệ vui vẻ rời đi, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy tiểu hoàng thúc cầm xấp đại tự lên nhìn, biểu tình đáng sợ.

“Lại lười biếng rồi.”

Trẫm nhìn chằm chằm vào Tiểu long giày nạm Đông châu(ngọc trai) lí nhí: “Không có, trẫm đã rất cố gắng viết, nhưng giữa chừng lại ngẩn người...Trẫm thật sự không phải cố ý đâu.” Trẫm rất nghiêm túc hãy tin tưởng đi mà!

“Ngẩn người? Nói xem ngươi đã tưởng tượng cái gì.”

Trẫm trộm liếc nhìn tiểu hoàng thúc, “Trẫm nói, nhưng ngươi nghe xong đừng tức giận.”

“Ta sẽ cố.”

Trẫm đã không nhìn thấy tay tiểu hoàng thúc siết chặt tờ giấy, nói: “Trẫm nghĩ tới việc bốn năm sau không phải làm Hoàng đế nữa, đến lúc đó trẫm có thể cùng ngươi du sơn ngoạn thủy, không cần thận nghĩ nhiều thêm một chút nhiều thêm một chút, sau đó liền...” Kế tiếp trẫm không dám nói nữa, bởi vì mắt tiểu hoàng thúc rất đen, rất đáng sợ!

“Ngươi nói sẽ không tức giận.” Trẫm vội vàng ôm mũ.

Tiểu hoàng thúc vốn dĩ đang tức giận nhìn thấy hành động của trẫm nhất thời dở khóc dở cười:“Lại đây cho ta, trốn cái gì mà trốn? Ta rất đáng sợ sao?”

Trẫm chậm chạp cọ qua, sau đó tiểu hoàng thúc ôm trẫm ngồi lên đùi y, sau đó nữa tiểu long mũ của trẫm bị đánh rơi, tuy không đau chút nào.

“Tiểu hoàng thúc, trẫm thật sự biết sai rồi, ngươi đừng tức giận được không?” Trẫm nhu nhu mũ vàng cầu tình, trẫm lại làm mất mặt mình rồi, xấu hổ quá đi.

Chỉ0đăng tại: //u./

Tiểu hoàng thúc nhéo nhéo chóp mũi trẫm: “Ngươi a, chỉ có lúc này là thông minh thôi.”

Trẫm cực kỳ bất mãn, trẫm vẫn luôn thông minh như vậy có được không! Nhưng tiểu hoàng thúc có vẻ không tức giận nữa, trẫm coi như lại vượt qua một kiếp rồi.

Phân cách tiểu hoàng đế thở phào nhẹ nhõm

Trầm trừng to mắt nhìn chằm chằm người đang đứng ở trung tâm đại điện, bộ dáng người này rất dễ nhìn, cũng rất quen thuộc, nhưng trầm nghĩ kiểu gì cũng không nhớ được đó là ai.

“Thảo dân Hoa Phùng Hi, khẩu kiến Hoàng Thượng.”

Mắt trầm sáng lên: “Hoa Hoa.”

Phía dưới một mảnh khụ khụ khụ.

Trầm khụ một tiếng, nhìn Hoa Hoa vẫn bình tĩnh cười như trước, rồi quay sang gạt đầu với tiểu hoàng thúc, thi đình bắt đầu.

Trầm cảm thấy choáng váng, không hề hiểu bọn họ ở dưới kia đang nói đến cái gì, cho đến khi đã định ra Trạng Nguyên Bảng Nhân Thám Hoa, trầm vẫn hồ đồ như trước.

Một đồng chí hồ giả đã kia rốt cục là đang nói về cái gì chứ? Trầm một chút cũng không hiểu có được không! Kỳ thị như vậy khiến trầm rất tức giận!

Trầm buồn bã ỉu xiu đi dọc hành lang, Thập ngũ hoàng đệ không biết từ đâu chạy đến, ánh mắt lấp lánh: “Hoàng huynh hoàng huynh, bọn họ thật lợi hại, đều là nhân tài của Đại Triệu á.”

Trầm liếc nó một cái: “Người nghe hiểu được?”

“Có một chút không rõ lắm, nhưng vẫn hiểu được một chút, ” Thập ngũ hoàng đệ thở dài: “Ta đúng là quá ngốc, hoàng huynh huynh nhất định là hiểu hết đi?”

Trầm: “...” Thập ngũ hoàng đệ người không cần như vậy a! Người mới mấy tuổi, sao lại thông minh như vậy chứ? Người đang trắng trợn đả kích trầm đó, cẩn thận về sau trầm không thèm thích người nữa!

Trầm trong lòng khổ a

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tiểu hoàng đế: tiểu hoàng tô mỗi ngày đều phải tức giận, trầm thật là bất đắc dĩ a ()

Muội tử đoán cốt truyện rất tươi đẹp(?), tuy bàn tử viết rất trực tiếp không có gì hồi hộp, nhưng các người đoán đúng hết như vậy có định để bàn tử làm người tốt không a!()

Cẩn thận bàn tử bãi công!

Raw ()

Có lỗi, có ý kiến nhớ cmt nha ^^

Ấn vô mấy link Shorte ở Mục lục ủng hộ t với nha

33. Chương 33: Trầm Là Hải Tử Dễ Bị Tổn Thương

Năm nay mùa hè đến đặc biệt nhanh, trầm cảm thấy mình vừa bỏ đi tiểu long bào dày cộm, đã hận không thể mặc áo mỏng quần ngắn để thượng triều.

Nói đến việc lên triều, trầm vô cùng bội phục các vị đại thần, một đám mặc đồ thật dày bất chấp ánh mặt trời nóng bỏng cứ thế thượng triều. Trầm sờ tiểu long bào hơi lạnh trên người, cảm thấy họ thật đáng thương, nếu không thì cho họ nghỉ ngơi một thời gian đi? Trầm cũng nhân tiện nghỉ ngơi luôn=w=

Vậy nên, lúc đi theo sau môn tiểu hoàng thúc học phê tấu chương, trầm đã nói ra ý tưởng này, tất nhiên trầm sẽ không nói rằng do mình muốn lười biếng đâu.

“Không ngờ Ninh nhi lại là một Hoàng đế tốt quan tâm đến đại thần như vậy.” Tiểu hoàng thúc nhìn trầm cười mà như không cười, trầm rùng mình, sờ sờ cánh tay lộ ra bên ngoài áo ngắn, cảm thấy dường như y đã nhìn thấu ý nghĩ của trầm.

“Việc này cũng không phải không được.” Tiểu hoàng thúc nói xong liền mở một quyển tấu chương mới, trầm ngồi ngay bên cạnh y, tiếp xúc trực tiếp với kỹ năng biến sắc mặt của y.

Sắc mặt tiểu hoàng thúc thật sự rất đáng sợ, trầm sợ hãi, “Tiểu hoàng thúc, người giận sao?” Đứng đen mặt, trầm nhất gan mà.

“Ha ——” tiểu hoàng thúc cười lạnh một tiếng, xé mạnh tấu chương thành hai nửa ném xuống đất, “Ninh nhi, ta cảm thấy người quá nhân từ, các đại thần trung quân ái quốc như thế, tốt nhất không nên phá đi sự tích cực của bọn họ.”

Chỉ đăngtạitại: //u./

Trầm mờ mịt chớp mắt, không hiểu ý của tiểu hoàng thúc cho lắm, nhưng trầm biết thái độ của tiểu hoàng thúc thay đổi như vậy là do bản tấu chương bị xé kia.

“Nếu bọn họ nhàn rỗi như thế, hàng ngày thượng triều rất tốt.” Tiểu hoàng thúc giải quyết dứt khoát, kế hoạch nhàn nhả của trầm cứ vậy chết non.

Trầm nhìn tiểu hoàng thúc thấy y đang tập trung, vì thế trượt xuống khỏi long y chạy tới nhặt quyển tấu chương kia ghép lại. Tuy trầm không biết hết chữ cái viết trên tấu chương, nhưng vẫn hiểu được nội dung của nó: ý là nhiếp chính vương đại nhân niên kỷ đã lớn, cũng đến lúc nên thành thân sinh con, lão thần đây có danh sách sách các cô nương, tất cả đều có tài có mạo, có văn biết vũ(), nhiếp chính vương có thể tuyển một người từ đây

()

Trầm không hiểu mình có bệnh gì, xem xong tấu chương cả người đột nhiên cảm thấy không thoải mái, quay đầu nhìn sang tiểu hoàng thúc, trầm cảm thấy y thật sáng suốt, đúng là ăn no rừng mỡ mới có ý định cho bọn họ nghỉ hè.

Không sai, trầm tức giận! Hừ! Hừ hừ!

Mãi đến lúc dùng văn thiện, trầm vẫn còn rất khó chịu, ngay cả cơm nếp thịt gà và thịt viên nhỏ(1) cũng không cứu vớt đc trái tim bé bỏng đã tan nát của trầm.

“Đến, ăn chút rau(2) nào.” Tiểu hoàng thúc gấp cho trầm một đĩa măng ti(2), trầm càng ai oán, trầm muốn ăn thịt, thịt viên nhỏ hay chân gà nhỏ gì cũng được mà, vì sao lại bắt trầm ăn măng ti? Trầm không thích một chút nào hết á!

Tiểu hoàng thúc rõ ràng không cảm nhận được bất mãn của trầm, y gấp cái gì trầm cũng không ăn, nhân này nói: “Ninh nhi khó chịu trong người sao?”

Trầm lắc đầu, trấn hiện tại rất khỏe, ưm, chỉ hơi đói thôi.

“Vậy không thích ăn những món này?”

Trầm tiếp tục lắc đầu, mặc dù rất muốn ăn nhưng trầm bây giờ đang đau lòng, không thể ăn! Kiên quyết không thể!

Tiểu hoàng thúc dứt khoát buông đĩa, nói: “Vậy Ninh nhi nói cho ta biết rốt cuộc là có chuyện gì? Hôm nay nhìn người có vẻ không vui.”

Trầm cảm thấy rất nên cùng tiểu hoàng thúc câu thông một chút, vì thế nói: “Tiểu hoàng thúc, tấu chương khiến người tức giận kia trầm đã đọc qua.”

Tiểu hoàng thúc không để ý gật gật đầu: “Ta biết.”

“Cho nên trầm rất mất hứng!” Tăng thêm ngữ khí.

Tiểu hoàng thúc như là bị trẫm khơi dậy hứng thú, khoe miệng khê cong: “Nói nghe một chút, vì sao mắt húng.”

“Hôn sự là chuyện riêng của tiểu hoàng thúc, ngoại nhân dựa vào cái gì mà dám xen vào?” Trẫm nhìn tiểu hoàng thúc, phát hiện y không có biểu tình gì, vì thế nói tiếp: “Hơn nữa trẫm không thích mấy nữ tử kia, bọn họ không xứng với ngươi, trẫm mới không chuẩn các nàng gả vào hoàng gia đâu.”

Tiểu hoàng thúc thu lại nét cười trên mặt, nhàn nhạt hỏi: “Vậy sao?”

Trẫm chớp chớp mắt, ngại nói mấy lời phía sau, nhưng nhìn dáng vẻ chăm chú lắng nghe của tiểu hoàng thúc, trẫm bạo gan nói tiếp: “Ừm, thật ra là do trẫm sợ, nếu ngươi thành thân, sau đó có hài tử của mình, có phải về sau ngươi chỉ thương chúng không thương trẫm nữa... Trẫm rất nghe lời, tiểu hoàng thúc ngươi đừng không thương trẫm oa oa oa...” Nói xong lời cuối cùng, trẫm giống như đã dự cảm được tương lai cô độc bi thảm của chính mình, những ngày tháng không còn tiểu hoàng thúc trẫm phải làm sao bây giờ huhuhu

“Phụt...”

Trẫm lau nước mắt bất mãn nhìn tiểu hoàng thúc, y quá xấu xa rồi, trẫm khóc thê thảm như vậy mà y vẫn còn cười được, quả thực lãnh khốc vô tình khiến người ta không nhịn được!

Tiểu hoàng thúc cười tủm tỉm cốc lên đầu trẫm, “Tưởng tượng lung tung gì vậy, hửm? Không lo học xử lý tấu chương, lại suy nghĩ bậy bạ cái gì, xem ra ta còn quá nhân từ với ngươi.”

Trẫm vừa thương tâm khổ sở vừa chột dạ, vì thế dừng một chút lại khóc lớn hơn!

Trẫm hai tay che mặt lại, nhìn qua khe hở quan sát phản ứng của tiểu hoàng thúc, phát hiện y vậy mà lại cực kỳ cực kỳ bình tĩnh, không hề có ý định dỗ dành trẫm, vì thế trẫm cảm thấy tổn thương thật lớn. Nhìn xem nhìn xem, hiện tại còn chưa thành thân sinh con y đã không thương trẫm, về sau nhất định sẽ càng không đối tốt với trẫm... Các ngươi nói sao mệnh trẫm khổ như vậy chứ?!

Trẫm chỉ cảm thấy tương lai là một mảnh thảm đạm, vốn dĩ chỉ giả khóc bây giờ đã chuyển thành khóc thật luôn rồi.

“Nhìn ngươi này, ta còn chưa nói gì mà ngươi lại khóc thành như vậy rồi...” Tiểu hoàng thúc đỡ khóc đỡ cười muốn ôm trẫm, trẫm xoay mình tránh khỏi tay y, đáng tiếc cánh tay của tiểu hoàng thúc quá dài, không tránh được, cuối cùng trẫm vẫn không tình không nguyện ngồi lên đùi y.

Chỉ đăng tại: //u./

Trẫm hừ hừ vài tiếng, từng giọt từng giọt nước mắt ủy khuất cứ thế rơi xuống.

“Đừng khóc, đợi lát nữa Hiên nhi đến mà nhìn thấy ngươi như vậy, nhất định sẽ chê cười.” Tiểu hoàng thúc giúp trẫm lau nước mắt, trẫm hít hít mũi, cố gắng không khóc nữa.

Tiểu hoàng thúc nói: “Viết trên tấu chương là ý của bọn họ, ta lại chưa đồng ý, ngươi ở đây mất hứng cái gì?”

“Nhưng ngươi cũng không cự tuyệt.” Chờ trẫm khóc xong rồi mới nói vậy, tiểu hoàng thúc quả nhiên quá xấu xa mà!

Tiểu hoàng thúc chạm chóp mũi trẫm: “Là lỗi của ta, đã không nói rõ cho ngươi biết sớm... Ninh nhi yên tâm, đời này ta không cưới vợ sinh con, về sau sẽ thương ngươi nhất, ngươi nói có được không?”

Trẫm bị lời làm cho hoảng sợ, vội vàng lắc đầu: “Tất nhiên là không được, cả đời không cưới vợ sinh con? Vậy lúc về già phải làm sao bây giờ?” Trẫm cảm thấy kỳ lạ, sao tiểu hoàng thúc vô duyên vô cớ lại nói những lời này?

“Về già vẫn còn có ngươi, ngươi có thể giúp ta dưỡng lão mà.” Tiểu hoàng thúc nghiêm túc nói.

Trẫm chớp chớp mắt, áp lực rất lớn đó. Trẫm ngốc như vậy, cái gì cũng không biết, làm sao có thể chiếu cố tốt cho tiểu hoàng thúc đây? Nhưng tiểu hoàng thúc lại tín nhiệm trẫm như vậy, trẫm cũng không thể có

phụ mong mỗi của y, vì vậy vỗ vỗ tay y, hết sức khí phách nói: “Tiểu hoàng thúc, người yên tâm, chờ người già đi, trẫm nhất định sẽ chăm sóc cho người, để Tiểu Lục Tử và Chu Chu nấu đồ ăn ngon cho người “

Tiểu hoàng thúc mỉm cười, trẫm lại bị hoa mắt rồi, tiểu hoàng thúc cười thật đẹp

Trẫm thật cao hứng, tâm tình tốt đẹp vẫn kéo dài khi kéo Thập ngũ hoàng đệ vào Lâm Thanh cung, sau đó nó chỉ dùng một câu đã khiến cho tất cả bay sạch.

“Hoàng huynh hoàng huynh, sao ta không nhìn thấy mắt huynh đâu hết vậy?” Thập ngũ hoàng đệ đứng trước mặt trẫm mờ mịt hỏi.

Trẫm: “...” Trẫm cảm thấy mình đã bị tổn thương rồi, rõ ràng mắt trẫm rất to rất xinh đẹp đó, sao Thập ngũ hoàng đệ lại bảo không nhìn thấy?

“Hoàng huynh hoàng huynh, huynh chảy nước mũi rồi, ta giúp huynh lau.” Thập ngũ hoàng đệ rút ra một chiếc khăn thêu mèo nhỏ, kiễng chân lau nước mũi cho trẫm, sau đó trẫm bị nó lau cho một mặt toàn là nước mũi.

Trước mặt là Thập ngũ hoàng đệ nhu thuận hiểu chuyện đang dùng hết sức bôi đen trẫm, sau lưng là tiểu hoàng thúc không thèm che giấu mà cười ha ha, trẫm cảm thấy mình thụ thương vô cùng nghiêm trọng!

Trẫm nhìn Thập ngũ hoàng đệ ngoan ngoãn nghe lời, không nhịn được chảy xuống hai hàng thanh lệ

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tiểu hoàng tô thổ lộ →→

Tiểu hoàng để nước mắt nước mũi đầy mặt tỏ vẻ mình đã bị tổn thương, cần gấp Hoa Hoa đến an ủi =w=

Tin buồn là t nghỉ 30/4-1/5 về quê không mang lap về nên không có cái edit, hẹn mọi ng 15 tháng 5 đăng truyện tiếp nha. Mong mn thông cảm. Cúi đầu.

Chương này với ch trước đc edit trước cài ngày ớ =)))

Có lỗi có ý kiến nhớ comt cho t nha ^^

Mn nhấn vô mấy cái link Shorte ở mục lục ủng hộ t nha (càng nhiều càng tốt ớ =))))

(1)cơm nếp thịt gà và thịt viên nhỏ: , QT: gạo nếp Gà cùng Tiểu Hoàn Tử, t không chắc tên này, ai biết thì chỉ t nha, cái này t k để hình vì k chắc.

(2)rau: , t định edit thành cải xanh nhưng đằng sau tiểu hoàng thúc lại gấp mắng nên t để rau nha mn

(3) măng ti: , chắc là măng xé/xắt sợi, trong QT dịch là măng tia.

Hình măng ti này: (k biết đúng k)

Mn muốn tìm hiểu thêm thì search bằng chữ tiếng trung t đã để đó nha

T mù tiếng trung mà, mấy cái tên món ăn t bó tay QAQ

Mn thông cảm QAQ

34. Chương 34: Những Ngày Không Có Tiểu Hoàng Thúc

“Hoa Hoa, ” trẫm nhìn người mới trở thành Trạng Nguyên ngồi đằng kia sao chép sách, hỏi: “Người nói tiểu hoàng thúc khi nào mới hồi cung đây, trẫm hơi hơi nhớ y rồi.”

Hoa Phùng Hi: “... Hồi Hoàng thượng, nhiếp chính vương đại nhân chỉ vừa rời kinh thành sáng nay.”

Trẫm thở dài: “Không ngờ tiểu hoàng thúc đã đi lâu như vậy, bảo sao trẫm lại cảm thấy nhớ y.”

Hoa Phùng Hi: “...”

“Vậy người nói tiểu hoàng thúc khi nào mới có thể trở về? Mười ngày sau y có về không?” Trầm tìm kiếm trên bản đồ, chọt chọt vào chỗ vẽ Giang Nam.

Hoa Phùng Hi: “Nhiếp chính vương đại nhân đi Giang Nam, đi đi về về đã hết một tháng, hơn nữa xử lý án tham ô ở Giang Nam cũng mất không ít thời gian, e rằng không thể về trong mười ngày được.”

Trầm miêu mào: “Hoa Hoa, người không thể nói theo ý trầm sao? Trầm không thèm thích người nữa!”

Hoa Phùng Hi cười khỏ một tiếng: “Cho dù Hoàng thượng không vui thần cũng chỉ có thể nói như vậy, nếu không mười ngày sau nhiếp chính vương còn chưa trở về, Hoàng thượng nhất định sẽ trách tội vi thần?”

Trầm nghĩ nghĩ, hình như cũng đúng, vì thế liền gật đầu: “Người nói có lý, trầm không giận người nữa, ừm, Hoa Hoa, bộ dạng người thật đẹp mắt.”

Hoa Phùng Hi: “...” Sao lại nhảy sang đề tài này rồi?

“Nhưng so với tiểu hoàng thúc vẫn kém hơn một chút.” Trầm chống cằm tiếp tục chọt chọt bản đồ, nghĩ xem có thể trốn xuất cung tìm tiểu hoàng thúc hay không, ây da, ý kiến này hay nè

Hoa Phùng Hi: “...”

Muốn biết nguyên nhân của việc này thì phải ngược thời gian về ba ngày trước.

Hôm đó trầm bị bắt dậy sớm thượng triều, vất vả lắm mới tỉnh táo đã nhìn thấy tiểu hoàng thúc mặt đen thui ngồi trên nhuyễn tháp, bên cạnh còn đặt một bức tìn đã được mở ra.

Trầm rửa mặt đánh răng chải tóc đội tiểu long quan xong liền nhào lên đùi tiểu hoàng thúc làm nũng chơi xấu lẩn lẩn, ý định khiến cho y cười một cái, nhưng cuối cùng lại thất bại, trầm thật phiền muộn.

“Ninh nhi, ta phải đi xa một thời gian.”

Lời tiểu hoàng thúc giống như một trận sấm sét thật lớn, âm vang một tiếng bổ trầm cháy đen thui, trầm ngốc, “Tiểu hoàng thúc, người không cần trầm nữa sao?”

“Nói bậy bạ gì đó, ” tiểu hoàng thúc dờ khóc dờ cười ôm trầm lên ngồi cạnh y, nói tiếp: “Giang Nam có chuyện, ta nhất định phải đến đó.”

Trầm nhú mày mở miệng, “Vì sao nhất định phải là người đi?”

Tiểu hoàng thúc đưa tìn cho trầm, nói: “Từ xưa Giang Nam là vùng đất giàu có nhất, lần này tuôn ra án tham ô, quan viên lớn nhỏ liên lụy vào nhiều không đếm xuể, ” dừng một chút, tiểu hoàng thúc xoa đầu trầm nói tiếp: “Ninh nhi vừa mới đăng cơ, cho dù trong triều có quan viên tiên hoàng lưu lại, nhưng những địa phương xa kia ít người quản chế, chuyện lần này ngoài ta không ai có thể xử lý được, dù sao ta cũng là nhiếp chính vương.”

Trầm mở tìn ra xem một lúc lâu, ừm, chữ rất nhiều, không hiểu hết được, nhưng tiểu hoàng thúc nói trầm cũng nắm được sơ qua, cũng vì hiểu được, cho nên không biết nói gì.

“Sao? Lại mất hứng rồi?”

Trầm quăng tìn qua một bên, thở dài, “Những người đó thật xấu, tham nhiều bạc như vậy, dân chúng Giang Nam nhất định rất khổ cực.” Trầm lại nhìn tiểu hoàng thúc: “Còn phiền phức bắt người phải xuất cung, tiểu hoàng thúc, người không được lưu tình cho những kẻ này, nhất định phải trừng phạt thật nặng.” Hừ, cho các người tham lam này!

Sắc mặt tiểu hoàng thúc tốt hơn, “Việc này không cần người nói ta cũng sẽ làm, Ninh nhi trưởng thành rồi, đã có phong phạm đế vương.”

Được khích lệ, trầm kiêu ngạo ưỡn ngực, đương nhiên phải có phong phạm đế vương rồi, trầm là Hoàng đế đó! Đúng! Chính là như vậy!

“Lần này ta muốn âm thầm đến Giang Nam, không thể để bọn chúng nghe được phong phanh, ” tiểu hoàng thúc nói: “Khâm sai ngoài sáng(1) người vẫn phải hạ chỉ.”

Trầm gật gật đầu: “Kia tiểu hoàng thúc đã chọn được ai chưa? Có cần cho người bảo hộ người không?”

“Không cần phái người bảo hộ ta, ” tiểu hoàng thúc trầm ngâm một hồi, nói: “Về phần khâm sai kia, phái Đại Lý tự Lưu Tung đi, người này khéo đưa đẩy, trong lòng biết tính toán, là người thích hợp nhất, lại để cho lão Nhị nhà Tể tướng dẫn năm trăm binh hộ tống.”

Chỉ đăng tại: //u./

Trầm chớp chớp mắt: “Vậy tiểu hoàng thúc khi nào xuất phát?”

“Càng nhanh càng tốt.”

Tuy rằng tiểu hoàng thúc nói càng nhanh càng tốt, nhưng cũng phải chuẩn bị, chẳng hạn như sắp xếp người ám sát tiểu hoàng thúc khiến y không thể không ở trong thâm cung dưỡng thương dăm ba tháng, lại nói trầm phải chuẩn bị thật nhiều đồ ăn ngon cho y mang theo, tóm lại, trầm bề bộn nhiều việc, tiểu hoàng thúc cũng bề bộn nhiều việc.

Cho nên, đợi đến khi mọi chuyện chuẩn bị xong, hôm nay tiểu hoàng thúc mới xuất phát.

Trầm không muốn, cực kỳ không muốn!

“Ai...” Trầm vuốt đi vuốt lại bản đồ, lại nhớ tiểu hoàng thúc.

“Hoàng thượng, ” lúc này Hoa Phùng Hi thu giấy bút, rửa tay, lấy một cái khăn ướt đến bên cạnh trầm, vừa nhẹ nhàng lau mặt cho trầm vừa nói: “Đến lúc đi thăm ‘nhiếp chính vương’ rồi(2).”

Trầm ngửa mặt lên để Hoa Phùng Hi lau mặt, rồi để hấn lau tay cho trầm, xong xuôi mới rầu rĩ nói: “Đi thôi, chúng ta đi xem ‘tiểu hoàng thúc.’” Ai cũng không thể ngăn được oán niệm của trầm!

Hoa Phùng Hi mỉm cười, trầm không khỏi ở trong lòng thán một tiếng, vì sao trầm không đẹp như vậy chứ? Những ai đẹp hơn trầm đều là kẻ xấu! Trừ tiểu hoàng thúc!

Từ sau khi tiểu hoàng thúc rời đi, trầm cảm thấy ngày trôi qua càng lúc càng buồn chán. Một hôm trầm vẽ hình tiểu hoàng thúc lên quyển vở Tiểu Lục Tử chuẩn bị, đếm đếm, đã bốn mươi tám ngày rồi, tiểu hoàng thúc vẫn chưa về.

“Hoa Hoa, đã hơn một tháng rồi, sao tiểu hoàng thúc vẫn chưa trở về?”

Hoa Phùng Hi ngồi yên sửa sang thư quyển, đáp, “Hồi Hoàng thượng, trong thư nhiếp chính vương đại nhân có nói nhiều nhất hai tháng sau sẽ trở về.”

“Còn những hai tháng, ” trầm nhăn mặt: “Trầm còn phải vẽ bao nhiêu tiểu nhân đây, khó vẽ lắm đó.”

Hoa Phùng Hi: “... Sao người nhất định phải vẽ tiểu nhân?”

“Trầm chính là muốn vẽ tiểu hoàng thúc!”

Hoa Phùng Hi: “...” Cho nên mấy hình đen đen kia là nhiếp chính vương? Sao hấn không nhìn ra hả?

“Hoa Hoa, ” trầm đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Người mỗi ngày đều ở nơi này, trong Hàn Lâm viện không có ai nói gì sao?”

Trầm bình tĩnh nhìn hấn, hấn sừng sốt, sau đó cười lên: “Tất nhiên là không, có thể cùng Hoàng thượng, là phúc của vi thần.”

Trầm chớp chớp mắt: “Hoa Hoa, sao người lại nói dối? Người phải biết nói dối trầm là tội khi quân.”

Hoa Phùng Hi sừng sốt, dường như không đoán được trầm sẽ nói ra những lời này, trầm nghiêm túc: “Trầm nghe Tiểu Lục Tử nói hết rồi, có vài người trong Hàn Lâm viện nói mấy lời rất khó nghe, trầm biết người không quan tâm, nhưng trầm không thể làm như không biết.”

Không đợi Hoa Phùng Hi đáp lời, trầm lại nói: “Trong Hàn Lâm viện đều là lương đồng chi tài(tài năng trụ cột) của Đại Triệu, nếu chỉ vì chuyện nhỏ này mà sinh ra lòng đố kỵ ghen ghét như vậy, có thể không dùng bọn họ nữa.”

Hoa Phùng Hi cười khở: “Có thể hầu hạ bên người Hoàng thượng không phải chuyện nhỏ, bất mãn trong lòng họ có thể thông cảm được, vì thần hiểu rõ điều này.”

Trầm rất kinh ngạc: “Vậy là sao, bọn họ đều thích hầu hạ bên cạnh trầm?”

“...” Vấn đề này, Hoa Phùng Hi hình như không biết phải trả lời như thế nào.

Trầm sờ sờ cằm, trong lòng rất vui mừng, ây da, thì ra trầm lại được hoan nghênh như vậy nha trầm rất cao hứng ()/

Một ngày lại một ngày trôi qua trong tiếng oán hận lẫn nhai của trầm, tin tức của tiểu hoàng thúc từng phong từng phong được đưa đến, khâm sai cũng thường xuyên truyền tin về, trầm ngày ngày đếm đầu ngón tay, tựa như những vì sao ngóng trông mặt trăng chờ tiểu hoàng thúc trở về.

“Hoàng thượng.” Tiểu Lục Tử tiến Hoa Hoa đã trở lại dịch đến bên người trầm, biểu tình kì lạ, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Trầm vừa ăn điểm tâm vừa nói: “Có chuyện gì nói đi, trầm nghe đây.”

Tiểu Lục Tử nói: “VẬY nô tài cả gan nói ra, Hoàng thượng nghe xong đừng tức giận.”

Hứng thú của trầm bị khơi dậy, “Được rồi, trầm đồng ý, người nói đi.”

“Nô tài cảm thấy quan hệ giữa người và Hoa đại nhân quá mức thân mật, “Tiểu Lục Tử mặt nhăn như hoa cúc, “Điều này không tốt cho cả người và Hoa đại nhân.”

Trầm sững sốt: “Vì sao?”

“Người nghĩ mà xem, người chỉ từng gặp Hoa đại nhân một lần lúc xuất cung ngày đó, cho dù hần hiện tại đã làm quan, người vẫn không hiểu rõ về hần,” Tiểu Lục Tử đau khổ: “Hoàng thượng, nếu Hoa đại nhân có ý nghĩ xấu thì phải làm sao đây?”

Trầm càng sững sốt, “Sao người lại nghĩ như vậy?”

Tiểu Lục Tử chớp chớp mắt: “Đây không phải rất bình thường sao, nô tài thân là đại tổng quản của Hoàng thượng, tất nhiên phải suy nghĩ cho người, như vậy mới có thể hầu hạ người thật tốt.”

Trầm nhin không được mà vui vẻ, “Tiểu Lục Tử, người nghĩ quá nhiều rồi, Hoa Hoa là người như thế nào tiểu hoàng thúc đã sớm cho tra xét, nếu không người nghĩ y sẽ mặc kệ hành vi của trầm sao? Người đó, nên suy xét kỹ càng hơn.”

Tiểu Lục Tử mặt càng nhăn tợn.

Hôm nay là ngày thứ năm mươi tiểu hoàng thúc rời đi.

Trầm nằm trong chăn rộng nhỏ, trên trán đắp khăn lông ướt, uống nước gừng đường rồi mà vẫn không ngừng hắt xì, hắt xì đến đau đầu.

“Hoàng nhi, con khó chịu chỗ nào?” Mẫu hậu ngồi ở bên giường, mặt đầy lo lắng, cầm khăn lau mồ hôi cho trầm.

Trầm cực kỳ ủy khuất cọ cọ lên người mẫu hậu, “Mẫu hậu, trầm đau, cả người đều đau.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Tiểu Lục Tử, nhanh, nhanh đi gọi Thái y.” Mẫu hậu đỏ lên, trầm đau lòng, “Mẫu hậu, người đừng lo lắng, trầm vừa mới uống thuốc, không có chuyện gì đâu.”

Mẫu hậu lau nước mắt: “Người đó, mãi không khiến mẫu hậu bớt lo, trời nóng như vậy mà vẫn có thể bị cảm lạnh được, mẫu hậu phải làm sao bây giờ.”

Trầm chột dạ nhìn Tiểu Lục Tử bị đánh bản tử, không dám nói.

“Được rồi, đừng nhìn hần, mẫu hậu biết hết rồi,” mẫu hậu chọc chọc trán trầm: “Về sau không được ham lạnh cảm băng chơi nữa, lần này là do mấy người Tiểu Lục Tử chiều cổ không chu toàn, phải phạt để bọn họ ghi nhớ.”

Trầm cười hì hì, cảm thấy mũi đã thông hơn lúc nãy.

“Nhiếp chính vương cũng thật là, người bệnh thành như vậy mà y cũng không chịu đến thăm” Không hiểu sao mẫu hậu lại tự nhiên nghĩ tới, “Hoàng nhi, người giờ tốt lắm, người so với y đúng là không có gì(không nặng).”

“... Tiểu hoàng thúc bị thương mà.” Trầm nháy mắt, trong lòng khó chịu, chuyện tiểu hoàng thúc âm thầm xuất cung trầm không dám nói cho mẫu hậu, chuyện này cũng chỉ còn ngoại công và Tả tướng biết, hiện tại mẫu hậu nói như vậy có nghĩa là ấn tượng với tiểu hoàng thúc đã tệ hơn.

Mẫu hậu trừng mắt: “Y đã dưỡng thương thời gian dài như vậy, chẳng lẽ vẫn còn chưa tốt lên?”

Trầm yếu ớt cãi lại: “Một kiếm kia thiếu chút nữa đã đâm thủng (thương tổn) ngực tiểu hoàng thúc, Thái y nói cần phải tĩnh dưỡng nửa năm một năm mới được.”

Mẫu hậu lại chọc chọc trầm, “Tiểu hoàng thúc tiểu hoàng thúc, chỉ có tiểu hoàng thúc tốt thôi, còn mẫu hậu thì ném qua một bên.”

Trầm cuống lên, vội vàng làm nũng: “Trầm thích mẫu hậu nhất, cho dù có thêm bảy tám tiểu hoàng thúc cũng không so được với mẫu hậu! Thật đó! Trầm không nói dối đâu!”

Mẫu hậu nghe xong cong mắt cười rộ lên, trầm nhẹ nhàng thở ra, đỡ được người rồi.

Aiz, mẫu hậu giống như tiểu hài tử vậy, so với trầm còn khó dỗ hơn

Hắt xì ——

Trầm lại hắt xì một cái, lại chui sâu thêm vào tiểu long bị, aiz, trầm khi nào mới khỏe lại đây? Thuốc Thái y kê rất đáng, nếu Tiểu Bạch không xuất cung thì tốt rồi

Trầm muốn khóc

Trầm hôm nay thật vui, rất rất vui, cho nên trầm ở trên tiểu long sàng lăn lăn lăn, không cần thận lăn cho Đông châu trên tiểu long quan rơi xuống... Ừm, mặc dù hơi đau lòng, nhưng trầm vẫn cực kỳ cao hứng.

“Tiểu Lục Tử, trầm thật cao hứng.”

Tiểu Lục Tử lau mồ hôi cho trầm, lại bưng trà đến, “Hoàng thượng, người đã nói câu này mấy chục lần rồi, còn nữa, hôm nay người đã làm hỏng mắt tiểu long quan yêu thích nhất, cũng đã không cần thận quăng vỡ mấy đồ rửa bút và giá bút rồi.”

Trầm hào phóng khoát tay: “Không sao, mấy thứ kia trầm không thiếu.”

“Nhưng chúng đều là đồ nhiếp chính vương đưa cho người.”

Trầm trong lòng tê rần nhưng vẫn ra vẻ hào phóng: “Không sao, về sau tiểu hoàng thúc nhất định sẽ đưa thêm cho trầm, hỏng một hai cái không thành vấn đề.”

Tiểu Lục Tử triệt để yên lặng, trầm lại ha ha cười lên, “Tiểu Lục Tử, năm ngày nữa tiểu hoàng thúc sẽ trở về, trầm thật cao hứng.”

Tiểu Lục Tử: “...”

Đúng vậy, chỉ còn năm ngày nữa tiểu hoàng thúc sẽ hồi cung, án tham ô ở Giang Nam cũng đã xử lý xong xuôi, một loạt quan viên lớn nhỏ bị thay đổi, vị khâm sai trầm phái đi vô cùng dũng mãnh, cầm kim bài trầm ban chém tám mươi bảy người, diệt tộc mười ba, còn lại toàn bộ sung quân, người tham gia án tham ô lần này đều bị bắt hết một lượt.

Lúc án tham ô lộ ra có rất nhiều thứ trầm không biết, nhưng có ngoại công và Tả tướng đây, nên tuy trong triều cũng rung chuyển một phen nhưng cũng không nhắc lên sóng to gió lớn gì, thay vào đó nhân cơ hội này hạ bệ mấy lão thần không thành thật. Trầm vui mừng nhưng đồng thời cũng cảm thấy mất mát khổ sở, nhất là lúc Thập ngũ hoàng đệ nói với trầm về vấn đề này, trong lòng trầm lại càng mất mát.

Chỉ đăng tại: //u./

Rõ ràng trăm mới là hoàng đế, tại sao Thập ngũ hoàng đế còn biết nhiều hơn trăm? Rõ ràng trăm cũng thượng triều nghe các vị văn võ bá quan nói, tại sao lại không hiểu được nhiều như Thập ngũ hoàng đế? Đả kích này quá lớn, trăm bị tổn thương rồi.

Nhưng đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là tiểu hoàng thúc sắp trở về rồi. Y rời đi ba tháng, trăm chờ đến nát tâm. Ừm, đổi lại họa kỹ của trăm tiến bộ rất nhiều, tối thiểu có thể vẽ tiểu hoàng thúc càng ngày càng giống. Đây là Hoa Hoa nói, trăm không hề khoa trương đâu nha.

Bốn ngày, ba ngày, hai ngày...

Ngay tại lúc trăm trộm sai Tiểu Lục Tử chuẩn bị thiết yến hoan nghênh tiểu hoàng thúc hồi cung, một tin tức được truyền về, buồn thay lần này lại là tin xấu, trăm vừa nghe đã nhịn không được khóc to.

“Ôi chào tiểu tổ tông của ta, người đừng khóc mà, nếu khóc hỏng thì phải làm sao đây?” Tiểu Lục Tử vội đến vò đầu bứt tai, không ngừng lau nước mắt cho trăm: “Nếu để Thái hậu và mấy vị đại nhân tiền triều biết, chuyện này sẽ thành dĩa tràng xe cát mất.”

Trăm sững sốt, đúng vậy, không có người khác biết tiểu hoàng thúc đã xuất cung, nếu bây giờ trăm biểu hiện mình mất hứng buồn khổ như vậy, không phải sẽ khiến người hoài nghi sao?

Trăm nhanh chóng cố gắng ngừng khóc, nhưng được một lúc sau, trăm lại muốn khóc, tiểu hoàng thúc bị thương nặng như vậy, trăm rất lo lắng. Trong lòng trăm khó chịu, nước mắt không nhịn được mà tuôn rơi.

“Sẽ không có chuyện gì đâu Hoàng thượng, nhiếp chính vương đại nhân cát nhân tất có thiên tướng, nhất định sẽ không sao.” Tiểu Lục Tử lại nói: “Hơn nữa, còn có hộ vệ mà, hộ vệ bên người ngài ấy không đơn giản đâu.”

Trăm hít hít mũi, thút thít: “Nhưng đến cả Tam Sinh cũng bị thương, nhất định bọn họ đã gặp phải người rất lợi hại... Không biết bây giờ tiểu hoàng thúc thế nào rồi...”

Tiểu Lục Tử mếu máo, không biết nên nói cái gì cho phải.

Từ khi biết được tiểu hoàng thúc bị thương, cả người trăm đều khó chịu, ăn cái gì cũng cảm thấy vô vị, không có sức làm bất cứ chuyện gì, ngay cả kim nguyên bảo cũng không thể cứu vớt được trái tim đang tan nát của trăm.

“Hoàng thượng sao lại khó chịu?”

Trăm nhìn Hoa Hoa đang sửa sang hồ sơ bên cạnh, lười biếng lắc đầu: “Trăm tốt lắm.”

“Vậy Hoàng thượng có đói bụng không?”

Trăm ngáp một cái: “Không.”

“Hoàng thượng, người chắc cũng mệt mỏi rồi, có muốn nghỉ ngơi một lát không?”

Trăm nằm nhoài lên bàn, ngón tay vẽ loạn trên bản đồ, “Trăm không sao, Hoa Hoa, người cứ làm việc của mình đi, không cần để ý đến trăm.”

Hoa Phùng Hi không nói gì nữa.

Trăm nghĩ nghĩ, lại nói: “Hoa Hoa, người có thể gảy đàn không?”

“... Một chút.”

“Vậy người gảy cho trăm nghe đi, trăm đang rất buồn.”

Hoa Phùng Hi ứng thanh đáp vâng, Tiểu Lục Tử đưa đàn tới, hắc (Hoa Phùng Hi) liền rửa tay châm hương, chuyên tâm gảy đàn.

Trăm nghe tiếng đàn, chậm chậm ngáp một cái, lại nhìn nếp gấp trên bản đồ, chốc lát đã ngủ.

Ngày tiếp ngày trôi qua, còn ba ngày nữa khâm sai sẽ về tới kinh thành, tiểu hoàng thúc vẫn không có tin tức gì. Trong lòng trăm cực kỳ lo lắng, nhưng không có biện pháp xuất cung tìm y, chỉ đành ở trong cung buồn bã chờ.

“Hoàng thượng, người ăn một chút đi, nhìn người gầy đi này.”

Trầm lắc đầu: “Trầm không muốn ăn.”

“Thái hậu đã phái người tới hỏi, nếu người vẫn cứ không chịu ăn, Thái hậu biết được thì phải làm sao?”
Tiểu Lục Tử gấp chút thức ăn đặt trước mặt trầm, “Đây đều là những món Hoàng thượng thích, cho dù không muốn ăn thì người vẫn nên cố dùng một ít đi, nếu đói đến sinh bệnh, lúc nhiếp chính vương trở về phải làm sao?”

Trầm mếu máo muốn khóc, “Ai biết tiểu hoàng thúc khi nào trở về? Tiểu Lục Tử, người nói có phải y ngại trầm phiền toái nên không cần trầm nữa không? Không phải y đã chuẩn bị hồi cung rồi sao?”

Tiểu Lục Tử vội vàng nói: “Hoàng thượng, người nghĩ nhiều rồi, nhiếp chính vương đại nhân đối với người rất tốt mà, sao có thể không chịu về cung được chứ?”

“Vậy người nói tại sao y lại không chịu trở lại?”

Tiểu Lục Tử mặt nhăn thành đóa hoa cúc, làm sao hắn biết được chứ? Nếu biết thì hắn đã không phải là Tiểu Lục Tử! Mà là Đại Lục Tử!

Cứ vậy mấy ngày trôi qua, cuối cùng trầm cũng đổ bệnh. Chuyện này lập tức kinh động đến mẫu hậu, Tiểu Lục Tử lại bị đánh đòn.

Trầm cảm thấy rất có lỗi với Tiểu Lục Tử, suy cho cùng đều là do trầm liên lụy hắn.

“Hoàng nhi, người muốn mẫu hậu đau lòng chết sao.” Mẫu hậu khóc ròng, trong lòng trầm cực kỳ khó chịu nhưng lại không thốt nên lời.

“Sao vẫn không thấy nhiếp chính vương?” Sau khi dứt trầm uống thuốc, mẫu hậu lại bắt đầu tức giận, “Người đã đổ bệnh lần thứ hai rồi, vậy mà y vẫn không chịu đến thăm người?”

Hiện tại trầm rất sợ nghe nhắc đến tiểu hoàng thúc, giờ vừa nghe thấy trầm cũng bật khóc, “Mẫu hậu, tiểu hoàng thúc đang còn dưỡng thương mà...” Oa oa oa, trước kia là giả, hiện tại là thật, không biết tiểu hoàng thúc đã khỏe hơn chưa

“Cho dù thương nặng hơn nữa cũng phải đến thăm chứ, mẫu hậu thấy y...”

“Nhiếp chính vương giá lâm —— “

Trầm sững sốt, lời nói dang dở của mẫu hậu cũng bị nghẹn lại.

Tiểu Lục Tử vội vạy cái mông bị thương chạy vào, vui sướng nói: “Hoàng thượng, Thái hậu, nhiếp chính vương đại nhân đã đến rồi.”

Tinh thần chấn động, đột nhiên trầm cảm thấy mình đã khỏe rồi.

Chú thích:

- (1) Khâm sai ngoài sáng: Tiểu hoàng thúc đi âm thầm không ai biết, nên cần có một vị khác (khâm sai) được thông cáo cho tất cả mọi người biết vị này sẽ đứng đầu đoàn đến xử lý tham ô.
- (2) Nhiếp chính vương giả vờ bị ám sát nên cần phải dưỡng thương, tức thời gian này không cần lộ mặt. HPH nói đi thăm nhiếp chính vương là để làm ra vẻ...

Mn không hiểu chỗ nào cứ cmt t sẽ giải thích kĩ hơn. Tự nhiên thấy mình chú thích vớ vẩn ghê =))))))

Mn thấy lỗi chính tả câu cú... thì nhớ cmt cho t nha.

Mn ấn vào mấy link Shorte đầu mục lục ủng hộ t nha

35. Chương 35: Thắng Tiểu Hoàng Thúc Một Trận Rồi

Hai mắt trẫm tỏa sáng nhìn chăm chăm về phía cửa không dám chớp.

“Hoàng thượng, Thái hậu.”

Vừa nghe được âm thanh này trẫm chỉ muốn xốc chân chạy đến, nhưng lại bị mẫu hậu cản lại khiển trách: “Đã bệnh thành như vậy rồi, còn không chịu nằm yên? Nếu con còn dám lộn xộn, mẫu hậu sẽ cho người cột con vào giường.”

Tiểu hoàng thúc cuối cùng cũng lộ mặt ra, “Thái hậu nói đúng, thân thể Ninh nhi tôn quý, nên cẩn thận dưỡng bệnh thì hơn.”

Trẫm vừa thấy tiểu hoàng thúc đã cảm thấy muốn khóc, tiểu hoàng thúc gầy đi nhiều quá, sắc mặt cũng không tốt, vậy mà y vẫn vội vàng vào cung, không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ cực rồi.

Tiểu hoàng thúc ngồi trên ghế, khoe miệng mỉm cười nhìn trẫm, trong lòng trẫm chua xót nhưng không dám biểu hiện ra trước mặt mẫu hậu, chỉ đành cố nén để bản thân không bật khóc.

“Nhiếp chính vương đã khỏe chưa?” Mẫu hậu cuối cùng cũng quay sang nhìn tiểu hoàng thúc: “Chuyện thích khách đã xử lý xong? Thân thể nhiếp chính vương không tốt, không nên để mình quá mệt mỏi.”

Chỉ đăng tại: //u./

Trẫm liếc nhìn tiểu hoàng thúc, biểu tình y không hề thay đổi, nhàn nhạt nói: “Khiến Thái hậu bận tâm rồi, bốn vương hiện nay đã khỏe, tạ ơn Thái hậu ban thuốc.”

Trẫm thật sự không muốn nghe hai người nói mấy câu khách sáo như vậy, bèn ôm mẫu hậu cọ cọ làm nũng: “Mẫu hậu mẫu hậu, trẫm muốn ăn như ý cao người làm “

Mẫu hậu sững sốt, tiếp theo đó là vui vẻ: “Hoàng nhi muốn ăn?”

Trẫm vội vàng gật đầu: “Muốn ăn, nhưng chỉ muốn ăn bánh mẫu hậu làm, những người khác làm hương vị không giống.”

“Được được được, mẫu hậu đi làm cho con ngay đây, ” mẫu hậu xoa xoa bàn tay nho nhỏ của trẫm, đứng lên nói với tiểu hoàng thúc: “Bản cung đi trước, làm phiền nhiếp chính vương chiếu cố hoàng nhi.”

Tiểu hoàng thúc đứng lên theo: “Ninh nhi thông minh đáng yêu như vậy, sẽ không phiền.”

Hai người lại một phen khách sáo, trẫm rụt cổ lại mặt đỏ hồng, ai nha, tiểu hoàng thúc khen trẫm thông minh đáng yêu đó hí hí hí, trong lòng ngọt như ăn đường vậy

Mẫu hậu quay sang cười với trẫm rồi mới rời đi, Tiểu Lục Tử cũng nhanh chóng đổi hết cung nhân ra ngoài, tự mình lật cái mông đau dặng trà bánh lên sau đó cũng lui ra khỏi điện, đứng ở cửa canh gác. Bởi vì lát nữa mẫu hậu sẽ lại đến, cho nên cần người thông báo trước.

Chờ đến khi tất cả đều lui ra hết, trẫm cuối cùng cũng nhịn không nổi mà rơi nước mắt, tiểu hoàng thúc đến ngồi cạnh tiểu long sàng, vừa lau nước mắt cho trẫm vừa nói: “Sao lại khóc? Ai bắt nạt người?”

Trẫm đứng lên, “Tiểu hoàng thúc, người nhanh nằm xuống đi, để trẫm xem thương thế của người... Sao lại bị thương? Không lẽ là thích khách? Bọn chúng cũng quá to gan rồi.”

Tiểu hoàng thúc một tay nhét trẫm nằm lại vào chăn: “Ninh nhi đừng lo lắng, chỉ là xây xước ngoài da, đã gần khỏi hẳn rồi.”

Trẫm hừ một tiếng, “Tiểu hoàng thúc, người đừng lừa trẫm, trong thư Tiểu Bạch nói hết rồi, trẫm đều biết, may mắn có Tiểu Bạch đi cùng, nếu người xảy ra chuyện gì, trẫm sẽ ân hận cả đời.”

Tiểu hoàng thúc sững sốt, cười khổ nói: “ Phương Bạch Liên này đúng là nghe lời người, được rồi, chỉ là bị người ta đâm một đao, cũng không phải chuyện lớn.”

Trẫm trừng lớn mắt: “Đâm một đao? Bị thương ở đâu?” Nói xong đã muốn cởi y phục tiểu hoàng thúc ra kiểm tra, “Nhanh truyền Thái y, trẫm lo lắng.”

Tiểu hoàng thúc: “... Ninh nhi đây là lừa ta?”

Móng vuốt của trẫm cứng lại, ngẩng đầu đáng thương hề hề nói: “Trẫm chỉ là thuận miệng nói một câu, không ngờ lại là sự thật, cũng không thể trách trẫm.”

Tiểu hoàng thúc mỉm cười: “Nói đi, ai dạy người?”

“Không ai dạy cả...” Trẫm xoắn tiểu kim long trên chần rồng nhỏ, “Thực sự chỉ là thuận miệng... A a a đừng chọc trẫm ngứa, trẫm nói, trẫm nói.” Tiểu hoàng thúc thu tay lại nhìn trẫm ngọ ngọ: “Trẫm thấy Hoa Hoa làm, sau đó trẫm chỉ thuận miệng nói theo, không ngờ tiểu hoàng thúc lại tin... Tiểu hoàng thúc, người chỉ ra ngoài một lần mà đã gốc đi rồi.”

Tiểu hoàng thúc: “...”

“Hoàng thượng, ” Tiểu Lục Tử cúi đầu tiến vào, “Thái Hậu nương nương phái người đưa như ý cao tới, nói trong cung có việc, không thể lại đến thăm người.” Nói xong đặt như ý cao lên bàn.

Trẫm sững sốt, vội vàng hỏi chuyện gì xảy ra.

“Là An Văn quận chúa... Không biết tại sao nàng lại chạy đến Từ An cung làm âm ỉ, may mà lúc đó Thái hậu nương nương không ở, nếu không...” Tiểu Lục Tử nói xong lau mồ hôi.

Trẫm nhú mày, vội vàng muốn xuống giường, nhất định là đại hoàng tẩu đã thả An Văn, chỉ cần có đại hoàng tẩu ở đó, mẫu hậu sẽ không thể phạt nặng An Văn được. Nếu lại để mẫu hậu chịu kinh hách, trẫm sẽ hối hận chết mất.

“Ninh nhi, thân thể người không tốt, vẫn nên...”

Trẫm đánh gãy lời nói của tiểu hoàng thúc, “Trẫm chỉ là vì lo lắng cho người nên mới không có tinh thần, hiện tại đã tốt hơn nhiều, nếu không đến xem trẫm sẽ lo lắng. An Văn trừ trước đến nay đều không biết lớn nhỏ, lại có đại hoàng tẩu ở đó, trẫm sợ mẫu hậu chịu thiệt.”

“Hoàng Thượng, ” Tiểu Lục Tử yếu ớt nói: “Nghe nói Thập công chúa bị đánh.”

Trẫm sững sốt, “Bị An Văn đánh?”

“Đúng...”

“Sao không nói sớm?” Trẫm giờ rất tức giận, Doanh nhi muội muội từ nhỏ luôn nhu thuận nghe lời, chưa bao giờ gây chuyện, vậy mà An Văn lại dám bắt nạt nàng, đúng là quá đáng.

“Tiểu hoàng thúc, người ở trong này nghỉ ngơi, gọi Tiểu Bạch đến hầu hạ, ” trẫm nhẹ tay nhẹ chân kéo tiểu hoàng thúc nằm lên long sàng, đắp chăn cẩn thận, “Đây là mệnh lệnh, tiểu hoàng thúc người nhất định phải nghe lời!”

Tiểu hoàng thúc đỏ khốc đỏ cười: “Vâng vâng vâng, ta nghe.”

Trẫm vừa lòng gật gật đầu, hôn hôn tiểu hoàng thúc, lại cầm theo hai chiếc như ý cao mẫu hậu làm, sau đó hùng hùng hổ hổ khí phách hiên ngang gọi Tiểu Lục Tử mang theo một hai ba bốn năm sáu bảy cung nhân đi Từ An cung.

Trẫm thật là bá khí trắc lậu! Hừ! Hừ hừ!

Đến cửa Từ An cung, trẫm vịn Tiểu Lục Tử bước xuống long liễn, đứng thẳng lơ tai nghe ngóng, bên trong yên tĩnh đến kì lạ.

Trẫm nghi hoặc, “Chẳng lẽ là mẫu hậu đã giải quyết xong hết rồi?”

Tiểu Lục Tử lắc đầu, đầy mặt mờ mịt: “Không ai thấy có người rời đi.”

Trẫm cũng không tiếp tục suy nghĩ lộn xộn nữa, chân nhỏ vội vàng chạy vào trong, Tiểu Lục Tử quy củ hô một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm” sau đó cũng chạy theo vào.

Bên trong Từ An cung cực kì yên lặng, trẫm nhìn lên, mẫu hậu đang ngồi ở thượng tọa, thần sắc lạnh nhạt, phía dưới là đại hoàng tẩu khóc như mưa đang quỳ, còn có An Văn bị bịt miệng trói lại bên cạnh.

“Hoàng nhi sao lại đến đây?” Mẫu hậu thấy trẫm thì rất kinh ngạc, “Mau đến đây ngồi nghỉ một chút, con đang bị bệnh, nếu lại nặng thêm thì biết làm sao? Người đâu, truyền Thái y.”

Trẫm ngồi cạnh mẫu hậu trấn an người, “Mẫu hậu người đừng lo lắng, trẫm không việc gì, Doanh nhi muội muội đâu?”

“Nam ma ma đang thoa thuốc cho nàng, ” mẫu hậu nói xong hùng hăng trừng mắt nhìn An Văn đang dấy dựa dưới kia, “Nếu chăm sóc không tốt, e là mặt tiểu Thập sẽ có sẹo.”

“Nghiêm trọng như vậy?” Trẫm hiện tại rất muốn đánh An Văn một trận, lớn như vậy rồi mà vẫn luôn bắt nạt một tiểu cô nương mới sáu tuổi, còn ra thể thống gì?

Trẫm chưa kịp nói gì, đại hoàng tẩu đang hu hu khóc đã mở miệng trước: “Hoàng Thượng, Thái Hậu, An Văn chỉ là lỗ tay, không phải cố ý, khẩn cầu Hoàng Thượng tha thứ cho nó.”

Trẫm chỉ biết Doanh nhi muội muội bị đánh, nhưng lại không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhìn về phía mẫu hậu, mẫu hậu khoát tay: “Nhà lão đại, trước ngồi đi. Người đâu, còn không mau đỡ Đại hoàng tử phi đứng lên.” Cung nhân theo lời đến đỡ đại hoàng tẩu dậy, tuy rằng không muốn nhưng nàng cũng không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục nhìn An Văn đang dấy dựa trên mặt đất mà rơi nước mắt.

Chỉ đăng tại: //u./

“Hoàng huynh.” Doanh nhi muội muội nhỏ giọng hành lễ với trẫm, sau đó mới đi tới, tựa vào đùi mẫu hậu, tươi cười ngọt ngào, trên mặt nàng có một vết xước sâu và dấu bàn tay vẫn còn nổi rõ. Trẫm đau lòng, tức giận nhảy xuống ghé đến cạnh nàng: “Muội muội ngoan, còn đau không?”

“Không đau, hoàng huynh.”

Trẫm sờ sờ đầu nhỏ của nàng, nhìn về phía cung nữ khước mắt sưng đỏ, trên trán vẫn còn vết thương phía sau, hỏi: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cung nữ kia quỳ mạnh xuống, dập đầu lạy ba cái mới nói: “Hồi Hoàng Thượng, Thái Hậu, sáng hôm nay nô tỳ theo Thập công chúa đi ngắm hoa ở Ngự hoa viên đụng phải An Văn quận chúa. An Văn quận chúa nhìn trúng ngọc bội hồ điệp của Thập công chúa, mà ngọc bội này là của Hoàng thượng đưa cho, nên công chúa không muốn cho nàng ta, vì vậy An Văn quận chúa... Là nô tỳ không bảo vệ tốt Thập công chúa, xin Hoàng Thượng trách phạt.”

“Hoàng huynh, huynh đừng trách Thúy Vũ? Nàng vì bảo hộ ta mới bị thương.” Trẫm cúi đầu nhìn Doanh nhi muội muội đang kéo góc áo mình, trong lòng mềm nhũn: “Được, hoàng huynh không phạt nàng, người trước về cung ngủ một giấc được không? Nếu không muốn ngủ thì ăn chút gì đó rồi tìm Hiền nhi chơi.”

“Dạ.” Doanh nhi muội muội ngoan ngoãn nghe lời, theo ma ma rời đi.

Tiến bước Doanh nhi muội muội, trẫm cho người lấy khăn bịt miệng An Văn ra, không đợi trẫm nói chuyện, nàng ta đã hét lên: “Tất cả các người đều bắt nạt ta! Các người đều là người xấu! Ta hận các người hu hu hu...”

Đại hoàng tẩu nhanh chóng che miệng nàng lại, nước mắt lăn chả rơi ra sức cầu xin thỉnh tội, trẫm một bụng hỏa không có cách nào phát ra, “Đại hoàng tẩu, trẫm hỏi người, An Văn ra ngoài bằng cách nào? Trẫm không nhớ mình đã cho phép thả An Văn.”

Đại hoàng tẩu ánh mắt lóe lóe, gục đầu xuống, không dám tiếp tục cầu xin nữa.

Trẫm cũng không quan tâm nàng, quay sang An Văn: “An Văn, trẫm nể tình ngươi là huyết mạch duy nhất của Đại hoàng huynh còn lưu lại, không muốn so đo với ngươi, nhưng ngươi lại cố tình phạm lỗi hết lần này đến lần khác, nếu bị người đồn ra, thể diện hoàng gia đặt ở đâu?”

An Văn dùng sức hất tay đại hoàng tẩu, cắn hận nói: “Các người ức hiếp ta!? Dựa vào cái gì mà dám bắt ta ở trong Phật đường? Dựa vào cái gì Doanh nhi kia chỉ do một ả cung nữ thấp hèn sinh ra có mà ta lại không có? Ta không phục!”

Trẫm rất rất tức giận, “Doanh nhi là công chúa, là trưởng bối của ngươi, mà ngươi lại chỉ là một quận chúa nhỏ nhỏ, ai cho ngươi lá gan này?”

“Ta...”

Trầm không còn kiên nhẫn nghe nàng nói, phát tay để người bịt miệng lại, cũng không thèm nhìn đại hoàng tẩu đang dập đầu xin tha thứ, quay sang mẫu hậu nói: “Mẫu hậu, người nói nên xử lý An Văn thế nào?”

“An Văn không may bị diên, ” giọng mẫu hậu nhàn nhạt, “Vẫn ở Lãnh Nguyệt cung tiếp tục dưỡng bệnh, nhà lão đại cũng phải chăm sóc nàng, nếu chưa được đồng ý thì không cho phép ra ngoài nửa bước.” Đây là muốn giam lỏng các nàng cả đời.

Trầm trong lòng cảm thán một tiếng, An Văn đúng là không biết sống chết, hại người hại cả mình. Từ bây giờ đến hết đời phải ở trong lãnh cung, không còn hi vọng.

Sự tình đã xong, trầm cũng nhẹ nhàng thở ra. Vừa thả lỏng trầm đã cảm thấy chóng mặt, hoa văn trên xiêm y mẫu hậu quay mòng mòng, trầm nhin không được đưa tay giữ chúng lại, sau đó liền hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn không còn ý thức.

36. Chương 36: Thể Diện Của Trầm Rất Quan Trọng

Trầm tỉnh, nhưng lại không dám mở mắt.

Tiểu hoàng thúc đang dùng thanh âm ôn hòa nói chuyện với Tiểu Lục Tử, “Mấy ngày nay Ninh nhi không ăn được bao nhiêu, vậy chỉ chuẩn bị chút cháo hoa mang lên. Thuốc thái y kê cũng không thể dừng, mứt hoa quả không mang lên nữa, trẻ con không nghe lời thì phải chịu chút trừng phạt mới được.”

Trầm:

Tiểu hoàng thúc người dừng như vậy mà! Dừng làm thế mà... Thuốc Thái y kê rất đắng, không có mứt quả trầm không uống nổi đâu! Hơn nữa trầm không thích cháo hoa, nếu không bên trong bỏ chút thịt băm cũng được mà! Tiểu hoàng thúc trầm thật sự biết sai rồi!

“Cứ vậy đi, Ninh nhi có lẽ sắp tỉnh rồi, người mau lui xuống chuẩn bị.”

Trong lòng trầm đang gơ tay gơ chân phải đối, Tiểu Lục Tử người dừng đi, trầm cần người

“Tỉnh?”

Trầm ra sức nhắm mắt không chịu mở, nghĩ nghĩ, còn ra sức thở khò khè, ()

“Ừ...” Mũi bị nắm lại, miệng cũng bị bịt kín, trầm nhin một hồi lâu, cuối cùng không chịu được nữa vội vàng mở mắt ra, đáng thương hê hê nhìn tiểu hoàng thúc: trầm sai rồi.

Tiểu hoàng thúc buông lỏng tay, chọc chọc trán trầm: “Còn dám giả bộ ngủ, ha?”

Trầm cười ngây ngô cười, “Trầm không có giả bộ ngủ mà, a... Được rồi, là trầm giả vờ, ai bảo người nói mấy lời đáng sợ như vậy.” Dừng niết mặt trầm, sẽ sưng đỏ!

Tiểu hoàng thúc đỡ trầm ngồi tựa vào gối, “Người còn dám nói? Là ai bỗng nhiên ngắt xiu? Thái Hậu sợ không nhẹ đâu.”

Trầm chột dạ gục đầu xuống, “Ừm...Mẫu hậu sao rồi?”

“Thái y kê đơn bốc thuốc, hiện tại đã ngủ, ta phái người qua đó nói một tiếng, ngày mai người đi thỉnh an Thái hậu để nàng yên tâm.” Tiểu hoàng thúc cho lấy cho trầm chén nước, “Tiểu Lục Tử đi chuẩn bị đồ ăn cho người rồi, lát nữa phải ngoan ngoãn ăn hết cho ta.”

Trầm uống nước, vội vàng nói: “Không muốn cháo hoa.”

“Muộn rồi, ” tiểu hoàng thúc chớp mắt cười, trầm nhất thời kinh hồn bạt vía, “Hôm nay người không ăn cũng không sao, cứ để bụng đói đi. Nhưng mà ngày mai cũng chỉ có cháo hoa thôi.”

Trầm trước sững sốt, tiếp theo cười rộ lên: “Tiểu hoàng thúc, người mới không nỡ làm vậy với trầm đâu “
“... Nhóc xấu xa, cứ ý vào ta thương người thôi.”

Trầm cười đắc ý, càng ngày càng cảm thấy trầm thật đẹp trai.

Uống xong một chén cháo hoa, trầm lại bị buộc uống một chén thuốc đắng nghét, may mắn tiểu hoàng thúc không thật sự thu hồi mứt quả, nếu không trầm chắc chắn sẽ khóc cho y coi.

Chỉ,đăng,tại: //u./

Đúng vậy, các người không nhìn lầm, cuối cùng trầm vẫn phải ăn cháo hoa, không còn cách nào, tiểu hoàng thúc thương trầm, nhưng trầm cũng thương tiểu hoàng thúc nha. Trầm không muốn y tức giận.

Ai, trầm đúng là quá chiều lòng người mà... Ừm, nếu có thể ăn đùi gà nữa thì càng tốt...

Trầm kéo tiểu hoàng thúc nằm lên long sàng, vừa nghịch tay y vừa dò hỏi chuyện y bị thương.

“Kẻ ám sát là mấy con cá lọt lưới, ta vốn định tương kế tựu kế một lưới bắt hết, nhưng ai ngờ trong bọn chúng có không ít cao thủ, ” tiểu hoàng thúc vuốt vuốt tóc trầm: “Chúng không phải người Đại Triệu, bắt được một kẻ còn sống, hình như là người Nam Cương.”

Trầm cả kinh: “Bọn họ dám cấu kết với ngoại nhân? Mà tại sao lại nói là hình như?”

“Chứng lưu() của người này quá ràng, cũng có khả năng là bọn họ giả trang người Nam Cương, mượn cơ hội này thâm ngoi quan hệ hai nước.”

()Chắc tương tự như hộ khẩu, chứng nhận thân phận gì đó

“Bọn họ? Bọn họ là ai?”

Tiểu hoàng thúc không trả lời trầm, chỉ nói: “Chuyện Giang Nam đã xong, nhưng trong triều đại khái vẫn chưa yên lặng được, mấy ngày nay người phải biểu hiện cho tốt vào.”

Trầm sững sốt, biểu hiện? Trầm phải biểu hiện cái gì?

Tiểu hoàng thúc dường như nhìn ra nghi vấn của trầm, giải thích: “Tất nhiên là cố gắng làm một Hàng đế đủ tư cách.”

Trầm: “... Có thể để trầm làm chuyện đơn giản hơn không?”

Tiểu hoàng thúc bật cười, vuốt vuốt cằm trầm, “Yên tâm, không khó.”

Trầm thở dài, khó nhất mới đúng. Đến lúc nào trầm mới được mười lăm tuổi đây, thời gian trôi qua quá chậm, trầm đau lòng quá.

“Về phần An Văn, ” tiểu hoàng thúc dừng một chút mới nói: “Ta sẽ phái người canh giữ Lãnh Nguyệt cung, sau này các nàng sẽ không xuất hiện nữa. Tìm một cơ hội cho bọn họ xuất cung, ở đây không cần một quận chúa suốt ngày gây chuyện thị phi làm mất mặt hoàng thất.”

Trầm suy nghĩ hồi lâu mới hiểu được lời tiểu hoàng thúc, “Trầm sợ nếu để An Văn ra ngoài nói lung tung, gây ra họa lớn.”

“Yên tâm, ta tất không để nàng ta gây chuyện.”

“Tiểu hoàng thúc, người không thể lấy mạng An Văn, ” trầm vội vàng nói: “Cho dù nàng làm sai, nhưng vẫn là huyết mạch của Đại hoàng huynh, còn có đại hoàng tẩu, chỉ cần An Văn còn sống, đại hoàng tẩu mới sống được.”

Tiểu hoàng thúc nói: “Yên tâm, ta sẽ không lấy mạng bọn họ... Dù sao cũng là tiểu bối của ta, ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt.”

Nghe được lời này trầm mới thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng An Văn khiến người ta chán ghét, nhưng Đại hoàng huynh trước kia rất tốt với trầm, coi như trầm nể mặt đại hoàng huynh đi.

Ngày từng ngày trôi qua trong sự áp bức, rất nhanh đã đến cuối thu, thương thế của tiểu hoàng thúc đã khỏi hẳn, thần sắc cũng tốt lên nhiều.

Trong triều giống như những gì tiểu hoàng thúc đã nói, từng có vài lần không yên ổn, bắt quá có tiểu hoàng thúc và ngoại công ở đó nên cũng không xảy ra vấn đề lớn gì. Chỉ là sau đó ngoại công lại dâng tấu chương nói muốn cáo lão hồi hương, lần này trẫm đã đồng ý. Trẫm hỏi Thái y, họ nói ngoại công niên kỷ lớn, thân thể không còn khỏe mạnh, rất cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Đến đây, tiền triều đại định ().(Ai hiểu câu này chỉ t với)

Cuối thu, Ngự hoa viên tiêu điều xơ xác, cung nữ thái giám quét lá khô, trẫm đứng trước một khóm hoa cúc, nhớ lại chuyện lúc mới đăng cơ.

“Tiểu Lục Tử, thời gian trôi qua nhanh quá, mới đó mà đã một năm rồi...” Trẫm hái bông hoa lớn nhất cài lên đầu Tiểu Lục Tử, “Bông hoa cúc này cũng giống như bông trước kia vậy.”

Tiểu Lục Tử nhăn khuôn mặt không dám lộn xộn, nói: “Hoàng Thượng, ngài lại lấy nô tài làm trò cười, nô tài lần này cũng không làm sai chuyện gì cả.”

“Đây là trẫm thích người có biết không.” Trẫm cực kỳ có cảm giác thành tựu vỗ vỗ vai Tiểu Lục Tử, ôi chao, hình như trẫm cao lên chút rồi, không cần miếng đệm chân nữa.

Tiểu Lục Tử không dám lấy xuống, chỉ nói: “Hoàng Thượng, ngày mười tháng sau là sinh nhật nhiếp chính vương, người nên sớm chuẩn bị quà.”

Trẫm sững sốt, vỗ vỗ đầu, trẫm cứ cảm thấy mình đã quên chuyện gì đó, Tiểu Lục Tử nói đến mới chợt nhớ ra.

Mùng mười tháng mười là sinh nhật tiểu hoàng thúc, trẫm nên tặng quà gì cho y đây?

Trẫm gần đây rất bận rộn.

“Hoàng Thượng, ngài xem chuỗi Như Ý này thế nào? Là thế gian hiếm có.”

Trẫm nhìn thoáng qua, thở dài: “Tiểu Lục Tử, đó là đồ tiểu hoàng thúc đưa cho trẫm.”

“... Vậy Hoàng Thượng, bức Sơn cư đồ này thì sao? Đây là bức duy nhất được lưu lại của một bậc thầy tiền triều, vô giá.”

“Tiểu hoàng thúc không thích, mấy thứ bình phong đồ sứ linh tinh cũng thế.”

Trẫm nhìn Tiểu Lục Tử tiếp tục tiếp tục tìm kiếm ở trong tiểu khố phòng ở Lâm Thanh cung, trong lòng không ôm hi vọng. Ở đây ngoại trừ mấy thứ tiểu hoàng thúc đưa, còn lại đều là những thứ y không thích, không thể tặng được.

Trẫm liếc mắt nhìn Tiểu Lục Tử vĩnh mông tìm kiếm, cúi đầu ỉu xiu đi ra ngoài ngồi xuống bậc tam cấp, chống cằm suy nghĩ.

“Hoàng huynh hoàng huynh, huynh đang làm cái gì vậy?” Thập ngũ hoàng đệ ôm quyển sách chạy đến ngồi cạnh trẫm, gương mặt tròn xoe tràn đầy tò mò.

Trẫm khoát tay: “Không có gì, Hiên nhi, ngươi lại đọc sách sao?”

“Vâng, Hoa tiên sinh nói, bình thường không có việc gì làm thì đọc sách rất tốt.” Thập ngũ hoàng đệ cầm sách như hiến vật quý cho trẫm, “Trong này viết rất nhiều chuyện, trước kia ta cũng không biết đâu. Hoàng huynh hoàng huynh, huynh đọc qua chưa?”

Chỉ đăng,tại: //u./

Trẫm giở ra rồi yên lặng đóng lại: “Ha ha...” Hoa Hoa đáng ghét! Trẫm không thích đọc sách!

“Ta biết hoàng huynh cái gì cũng biết, aii, khi nào ta mới lợi hại được như huynh đây” Thập ngũ hoàng đệ chống cằm nhõm nhõm tràn đầy ưu thương.

Trầm rất muốn nói cho nó biết trầm không hề lợi hại như nó nghĩ. Nhưng để giữ gìn hình tượng và thể diện của mình, trầm đành im lặng.

Thể diện quả Hoàng đế rất quan trọng!

Trầm không muốn mất mặt trước Thập ngũ hoàng đệ đâu!

“Hoàng huynh, sao huynh lại ngồi chỗ này gần người vậy? Huynh không khỏe sao?” Thập ngũ hoàng đệ dùng bàn tay nhỏ nhỏ sờ trán trầm, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu tình khẩn trương.

Trầm lắc đầu: “Không phải, tháng sau là sinh nhật tiểu hoàng thúc, trầm vẫn chưa nghĩ ra nên tặng cho y quà gì. Hiên nhi, người có ý nào hay không?”

“Lễ vật cho hoàng thúc ta đã chuẩn bị xong rồi, ” Thập ngũ hoàng đệ vui vẻ: “Hoa tiên sinh nói, muốn chuẩn bị lễ vật cho người mình tôn kính quan trọng nhất là phải có lòng, cho nên ta vẽ một bức tranh chúc thọ, Hoa tiên sinh giúp ta dán tranh, còn khen ta nữa.”

Trầm: “... Người đã chuẩn bị tốt?”

“Ừm, ta sớm đã chuẩn bị rồi, chỉ sợ hoàng thúc không thích, ” Thập ngũ hoàng đệ ngượng ngùng vờn vờn bàn tay, “Ta vẽ không được đẹp.”

Trầm nước mắt đầy mặt. Tiểu hoàng thúc, xin lỗi người, trong lúc trầm chưa biết nên chuẩn bị gì thì Thập ngũ hoàng đệ đã nghĩ xong tất cả, trầm không xứng đáng với người

“A, hoàng huynh, sao huynh lại khóc? Không lẽ ta nói sai gì sao?” Thập ngũ hoàng đệ chớp đôi mắt tròn xoe lấy khăn lau nước mắt cho trầm, vì tránh chuyện sẽ lại bị lau một mặt đầy nước mũi, trầm vội vàng ngừng khóc nói: “Không có chuyện gì đâu, lúc này bụi bay vào mắt... Thập ngũ hoàng đệ, người nói trầm nên đưa tiểu hoàng thúc cái gì bây giờ?”

Thập ngũ hoàng đệ mờ mịt: “Ta không biết nha, nếu không hoàng huynh cũng vẽ tranh đi, ta nghĩ hoàng thúc nhất định sẽ thích.”

Trầm không nói trầm không biết vẽ đâu! Trầm viết đại tự cũng không đẹp, không biết đánh đàn, càng không biết nấu ăn... Ừm, nghĩ lại thì, hình như trầm không biết làm cái gì hết... Thật ưu thương.

“A a, hoàng huynh sao lại khóc nữa rồi?”

Trầm cuối cùng vẫn bị lau một mặt đầy nước mắt nước mũi, Thập ngũ hoàng đệ, trầm thực sự rất thích người mà!

Chuôi như ý ():

Mn thấy lỗi nhớ cmt nha

37. Chương 37: Thần Kỹ Phát Động

Cố gắng hết lần này đến lần khác, lãng phí không biết bao nhiêu giấy vẽ, cuối cùng trầm cũng đã chuẩn bị xong quà cho tiểu hoàng thúc trước sinh nhật một ngày. Nhìn bức tranh đã vẽ xong, trầm nhẹ nhàng thở ra.

“Hoàng Thượng.”

Trầm nhìn Tiểu Lục Tử, phát hiện mặt hần nhẵn lại, “Người làm sao vậy, đau bụng?”

Tiểu Lục Tử vội vàng lắc đầu: “Không, nô tài vẫn khỏe, chỉ là có chút thất lạc. Đây là người vẽ nhiếp chính vương?”

Trầm gật gật đầu, tất nhiên rồi, quà cho tiểu hoàng thúc mà, không vẽ y thì vẽ ai?

Mặt Tiểu Lục tử càng nhăn tợn.

Trầm mắt húng, “Sao, chẳng lẽ trầm vẽ không giống?” Rất giống mà, tóc dài, Tử Kim quan, y phục trắng, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, đẹp vô cùng.

“Rất...rất giống.”

Trầm: “... Tiểu Lục Tử, sao lại toát mồ hôi? Nóng quá sao?” Không đúng nha, hôm nay không có mặt trời, gió còn thổi mạnh mà.

Tiểu Lục Tử vẽ mặt đau khổ: “Đúng là nô tài hơi nóng... Hoàng Thượng, không bằng người chuẩn bị thêm lễ vật khác đi? Chỉ một món e là không tốt lắm.”

Trầm khoát tay, phân phó hần thu bức vẽ lại, “Không sao, tiểu hoàng thúc từng nói, lễ khinh tình ý trọng, hơn nữa đây chính là trầm tự mình vẽ, y nhất định sẽ rất kinh hỉ.”

Tiểu Lục Tử: “...” Hoàng Thượng, ngài xác định là kinh hỉ chứ không phải kinh hách sao?

Tiểu hoàng thúc là nhiếp chính vương của Đại Triệu, tiệc sinh nhật của y được tổ chức thật lớn, cho nên vào hôm đó, mẫu hậu đã an bài chuẩn bị yến hội long trọng, các đại thần cũng đều đưa hậu lễ, sau đó ăn ăn uống uống, nhìn những vũ nữ xinh đẹp múa những làn điệu tuyệt vời, trầm vừa cao hứng, ăn ba chén cơm lớn.

Chỉ đăngtạị: //u./

Chỉ là, trầm liếc mắt về phía tiểu hoàng thúc, phát hiện vẻ mặt của y vẫn bình thản, không có vẻ gì là đang vui cả. Trầm rất thắc mắc, không lẽ tiểu hoàng thúc mất hứng vì qua sinh nhật sao?

Nghĩ nghĩ, trầm gọi Tiểu Lục Tử, để hần bưng phần bánh ngọt chưng duy nhất trên bàn trầm cho tiểu hoàng thúc. Ừm, bánh ngọt mềm mềm mịn mịn, nhìn qua có vẻ rất ngon ()

Sau khi Tiểu Lục Tử bưng bánh ngọt qua, tiểu hoàng thúc quay sang cười với trầm, trầm hạnh phúc quá đi.

“A, ăn no quá ” trầm ôm cái bụng tròn vo nằm lên tiểu long tháp, “Tiểu Lục Tử, lại đây xoa bụng cho trầm.”

Tiểu Lục Tử không đến, thay vào đó là tiểu hoàng thúc, “Ai bảo ngươi ăn nhiều như vậy? Khó chịu rồi chứ gì, hôm nay là ta không canh chừng ngươi, sau này không cho phép ăn nhiều như vậy nữa.”

Trầm cười ha ha, đột nhiên nhớ tới quà trầm chuẩn bị, “Tiểu Lục Tử Tiểu Lục Tử, mau đưa quà của trầm đến. Tiểu hoàng thúc, đây là trầm tự tay chuẩn bị đó.”

Tiểu Lục Tử cúi đầu dâng bức tranh lên, trầm đắc ý tiếp nhận, đặt lên trên tháp mở ra, “Xem, đây là ta tự tay vẽ, tiểu hoàng thúc, ngươi có thích không?”

Một lúc lâu không ai nói chuyện.

Trầm ngẩng đầu nhìn y, “Tiểu hoàng thúc, sao ngươi không nói gì hết?”

Tiểu hoàng thúc: “... Nhìn nhi đây là vẽ... ta?”

“Đúng vậy, ngươi cảm thấy giống không giống sao?”

Tiểu hoàng thúc: “... Trên đầu là vật gì?”

” Tử Kim quan của ngươi.”

“Trên eo là cái gì?”

” Tiểu Long ngọc bội trầm cho ngươi.”

Tiểu hoàng thúc: “... Rất giống, chỉ là hơi trừu tượng.” Đây thật sự không phải một khối gỗ mọc ra một cái đầu và mấy que củi sao?()

() cha ?

Trầm không hiểu được ý câu sau của tiểu hoàng thúc, nhưng câu trước lại nghe rất rõ ràng, vì thế trầm rất thỏa mãn, cao hứng, “Tiểu hoàng thúc, ngươi có thích không?”

“Thích.”

Trầm nằm nhoài lên người y, híp mắt nói: “Tiểu hoàng thúc, xoa bụng “

Ừm, trầm đúng là người tốt() o(v)o

() , . Xin giúp đỡ hui hui

Thần kỹ phát động: thời gian qua nhanh

“Tiểu Lục Tử, ngươi nói Tiểu Hùng tử sao lại trở nên...khó coi như vậy?” Trầm nhìn con gấu trúc mắt thâm quầng trong ***g, khóc không ra nước mắt: “Rõ ràng trước kia đáng yêu như vậy mà.”

Tiểu Lục Tử che trước người trầm, nói: “Này nô tài cũng không hiểu được, nhưng nô tài biết con vật này bây giờ không ngoan ngoãn như trước kia nữa. Hoàng Thượng, chúng ta vẫn nên cách xa nó một chút.”

Trầm thở dài, nhìn con gấu trúc đã lớn không còn cách nào. Trác không được lúc trước tiểu hoàng thúc nói vật này lớn lên cực kỳ hung dữ, xem dáng vẻ nó ăn thịt này, đáng sợ quá. Lúc còn nhỏ gặm cành trúc đáng yêu biết bao.

“Hoàng Thượng, chúng ta nên đi thôi, nhiếp chính vương đại từng nói nó có thể ăn thịt người.” Hai chân Tiểu Lục Tử bắt đầu phát run, óa óa óa, nó nhìn qua kiaaa... Không đúng, mắt nó ở đâu vậy?

Trầm ngồi xổm xuống, chống cằm, “Có lẽ nó không ăn thịt người, mà chỉ ăn thịt thôi. Dù sao trầm cũng chưa bao giờ thấy nó ăn thịt người.”

Tiểu Lục Tử: “...” Nếu thấy thì đã muộn rồi đó Hoàng thượng?!

Trầm đứng lên, “Thôi, qua hôm nay thì để tiểu hoàng thúc mang về thôi, trong hoàng không thể nuôi nó được.”

Tiểu Lục Tử thở phào nhẹ nhõm, đưa ra ngoài là tốt rồi.

Trầm năm nay đã mười bốn tuổi, đã làm Hoàng đế được bốn năm, bị tiểu hoàng thúc dẫn vật bốn năm, học kỹ năng là Hoàng đế bốn năm... Tuy rằng trầm giờ trầm vẫn không được coi là Hoàng đế đủ tư cách.

Trầm biết cân lượng của bản thân, chằm chằm bao giờ là một Hoàng đế xứng chức. Cho dù tiểu hoàng thúc tận tâm tận lực hay trầm làm thế nào để trở thành Hoàng đế đúng nghĩa, nhưng trầm vẫn mơ hồ như trước. Nhất là bên cạnh còn có một Thập ngũ hoàng đệ đối lập rõ ràng như vậy, trầm thực sự kém quá xa nó.

Chỉ đăng tại: //u./

Trầm vẫn nhớ kỹ lời tiểu hoàng thúc nói ngày trước, giờ trầm đã mười bốn, sang năm sẽ tròn mười lăm tuổi. Trầm rất mong sinh nhật mười lăm tuổi của mình nhanh đến.

Trầm muốn ngủ nướng! Trầm muốn du sơn ngoạn thủy! Trầm không muốn phê tấu chương hu hu hu! Thập ngũ hoàng đệ người nhanh lớn lên đi QAA

Ba năm này cũng xảy ra không ít chuyện, ví dụ như rốt cục cũng có thể đưa An Văn và đại hoàng tẩu đến thôn trang, xem như hoàn toàn giải quyết chuyện của các nàng lại như chuyện Tiểu Lục Tử yêu rồi, chính là với thị vệ người giống tòa núi lớn bên cạnh tiểu hoàng thúc đó rồi còn hôn sự của tiểu hoàng thúc bị người ta nói trên triều...

Tiểu hoàng thúc vẫn không thành thân, giống như lời y đã từng nói, luôn ở bên cạnh trầm, cái gì cũng xem trầm trước tiên.

Mẫu hậu còn vụng trộm nói với trầm, ý là sợ rằng tiểu hoàng thúc có bệnh không dám nói... Khụ, trầm có thể làm chứng tiểu hoàng thúc hoàn toàn khỏe mạnh o(/////////)q

Lại nói tiểu hoàng thúc quyền cao chức trọng, các đại thần muốn gả nữ nhi hay muội muội cho y là chuyện vô cùng bình thường. Nhưng việc này cần cân nhắc ý tứ của trầm, mà trầm không muốn, rất rất không muốn để tiểu hoàng thúc thành thân, để bất kỳ cô nương nào trở thành tiểu hoàng thất. Đều nằm mơ đi!

Đúng, trầm ngang ngược vậy đó! Hừ! Hừ hừ!

Hiện tại trẫm thường đếm đầu ngón tay, mỗi ngày trôi qua là ngày được tự do lại đến gần hơn. Chỉ là nếu trẫm không làm Hoàng đế nữa, mẫu hậu chắc sẽ không vui.

Mẫu hậu vẫn luôn lấy việc trẫm có thể đi lên ngôi vị Hoàng đế làm vinh dự, tuy rằng nó là từ trên trời rơi xuống, nhưng mẫu hậu vẫn rất cao hứng... Cho nên, trẫm cảm thấy mình rất có lỗi với người, hi vọng sau khi thoái vị mẫu hậu đừng quá tức giận.

Aii, một bên là mẫu hậu một bên là tiểu hoàng thúc, trẫm rất rối rắm.

Hết nha mn, 1 ngày cố gắng của t đó...Còn phải trừ nợ cho ng ta nữa hiu hiu

Thuyền Tam Sinh-Tiểu Lục Tử thành rồi hia hia hia

38. Chương 38: Tiểu Hoàng Tô Soái Ngây Người

“Hoàng huynh.” Thập ngũ hoàng đệ giờ đã được mười tuổi đến bên cạnh trẫm, hành lễ, hơi cong khóe miệng cười không lộ răng.

Trẫm cười ha ha: “Hiên nhi, là một nam tử hán phải ăn to nói lớn, lúc cười cũng phải cười lớn lên mới đúng.”

“Hoàng huynh.” Thập ngũ hoàng đệ bất đắc dĩ, trẫm lại cười ha ha, “Chỉ là rụng mấy cái răng mà thôi, ta cũng đâu có chê cười đệ... Ha ha ha ha ha Hiên nhi, bộ dạng người bây giờ thật buồn cười” Thập ngũ hoàng đệ vừa mới nghe răng cười, thiếu hai cái răng cửa nha.

Thập ngũ hoàng đệ đứng cạnh trẫm, cảm thán: “Hoàng huynh thật giống đứa trẻ chưa lớn mà.”

Trẫm mất hứng, trẫm đã mười bốn tuổi, lớn hơn nó bốn tuổi, sao lại là trẻ con được? Thêm một năm nữa trẫm sẽ thực sự là đại nam nhân.

“Nhưng mà hoàng huynh như vậy rất tốt, ta thích.”

Nghe Thập ngũ hoàng đệ nói, trẫm hơi vừa lòng. Đã nói rồi, trẫm giờ vừa đẹp trai vừa đáng yêu, ai mà không thích? Nhưng sao trẫm cứ cảm thấy lời này không thích hợp cho lắm, ưm, rốt cuộc là chỗ nào không đúng chứ?

“Hoàng huynh, gần đây trên triều các đại thần có vẻ rất thích nói về hôn sự của tiểu hoàng thúc, huynh có ý kiến gì không?”

Trẫm còn đang thắc mắc vấn đề không đúng chỗ nào, nghe hoàng đệ hỏi trẫm lại càng rối rắm, cảm thấy dung lượng não hình như không đủ dùng rồi...

“Hoàng huynh, sao huynh lại nhăn mặt?” Thập ngũ hoàng đệ ngồi xuống bên cạnh chống cằm, hứng trí nhìn trẫm phát sầu khiến trẫm vô cùng bất mãn. Vừa mới nói thích trẫm, còn chưa qua một chén trà nhỏ đã bắt đầu chê cười! Thập ngũ hoàng đệ, trẫm nhìn lầm người rồi!!

(^)

Thập ngũ hoàng đệ vô tội nhìn trẫm, trẫm nhéo mặt nó một trận, nhìn nó méo méo miệng mới thoáng vừa lòng: “Không cần quan tâm, tiểu hoàng thúc vốn không có ý định thành hôn, y muốn thế nào trẫm đều nghe y. Hơn nữa hiện tại trẫm vẫn chưa muốn có tiểu hoàng thối.” Tiểu hoàng thúc của trẫm tốt như vậy, không có dong chi tục phần nào có thể xứng được với y!

Chỉ đăng tại:o//u./

“Hoàng huynh hoàng huynh, ” Thập ngũ hoàng đệ hứng trí bưng bưng: “Bên ngoài đồn rằng thân thể tiểu hoàng thúc... Có phải sự thật không?”

Trầm trừng mắt: “Người đã nói là nghe đồn, còn hỏi ta làm gì? Lại nói, Hiên nhi, không phải bây giờ người nên đi theo Tả tướng học xử lý chính sự sao, còn rảnh rỗi mà chạy đến đây? Dám nói lung tung về tiểu hoàng thúc, trầm nhất định phải mách với y.”

Thập ngũ hoàng đệ nhăn mặt: “Hoàng huynh, huynh không thể đối xử với ta như vậy, ta không có lười biếng mà.”

Trầm đắc ý dào dạt bóp bóp gương mặt mồm mĩm của tiểu hoàng đệ, lòng nói trầm đã nắm trong tay nhược điểm của đệ rồi, sau này nếu có chuyện gì không muốn làm sẽ dùng cái này uy hiếp đệ ấy để nó làm thay cho mình.

Đúng, trầm thông minh giao hoạt như vậy đó! Hừ! Hừ hừ!

Giục thập ngũ hoàng đệ nhanh chóng đi học tập chính sự, lại phân phó Tiểu Lục Tử canh giữ ở bên ngoài, trầm nằm lên tiểu long sàng, suy nghĩ về chuyện thập ngũ hoàng đệ đã nói lúc nãy, ừm, chuyện tiểu hoàng thúc có bệnh ...khó nói hay không.

Thật ra tiểu hoàng thúc không có bệnh gì hết, khụ, trầm có thể làm chứng. Vì trầm và y đã từng cùng nhau tắm rửa. Tuy trầm không nhìn thấy tiểu hoàng thúc có vấn đề gì, nhưng ...trầm từng nghe lén tiểu hoàng thúc (không cho phép các người nói với y!), còn nhìn thấy cung nữ giặt y phục của tiểu hoàng thúc (các người hiểu mà). Tất cả đều nói lên tiểu hoàng thúc không hề có ...bệnh, cho nên trầm rất thắc mắc vì sao lời đồn vô căn cứ này lại xuất hiện?

Nhưng mà, tuy hiện tại tiểu hoàng thúc không muốn thành thân, nhưng sớm muộn gì chuyện này cũng sẽ đến. Trầm mới chỉ suy nghĩ thôi mà đã cảm thấy hâm mộ tiểu hoàng thúc tương lại vô cùng. Tiểu hoàng thúc đẹp như vậy, lại thông minh vô cùng, ai có thể gả được cho y thì đúng là tổ tiên phù hộ (mộ tổ tiên tỏa khói xanh), phúc phận tích cóp mấy đời mới có

Ai, trầm rất phiền muộn.

Giọng nói của Tiểu Lục Tử từ bên ngoài truyền vào, đoán là tiểu hoàng thúc đã đến, trầm vội vàng xuống giường chạy tới bàn học. Lúc này thập ngũ hoàng đệ đến làm trầm quên mất nhiệm vụ tiểu hoàng thúc giao cho, sẽ bị phạt mất

“Tiểu thập ngũ đã tới?” Tiểu hoàng thúc ngọc thụ lâm phong vừa bước vào cửa đã hỏi ngay, trầm trộm rùng mình, chớp mắt nói: “Lúc này Hiên nhi có đến đây nói chuyện một lúc.”

“Cho nên nhất định Ninh nhi chưa hoàn thành nhiệm vụ ta giao cho.”

Tiểu hoàng thúc đã chắc chắn như vậy, khiến trầm cũng ngại tìm lý do lấp liếm.

“Ta đã nói gì, người có nhớ không?” Tiểu hoàng thúc đứng trước bàn, “Nếu không hoàn thành nhiệm vụ...”

“Vậy thì trầm không thể xuất cung.” Trầm cúi đầu ỉu xiu nói tiếp, ai, trầm đã mong chờ hai tháng nay, không ngờ lại thất bại trong gang tấc. Thất sách, quá thất sách!

“Nhìn bộ dạng ỉu xiu của người này.”

Tiểu hoàng thúc đột nhiên cười rộ lên, trầm vụng trộm liếc y một cái, lại bị mê hoặc mất rồi. Ấy da, tiểu hoàng thúc đúng là anh tuấn đến độ nhân thần cộng phần (cả thần và người đều phần nộ?) mà!

“Thôi, lần này cũng không hoàn toàn là lỗi của người, ” tiểu hoàng thúc kéo trầm ngồi xuống, “Ta cũng đã nói với tiểu thập ngũ, lần này sẽ mang cả hai đứa xuất cung. Ngày mai là hươu mọc, sẽ chơi đến tối mới về.”

Trầm cảm thấy bánh nhân thịt rớt trứng đầu rồi, sao tiểu hoàng thúc lại tốt như vậy chứ. Trầm rất muốn lẫn lộn chúc mừng ngay lập tức!

Sau khi báo với mẫu hậu, lại gọi thập ngũ hoàng đệ, còn kéo theo một cái đuôi nhỏ là Doanh nhi muội muội, trầm rốt cục cũng có thể ngồi lên xe ngựa xuất cung. Xuyên qua lớp rèm cửa nhìn ra bên ngoài, hình người nho nhỏ trong lòng trầm bắt đầu nhảy nhót hưng phấn.

“Hoàng huynh, đó là cái gì?” Doanh nhi muội muội chỉ ra ngoài hỏi trầm, trầm nhìn thoáng qua: “Đó là kẹo làm từ đường, rất ngọt rất ngon. Đợi đến phủ của tiểu hoàng thúc rồi ta sẽ sai người là cho muội.”

Doanh nhi muội muội nuốt nuốt nước miếng gật đầu, trầm xoa xoa đỉnh đầu nàng, trong lòng cảm thán. Doanh nhi muội muội đã lớn vậy rồi nhưng vẫn ngây thơ như đứa trẻ bốn năm tuổi, sau này phải làm sao đây?

Bên cạnh là tiểu hoàng thúc và thập ngũ hoàng đệ đang nói chuyện với nhau. Trầm dừng thẳng lỗ tai nghe, gì mà thể má ở Giang Nam, gì mà Nam Cương quấy rối, rồi Đột Quyết nổi loạn... Đầu trầm quay mòng mòng rồi.

Thập ngũ hoàng đệ bây giờ đã có chút dáng vẻ của tiểu hoàng thúc, nó thông minh, học nhanh, hơn nữa tiểu hoàng thúc lại cố ý bồi dưỡng, cho nên đệ ấy giỏi hơn ta rất nhiều... Tuy trầm không muốn thừa nhận, nhưng nghiêm túc mà nói, so với thập ngũ hoàng đệ trầm thật sự rất ngốc.

Trầm rất phiền muộn.

Lúc tới phủ nhiếp chính vương trời cũng đã muộn, theo tỳ nữ đi tắm rửa rồi dùng bữa tối sau đó lại chơi đùa một lát. Vì dự định ngày mai, trầm đưa thập ngũ hoàng đệ và Doanh nhi muội muội đi nghỉ ngơi. (Không liên mạch lắm huhu)

Đỗ Doanh nhi muội muội ngủ, ném thập ngũ hoàng đệ vào tiểu viện tử cách vách, phân phó hạ nhân chú ý hầu hạ, xong xuôi trầm mới quay trở về phòng tiểu hoàng thúc.

“Tiểu hoàng thúc, ” trầm cọ đến bên cạnh tiểu hoàng thúc, cảm thán: “Người nói sau này Doanh nhi muội muội phải làm sao bây giờ? Nàng thiên chân khả ái, lại nhu thuận hiểu chuyện như vậy, đến khi xuất giá phải làm thế nào?”

Tiểu hoàng thúc nói: “Với thân phận của Doanh nhi, rất nhiều người muốn thú nó.”

“Không phải như vậy!” Trầm bắt măn liếc y một cái, “Chỉ vì xem trọng thân phận Doanh nhi mới thú muội ấy, có chắc chắn người đó sẽ đối xử tốt với Doanh nhi? Chúng ta không thể nhìn bọn họ cả đời, mà cho dù có thể đi chẳng nữa, Doanh nhi muội muội cũng không được hạnh phúc. “

Chỉ đăng tại: [o//u./](#)

Trầm vừa dứt lời đã bị tiểu hoàng thúc nhéo mũi, “Người còn nhỏ, sao lại nghĩ đến chuyện này? Nói không chừng về sau sẽ có người thật lòng thật dạ với Doanh nhi, người vẫn nên suy nghĩ vấn đề của bản thân trước đi.”

Trầm có vấn đề? Trầm có vấn đề gì?

Đến tận khi cùng tiểu hoàng thúc tắm xong, lau khô tóc nằm trên giường, trầm vẫn không biết vấn đề của trầm là cái gì. Hỏi tiểu hoàng thúc thì y không chịu nói trầm biết.

Trầm rất tức giận, tiểu hoàng thúc thật quá xấu xa!

()

Mơ mơ màng màng ngủ đến nửa đêm, đột nhiên một tiếng thét chói tai vang lên, trầm choàng tỉnh, rùng mình run sợ.

“Tiểu hoàng thúc...” Trầm mò mẫm đứng lên, “Chuyện gì vậy?”

Tiểu hoàng thúc phủ thêm ngoại sam, nhẹ nhàng vỗ vai trầm, “Không có chuyện gì đâu.”

Mặc dù y nói không có chuyện gì, nhưng âm thanh đao kiếm bên ngoài chạm nhau lại không có ý như vậy.

“Hiên nhi và Doanh nhi...” Trầm nói xong muốn đứng lên, hai đứa nó ở tiểu viện tử khác, nếu bị thích khách bắt đi... Trầm không dám nghĩ nữa.

“Đừng lộn xộn, ở đó có hộ vệ canh gác, không sao đâu.” Tiểu hoàng thúc ấn trầm nằm xuống giường, “Người ở trong này nghỉ ngơi, ta ra ngoài nhìn xem thế nào.”

“Trầm cũng đi.” Trầm không muốn nằm yên ở đây. Không thấy thập ngũ hoàng đệ và Doanh nhi muội muội bình an, trầm lo lắng.

Tiểu hoàng thúc nghiêm khắc nhìn trẫm: “Không được, ngươi là Hoàng đế, phải ngồi hoàng ngai ở đây mới đúng. Tiểu Lục Tử sẽ đến ngay.”

Vừa nói xong, tiểu hoàng thúc nhanh chóng ra ngoài, trên mặt vẫn còn vết hằn của gối đầu. Tiểu Lục Tử chạy vào, trẫm vừa mới ngồi lên đã bị hấn nhét lại vào chăn êm kín, tay còn cầm đại đao không biết lấy ở đâu đến đứng thủ hộ cạnh giường, trừng mắt run run nhìn ra phía cửa.

Trẫm: “...” Tiểu Lục Tử, đao sắp rơi rồi kìa?

Không bao lâu sau, âm thanh bên ngoài không còn nữa, ánh sáng của cây đuốc xuyên qua khe cửa chiếu vào bên trong. Trẫm nhin không được, đẩy Tiểu Lục Tử sang một bên, tùy tiện khoác một chiếc ngoại sam rồi chạy ra ngoài.

“Hoàng Thượng, giày của người...” Tiểu Lục Tử một tay cầm đao một tay cầm giày chặt vật chạy theo trẫm.

Trong viện đèn đuốc sáng trưng, trẫm vịn vào khung cửa, nhìn thấy bảo kiếm trong tay tiểu hoàng thúc vung lên, máu của thích khách phun ra, y phục màu trắng của y lập tức xuất hiện những vết đỏ.

Trẫm lui về sau một bước, hít mạnh một hơi mới bình tĩnh lại được.

“Sao ngươi lại ra đây?” Tiểu hoàng thúc ném kiếm trong tay, cau mày đi về phía trẫm, trẫm gục đầu xuống nói: “Trẫm lo lắng cho Hiên nhi và Doanh nhi.”

“Bọn họ không sao rồi.”

Trẫm thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn y: “Tiểu hoàng thúc, ngươi đi tắm rửa đi, trẫm đi nhìn hai đứa nó một cái.”

Tiểu hoàng thúc nhú mày, trẫm đi được vài bước, bất chợt quay đầu lại nhìn y: “Tiểu hoàng thúc, ngươi vừa rồi thực sự soái ngậy người.”

Đôi mày tiểu hoàng thúc buông lỏng, trẫm cười ha ha, quay đầu che bớt hai mắt chạy ra ngoài. Quá nhiều máu, trẫm vẫn còn sợ hãi.

39. Chương 39: Hôn Sự Của Trẫm

Lúc trẫm đến tiểu viện tử bên cạnh, thập ngũ hoàng đệ và Doanh nhi muội muội đều đã tỉnh. Hai đứa im lặng nằm trên nhuyễn tháp, bên cạnh có mấy cung nữ và thị vệ đang canh giữ.

“Hoàng huynh.” Vừa nhìn thấy trẫm, Doanh nhi muội muội chạy tới, trẫm xoa xoa gương mặt tròn tròn của nàng, “Không có việc gì đâu, Doanh nhi ngoan, trở về ngủ một giấc là tốt rồi.”

“Hoàng huynh, ta sợ, ta thấy có người chảy máu...”

Trẫm nhú mày, nhìn sang thị vệ và cung nữ bên cạnh, vừa định nổi giận, thập ngũ hoàng đệ vội nói: “Hoàng huynh, huynh có bị thương không?”

Trẫm lắc đầu: “Ta không sao, hiện tại trời tối, trẫm sẽ sai người canh gác, các người ngủ một lát đi. Sáng sớm ngày mai sẽ hồi cung ngay, ngoài cung không thể ở lâu được.”

Thập ngũ hoàng đệ nghe lời gật đầu, nhưng Doanh nhi muội muội vẫn kéo chặt trẫm không buông. Trẫm bị nàng nhìn đến đau lòng, dỗ nàng ngủ xong mới rời đi.

“Hoàng huynh, ta ngủ không được.” Thập ngũ hoàng đệ mở to mắt nói: “Huynh nói chuyện với đệ một lát được không?”

Trẫm cẩn thận đắp chăn cho Doanh nhi, gật đầu, cùng nó ra ngoài, “Đi tìm tiểu hoàng thúc đi, trẫm nhìn người có lẽ tối nay sẽ không ngủ được.”

Thập ngũ hoàng đệ cười hi hi, mặc y phục đi theo trẫm.

Lúc trẫm và thập ngũ hoàng đệ đến, tiểu hoàng thúc đang lau tóc. Tiểu viện đã được dọn sạch sẽ. Nếu không phải vẫn còn chút mùi máu tanh lẫn khuất trong không khí, trẫm sẽ nghĩ chuyện lúc này chưa từng xảy ra.

Chỉ0đăng tại: //u./

“Ta đã biết các người không ngủ được, ” tiểu hoàng thúc khoát tay cho cung nhân hầu hạ lui ra ngoài, sau đó mới nói: “Muốn hỏi ta chuyện tối nay là sao đúng không?”

Trẫm vội vàng gật đầu.

“Cũng không phải chuyện gì lớn, ” tiểu hoàng thúc biểu tình thản nhiên nói: “Thiên hạ hiện nay cũng không hoàn toàn an ổn. Đại Triệu cường thịnh giàu có, hơn nữa lại do sự tình vài năm trước (chắc việc soán ngôi), cho nên mấy quốc gia xung quanh bắt đầu rục rịch. Ta là nhiếp chính vương, đối với bọn họ, giết ta, triều đình Đại Triệu sẽ rối loạn phân nửa.”

Trẫm sửng sốt, không hiểu sao trong lòng đau đớn.

“Cho nên, ” tiểu hoàng thúc gõ nhẹ mặt bàn, “Vì để sau này ta được an toàn hơn, hai người các người phải cố gắng học tập. Dù sao thiên hạ Đại Triệu vẫn cần các người gìn giữ.”

Trẫm nhắm mắt, nhìn sang thập ngũ hoàng đệ, phát hiện nó dường như đang chìm trong suy nghĩ. Thật khó chịu mà, sao thập ngũ hoàng đệ lại có thể biểu hiện bình tĩnh như vậy chứ? Cái gì cũng giỏi hơn trẫm, đáng ghét!

Xấu ra chuyện như vậy, không thể tiếp tục dạo phố được nữa, cho nên sáng sớm hôm sau trẫm mang hai đứa nhóc vào cung, đồng thời cũng dặn chúng không được nói chuyện đã phát sinh cho bất kỳ ai dù chỉ một chút. Về phần tiểu hoàng thúc, y nói mình vẫn còn chuyện cần phải xử lý, nên sẽ hỏi cung muộn. Tuy tiểu hoàng thúc không nói, nhưng trẫm biết y đi xử lý chuyện thích khách tối qua.

Nói thật, trẫm bây giờ vẫn còn hơi sợ. Đó là lần đầu tiên trẫm nhìn thấy tử vong và máu tươi gần như vậy. Một kiếm kia tiểu hoàng thúc chém ra làm trẫm không thể nào quên được.

—— tiểu hoàng thúc soái ngậy người có biết không! Trẫm thật muốn hét một tiếng thật to để biểu đạt sự sùng bái của mình!

Khụ, trở lại vấn đề chính.

Mấy năm nay trẫm cũng có học tập, tất nhiên sẽ hiểu được chuyện tình trong đó. Nam Cương và Đột Quyết rục rịch, hai phụ quốc cũng không cung kính như trước nữa. Trẫm biết trẫm còn quá trẻ, cho nên bọn họ cảm thấy có thể nhân cơ hội này chiếm một ít tiện nghi từ Đại Triệu. Trẫm rất muốn để cho Tiểu Hùng tử béo phệ (chắc con gấu trúc) trét đầy nước dãi lên mặt chúng. Hừ, muốn chiếm lợi từ trẫm cũng phải còn mệnh mới được!

Đúng, trẫm bá khí trắc lậu như vậy đó! Hừ! Hừ hừ!

“Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương phái người tới mời người qua đó.” Trẫm còn đang nghiêm túc “suy nghĩ đối sách”, Tiểu Lục Tử chạy gấp vào, đồng thời cầm y phục cho trẫm thay, “Nghe Tiểu Nam cô cô nói, Thái Hậu lại cho gọi mấy tiểu thư tiến cung đấy ạ.”

Trẫm bị dọa sợ: “Thật sự?”

Tiểu Lục Tử gật gật đầu: “Tiểu Nam cô cô chưa bao giờ nói dối.”

Mặt trẫm nhăn nhúm, hu hu hu mẫu hậu đáng ghét quá đi! Từ khi tròn mười ba tuổi mẫu hậu đã bắt đầu tìm vợ cho trẫm. Một người lại một người, trẫm đã nhìn rất nhiều cô nương, hai mắt sắp mù rồi.

Tiểu Lục Tử vẫn chưa nói hết, “Nghe Tiểu Nam cô cô nói, hôm nay Thái Hậu nương nương quyết tâm phải tìm được người thích hợp, người nhanh nghĩ cách gì đi.”

Trẫm càng phiền muộn, mẫu hậu ơi mẫu hậu, sao người nhất định phải đẩy trẫm vào lòng nữ nhân khác chứ? Trẫm chỉ ở mãi trong lòng người không được sao?!

Trẫm muốn khóc quá

Cho dù trẫm rất muốn khóc, nhưng chỗ mẩu hậu vẫn phải đến. Ngồi trên tiểu long liễn, trẫm hận không thể bay ngay ra ngoài hoàng cung tìm tiểu hoàng thúc, giờ cũng chỉ có y mới cứu được trẫm thôi.

“Hoàng Thượng, đến nơi rồi.” Tiểu Lục Tử đỡ trẫm xuống dưới, khẽ nói: “Hoàng Thượng, người nhanh đổi về mặt khác đi, nếu Thái hậu nương nương nhìn thấy người như vậy, nhất định sẽ lo lắng.”

Trẫm thở dài, xoa mặt, miễn cưỡng lộ ra biểu tình vui vẻ, nhìn Tiểu Lục Tử, hai tay chấp sau lưng, ưỡn ngực ngẩng cao đầu: “Đi thôi.” Sao trẫm cứ có cảm giác mình sắp phải lên núi đao xuống biển lửa vậy?

Trong đại điện của Từ An cung chỉ có một mình mẩu hậu đang ngồi và Nam ma ma đang đứng bên cạnh, các tiểu thư mà Tiểu Nam cô cô nói lại không thấy ai. Tuy vậy, trẫm vẫn không nhịn được rùng mình. Đứng tưởng rằng các người đứng sau bình phong thì trẫm sẽ không cảm giác được, ánh mắt các người sắp xuyên thủng người trẫm rồi có biết không?

Phải rụt rè mới đúng chứ, đều là những tiểu thư đứng đầu Đại Triệu cơ mà

Trẫm ra vẻ trấn định hành lễ với mẩu hậu, sau đó nói: “Mẩu hậu mẩu hậu, người tìm trẫm có chuyện gì vậy? Nam ma ma, trẫm đói bụng, người đi chuẩn bị thức ăn cho trẫm đi.”

Nam ma ma lĩnh mệnh rời đi, trẫm lại nhìn về phía mẩu hậu, nhanh chóng nói tiếp: “Mẩu hậu, hôm qua trẫm đi thăm Tiểu Hùng tử, nghe tiểu hoàng thúc nói mấy hôm trước nó ăn thịt người đấy. Ai bảo kẻ kia không thành thật, dám ăn trộm đồ trong phủ Nhiếp chính vương.”

Mẩu hậu vỗ ngực, kinh ngạc: “Ta nhớ hoàng nhi nuôi gấu trúc gì đó? Không phải nói con vật đó rất dịu ngoan à? Sao giờ lại ăn thịt người?”

Trẫm tỏ ra kinh ngạc nhìn mẩu hậu, “Chẳng lẽ trẫm chưa nói với người sao? Tiểu Hùng tử không chỉ ăn cây trúc, mà còn ăn thịt nữa. Nếu có ai dám chọc nó, nó có thể sẽ ăn luôn người đó.”

Mẩu hậu hoảng sợ xoa ngực, phía sau bình phong cũng phát ra vài tiếng kinh hô nhưng trẫm vẫn giả như không nghe thấy, tươi cười nhìn mẩu hậu: “Mẩu hậu mẩu hậu, người đừng sợ, trẫm thấy Tiểu Hùng tử vẫn rất đáng yêu. Nếu không phải trong cung không tiện, trẫm rất muốn đưa nó vào cung nuôi.”

Lục chú ý của mẩu hậu đã sớm bị trẫm chuyển đi nơi khác, nghe thấy mấy tiếng kinh hô hoảng sợ kia, khẽ nhăn mày lộ ra vài phần không vừa ý. Trẫm nhìn về mặt của người, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Tuy có lỗi với mẩu hậu, nhưng để mẩu hậu bỏ ý định tìm vợ cho mình, cũng chỉ đành ủy khuất mẩu hậu một chút.

Lại cùng mẩu hậu nói chuyện thêm nửa ngày, không để người đề cập đến chuyện giới thiệu mấy cô nương đó nữa. Trẫm uống đầy bụng nước trà ăn đầy bụng điểm tâm, cả người đầy mồ hôi lạnh rời khỏi Từ An cung.

“Lại tránh được một kiếp.” Trẫm lau mồ hôi, leo lên tiểu long liễn, dặn Tiểu Lục Tử: “Đi thôi, hồi cung, tiểu hoàng thúc cũng sắp trở về rồi. Chuyện hôm nay không được để cho y biết.”

Tiểu Lục Tử không ngừng gật đầu.

Thật ra trong lòng trẫm biết rõ, đến tuổi này rồi, mình cũng nên có nữ nhi bên cạnh. Nhưng không hiểu vì sao trẫm không thích các nàng, không muốn cùng một cô nương xa lạ ngủ chung một chỗ. Tiểu long sàng của trẫm chỉ cần tiểu hoàng thúc là đủ rồi.

Chỉ0đăng tại: //u./

Hồi Lâm Thanh cung, tiểu hoàng thúc quả nhiên đã trở về, trẫm vội vàng chạy vào: “Tiểu hoàng thúc, chuyện thích khách tối qua đã điều tra xong?”

Tiểu hoàng thúc lười biếng gật đầu, trẫm lại hỏi: “Rốt cuộc là ai làm? Chúng ta phải làm thế nào?”

“Nam Cương và Đột Quyết đều có dị tâm, hiện tại đang chuẩn bị liên hợp để đối đầu với Đại Triệu, cho nên chuyện lần này cả hai đều có phần.”

Trẫm nháy mắt mấy cái, lại hỏi lần nữa: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Chờ.”

Trẫm không hiểu ý của tiểu hoàng thúc.

“Nếu chỉ có một bên thì không đáng sợ, nhưng hiện tại bọn chúng định đồng thời xuất binh đánh Đại Triệu, Đại Triệu hiện tại sợ không thể chống lại được. Nam Cương giỏi về dùng độc, kỵ binh của Đột Quyết lại vô cùng dũng mãnh.” Tiểu hoàng thúc giải thích cặn kẽ cho trẫm, “Điều chúng ta có thể làm bây giờ, đó là khiến cho sự đồng minh giữa hai nước ta rã. Đấu với từng nước sẽ tốt hơn đồng thời đánh cả hai.”

Trẫm cảm thấy có hơi mơ hồ, nói thì dễ, nhưng làm sao khiến đồng minh giữa hai nước tan rã bây giờ?

“Nam Cương là nước nhỏ ít người, không phải đối thủ của Đột Quyết. Nhìn nhi thử nghĩ xem, nếu bọn họ đánh bại Đại Triệu rồi, sau đó phải chia chác thế nào?”

Trẫm sửng sốt, Nam Cương yếu hơn Đột Quyết rất nhiều, nếu là Đại Triệu không còn, bọn họ cũng không thoát được vận mệnh nước mất nhà tan... Hai mắt trẫm sáng lên, hiểu được ý của tiểu hoàng thúc rồi. Nhưng mà, có chuyện trẫm vẫn chưa rõ lắm, “Nam Cương cũng phải hiểu được đạo lý này chứ, sao vẫn muốn đối địch cùng với Đại Triệu?”

“Có người hiểu được, nhưng có người thì không.”

Trẫm: “...”

Trẫm lại mơ hồ, nhưng là tiểu hoàng thúc dường như không có ý giải thích. Nhìn tiểu hoàng thúc vui vẻ như vậy, trẫm cảm thấy an tâm kì lạ. Tiểu hoàng thúc còn chưa lo, vậy trẫm lo cái gì?

Tuy trẫm không cho Tiểu Lục Tử nói cho tiểu hoàng thúc biết chuyện mẫu hậu tìm vợ cho trẫm, nhưng trên đời không có bức tường nào không lọt gió, chưa tới hai ngày tiểu hoàng thúc đã biết chuyện, ánh mắt y nhìn trẫm dường như hơi khác.

Trẫm bất an nhích tới nhích lui trên tiểu long ỷ, ý đồ tránh né sóng mắt công kích của tiểu hoàng thúc, “Tiểu hoàng thúc, người đừng nhìn trẫm như vậy nữa có được không. Trẫm sợ.”

Tiểu hoàng thúc cười khẽ, hoàn toàn không có ý định dời mắt sang chỗ khác, “Ninh nhi cũng đến tuổi cưới vợ sinh con rồi. Thời gian trôi qua thật nhanh.”

Trẫm chột dạ kéo kéo đuôi áo choàng Tiểu Long, liếc nhìn tiểu hoàng thúc: “A, thật ra trẫm không muốn cưới vợ đâu, là mẫu hậu muốn mà.”

Tiểu hoàng thúc vẫn cười như trước, nhưng trẫm cảm thấy dường như y không hề muốn cười, trong lòng đau xót, vội vàng nói: “Tiểu hoàng thúc, trẫm thật sự không muốn cưới vợ đâu. Trẫm nói thật đó! Trẫm chỉ ở với người thôi có được không? Người đừng tức giận, trẫm rất sợ...”

Tiểu hoàng thúc nhìn trẫm khẽ chớp mắt, phì cười. Trẫm bối rối, aaaaa, rốt cuộc là sao vậy chứ?

40. Chương 40: Trẫm Muốn Làm Gia Gia

Mãi đến khi nằm lên tiểu long sàng ôm chần tiểu long chuẩn bị ngủ, trẫm vẫn không hiểu được tại sao tiểu hoàng thúc lại cười như vậy. Nhưng mà, có một điều trẫm chắc chắn, nhất định là tiểu hoàng thúc đang chế cười trẫm. Nhất định là như vậy!

Trẫm trở mình, sờ sờ cái bụng xẹp lép, gọi Tiểu Lục tử đang chỉnh lý trác án(bàn): “Tiểu Lục Tử, trẫm đói bụng, muốn ăn.” Tối nay lúc ăn cơm trẫm một lòng muốn biết lý do tiểu hoàng thúc lại cười, nên đã quên việc ăn uống.

Tiểu Lục Tử đáp một tiếng rồi ra ngoài phân phó, trẫm nằm trong chần tiểu long xoay ngang xoay dọc, cuối cùng ngồi dậy, hỏi Tiểu Lục Tử mới vừa bước vào, “Tiểu hoàng thúc sao còn chưa về?”

Tiểu Lục Tử mơ hồ: “Nhiếp chính vương đại nhân có lẽ còn đang bận rộn.”

Trẫm nghĩ nghĩ, hẳn là có tin từ Nam Cương gửi tới. Chiều hôm nay nghe tiểu hoàng thúc nói nhiều chuyện về Nam Cương như vậy rồi, nhưng trẫm vẫn chưa hiểu hết được.

Rất nhanh đã có cung nữ dâng thức ăn lên, trẫm ăn hết một nửa, đi mấy vòng quanh đại điện, rồi súc miệng leo lên tiểu long sàng.

Nhìn dạ mình châu trong góc, hai mắt trẫm rũ xuống, nhanh chóng buồn ngủ, không biết khi nào tiểu hoàng thúc mới hết bận đây ()zz

Ngày hôm sau, tiểu hoàng thúc đưa tin tức đến cho trẫm, quả nhiên là tin tức của Nam Cương, cùng lúc đó, tiểu hoàng thúc còn nói cho trẫm quyết định của y.

“Người muốn phái Hoa Hoa đi Nam Cương?” Trẫm không hiểu được dụng ý của tiểu hoàng thúc, “Nam Cương không yên ổn, hơn nữa khí hậu ác liệt, Hoa Hoa chỉ là một thư sinh yếu đuối, hình như không được thích hợp cho lắm.”

Chỉ đăng tại: //u./

Tiểu hoàng thúc bưng chén trà, nói: “Tuy hoàn cảnh Nam Cương ác liệt, nhưng không phải nơi người Đại Triệu không thể sống được. Hoa Phùng Hi tuổi trẻ tài cao, lại hiểu rất rõ về Nam Cương, phái hắn đi là thích hợp nhất.”

Trẫm kéo kéo trụ tử treo bên hông tiểu hoàng thúc, tiếp tục hỏi: “Ai đi bảo hộ hắn?”

“Dương Tín Chi, hai người họ là bạn tốt.”

Tiểu Tiểu Dương? Hai người bọn họ sao lại cùng một chỗ rồi? Còn có, sao trẫm cài gì cũng không biết hết vậy? Bát quái của Tiểu Lục Tử thật chậm chạp! Trẫm quyết định không thưởng kim nguyên bảo cho hắn nữa!

“Thành trấn biên cảnh (thành trấn sát biên giới) giữa Nam Cương và Đại Triệu đều có thông thương, Hoa Phùng Hi sẽ giả trang thành công tử nhà giàu, ” tiểu hoàng thúc lấy trụ tử xuống cho trẫm chơi, tiếp tục nói: “Ta đã an bài người ở Nam Cương, đến lúc cần sẽ giúp hắn.”

Trẫm sờ sờ ngọc trụ tử, “Nhưng để hắn đi Nam Cương có tác dụng gì?”

“Hiện tại Nam Cương không yên ổn, ” tiểu hoàng thúc nheo mắt, “Tranh giành ngôi vị hoàng đế không phải chỉ xảy ra ở Đại Triệu. Người có biết Nam Cương hiện nay xuất hiện một nữ nhân rất tài giỏi (anh thư).”

Hưng trí của trẫm tăng cao, mở to mắt nghe tiểu hoàng thúc nói: “Hoàng đế hiện tại của Nam Cương có một muội muội đồng mẫu, tên là Nam Lăng, văn võ song toàn, đã lên tới chức đại tướng quân. Mà trong số những tướng lĩnh Nam Cương hiện nay, chỉ có nàng tài giỏi thực sự.”

Trẫm sững sốt, không ngờ nữ nhân cũng có thể trở thành đại tướng quân. Hiện tại trẫm rất muốn gặp nàng, không biết bộ dáng nàng ta thế nào. Nghe nói người có thể lên làm đại tướng quân đều có bộ dáng hung ác!

“Nam Cương để muốn đối địch với Đại Triệu, vị công chúa tướng quân này cực kỳ phản đối, hơn nữa các hoàng tử lại đối đầu nhau tranh giành trữ vị, ” tiểu hoàng thúc lộ ra nụ cười giảo hoạt, trẫm ngơ ngác nhìn chằm chằm, “Nói không chừng, Nam Cương có thể sẽ có nữ hoàng đế đó.”

Trẫm bị mấy lời này của tiểu hoàng thúc làm cho sợ hết hồn, tỉnh táo lại: “Nữ tử còn có thể làm Hoàng đế? Tiểu hoàng thúc, người sao lại có thể nói mấy lời kỳ cục như vậy.”

Tiểu hoàng thúc cười không nói, trẫm nhìn nhìn dòm dòm, cuối cùng không nhịn được lao thẳng vào lòng y lẫn lẩn lẩn. Người tiểu hoàng thúc rất ấm, thoải mái quá đi o(v)o

Mấy ngày sau, Hoa Hoa đến chào tạm biệt trẫm, trẫm cẩn thận quan sát hắn, phát hiện y luôn cười, không hề có vẻ gì là không tình nguyện, mới chuẩn bị để hắn đi, “Hoa Hoa, người ở đó nhớ cố gắng, trở về trẫm sẽ thăng quan phát tài cho người, muốn cưới vợ cũng không thành vấn đề.” Dừng một chút, trẫm đột nhiên nhớ ra đến khi hắn trở về có thể trẫm đã không còn là Hoàng đế, bèn vội vàng sửa miệng: “Mặc kệ đến lúc đó trẫm có còn... Ừm, tóm lại người phải cố gắng biểu hiện cho tốt, trẫm nhất định sẽ thưởng cho người thật nhiều bảo bối, còn cho cả Tiểu Tiểu Dương nữa.”

Hoa Phùng Hi tin tưởng hành lễ: “Vì thần tuân chỉ.”

Trầm nhìn hần, trong lòng có chút không nở, mấy năm nay ở chung với hần rất thích. Hoa Hoa vừa đẹp, tính tình lại tốt, rất hợp khẩu vị của trầm. Trầm luyện tiếc để hần đi.

Nhưng cho dù không nở, người đi vẫn cứ phải đi thôi. Tiến bước Hoa Hoa và Tiểu Tiểu Dương rồi, trầm thở dài, trở về Lâm Thanh cung liên tục ăn hết ba đĩa điểm tâm. Haa, trầm cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi.

Ngày lại ngày trôi qua, đến khi trận tuyết đầu tiên đổ xuống, trầm mới chợt phát hiện, lại một năm nữa sắp trôi qua.

Một năm nay, dưới sự giúp đỡ của tiểu hoàng thúc và thập ngũ hoàng đệ, trầm đã hạ rất nhiều ý chỉ, ví dụ như phong tước cho nhóm hoàng đệ hoàng chất đến tuổi tống xuất cung, tiện thể cưới vợ cho họ, lại ví dụ như tìm cho nhóm chất nữ đến tuổi một trưởng phu tốt gả ra ngoài, trong cung nhanh chóng trống rỗng đi nhiều. Ngoại trừ thập ngũ hoàng đệ và Doanh nhi muội muội, không còn hai tử nào khác nữa.

Trầm cảm thấy trong cung đột nhiên yên ắng đi rất nhiều, quan trọng nhất là, đã lâu rồi hoàng gia không có đứa trẻ nào được sinh ra. Nếu không phải hôm nay nghe được hai thị vệ nói chuyện, trầm cũng không nghĩ tới.

Này không ổn, rất không ổn!

Tại sao trong nhà người ta đông con nhiều cháu, trong nhà trầm lại không có một đứa trẻ nào được ra đời. Trầm cảm thấy, chuyện này có vẻ nghiêm trọng.

Tiểu hoàng thúc từng nói qua, nếu phát hiện ra vấn đề, nhất định phải nghĩ cách giải quyết vấn đề đó. Cho nên, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tiểu hoàng thúc giao cho, trầm mang theo Tiểu Lục Tử đi tìm tiểu hoàng thúc và thập ngũ hoàng đệ đang luyện võ. Tuy chuyện này tốt nhất là nên nói với mẫu hậu, nhưng trầm không dám, lúc đó mẫu hậu lại ép trầm cưới vợ thì biết làm thế nào? Trầm không muốn làm thiêu thân đâu.

Lúc đến diễn võ sảnh, tiểu hoàng thúc và thập ngũ hoàng đệ đang so chiêu, trầm liền ngồi một bên nhìn hai người họ. Ngồi hết nửa ngày, thập ngũ hoàng đệ hết bị đánh một quyền, lại bị đập một cước, còn bị ném xuống đất... Trầm chỉ nhìn thôi đã cảm thấy đau ê ẩm, nhưng thấy gương mặt nghiêm túc của thập ngũ hoàng đệ trầm lại chợt dạ. A, trầm là người đọc sách điềm đạm nho nhã, không phải vũ phu!

Rầm ——

Trầm nhìn thập ngũ hoàng đệ nằm bẹp trên đất, tặc lưỡi, trong lòng vỗ tay cho nó. Khá lắm tiểu thập ngũ, đợi lát nữa trầm sẽ thưởng cho ngươi một thỏi kim nguyên bảo ha

Chờ tiểu hoàng thúc và thập ngũ hoàng đệ tắm rửa thay y phục xong, trầm sai Tiểu Lục Tử dâng trà và điểm tâm lên, nhân tiện nhéo nhéo gương mặt mập mập nhỏ nhắn đỏ bừng của thập ngũ hoàng đệ.

“Hoàng huynh...” Thập ngũ hoàng đệ đáng thương nhìn trầm, “Huynh lại bắt nạt ta.”

Trầm cười ha ha, lòng nói ngoài người ra trầm còn có thể bắt nạt ai nữa đâu...Nghĩ như vậy, đột nhiên trầm cảm thấy mình thật đáng thương, rõ ràng là người trên vạn người, lại không có ai để trầm bắt nạt...

“Ninh nhi có chuyện muốn nói?” Tiểu hoàng thúc bưng chén trà hỏi: “Ta nhớ ngươi chưa bao giờ đến diễn võ sảnh.”

Nghe tiểu hoàng thúc nói, trầm mới nhớ ra mục đích mình đến đây, vội vàng nói: “Trầm phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng, cực kỳ cực kỳ nghiêm trọng, quan hệ đến an nguy hoàng tộc.”

Tiểu hoàng thúc nhướn mày nhìn trầm, thập ngũ hoàng đệ vẻ mặt khẩn trương. Trầm vô cùng vừa lòng với biểu hiện của thập ngũ hoàng đệ, quyết định lát nữa sẽ cho nó hai thỏi kim nguyên bảo.

Trầm phát giác một hồi, sau khi phục hồi tinh thần mới nói lại vấn đề của mình, cuối cùng nhấn mạnh trong nhà các đại thần đều có rất nhiều trẻ nhỏ, chỉ có nhà chúng ta là không. Chuyện này rất rất nghiêm trọng!

Đại sảnh yên tĩnh.

Trầm chớp chớp mắt, “Các người không cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng sao?”

Thập ngũ hoàng đệ phồng má nói: “Nhưng đệ cũng không có biện pháp, đệ còn nhỏ, còn chưa đến lúc, ừm, cưới vợ đâu.” Nói đến đây tiểu thập ngũ đỏ mặt, trầm lại ngửa tay, không nhìn được bóp loạn một trận, mặt mập mạp mềm mại, sờ thật thích

Chỉ đăng tại: //u./

Tiểu hoàng thúc buông chén trà, nâng cằm để người đưa thập ngũ hoàng đệ đi, để nó trở về phòng tiếp tục học tập, sau đó nhìn trầm nói: “Ninh nhi muốn cưới vợ?”

Trầm vội vàng lắc đầu, sao lại kéo đến người trầm rồi? Trầm không hề nghĩ đến việc sẽ cưới vợ, mấy tiểu thư trầm từng gặp không ai xinh đẹp bằng tiểu hoàng thúc, trầm mới không chịu cưới các nàng đâu (^)

“Vậy Ninh nhi nhắc tới chuyện này làm gì?”

Trầm chớp chớp mắt: “Hoàng chất bọn họ đều đã cưới vợ cả rồi, sao còn không chịu sinh tiểu bảo bảo? Trầm muốn tiểu bảo bảo, ừm, đến lúc đó trầm sẽ là tổ phụ đúng không nhỉ? Vậy tiểu hoàng thúc chính là tăng tổ phụ rồi, ây daa, chúng ta đều biến thành lão gia gia nha “

Tiểu hoàng thúc: “...”

“Là vậy đó, tiểu hoàng thúc người có ý kiến gì hay không?”

“Ta có thể có ý kiến hay gì đây?” Trầm nhìn tiểu hoàng thúc, phát hiện vẻ mặt y có chút vặn vẹo, “Hài tử không phải muốn có là được, hơn nữa, với loại chuyện này người nên đi tìm Thái Hậu, Thái Hậu chắc chắn quan tâm đến vấn đề này hơn người nhiều.”

Mặt trầm nhăn nhúm, nếu có thể đi hỏi mẫu hậu, trầm còn đến tìm tiểu hoàng thúc làm cái gì? Nhưng mà tiểu hoàng thúc nói cũng đúng, chuyện này nam tử thật không tiện quan tâm. Nếu không thì đi hỏi mẫu hậu đi?

Trầm cảm thấy chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn, còn về mẫu hậu.. Vẫn nên chờ một chút nữa.

Trầm bỏ nhào lên lưng tiểu hoàng thúc, để y công mình về Lâm Thanh cung. Lúc đi ngang qua Từ AN cung của mẫu hậu, tiểu hoàng thúc đột nhiên dừng lại.

Trầm đột nhiên lo lắng, hai tay đang vòng quanh cổ tiểu hoàng thúc siết chặt lại, “Hiện tại mẫu hậu nhất định đang ở Ngự hoa viên ngắm hoa, chúng ta vẫn không nên vào thì hơn.”

“Thả lỏng một chút, Ninh nhi muốn siết chết ta sao?” Tiểu hoàng thúc vỗ vỗ long móng của trầm, tiếp tục cưỡi bộ đi về phía Lâm Thanh cung.

Trầm lắc lắc hai chân, không hiểu sao cảm thấy có hơi thẹn thùng. Sao tiểu hoàng thúc lại vỗ móng trầm chứ? Rất ngại đó

Có ai ship Hoa Hoa với Tiểu Tiểu Dương đại nhân không kìa =))))))))))

41. Chương 41: Nhật Ký Của Tiểu Lục Tử (năm)

Ta gọi là Tiểu Lục Tử, thiếp thân nội thị của Hoàng đế trẻ tuổi nhất Đại Triệu vương triều, Đại Tổng quản chăm chỉ.

Đúng vậy, ta bị tên béo chết tiệt nào đó quên lâu như vậy, cuối cùng cũng trở về rồi đây. Đây là bộ sử ký gian nan phấn đấu, người thắng cuối cùng là ta.

Ta nhớ có rất nhiều muội tử đáng yêu muốn biết cổ sự của ta, khụ, được rồi, ta quyết định kể cho mọi người nghe chuyện giữa ta và tên chết tiệt kia o(*//// //\\/*)q

Trước tiên giới thiệu một chút về vị kia nhà ta, hần tên Tam Sinh, là thống lĩnh thị vệ thiếp thân của nhiếp chính vương. Hần rất có thể diện trước mặt nhiếp chính vương, tuy rằng ta không thấy chỗ nào hết.

Ban đầu đúng là ta rất rất rất ghét hần, bởi vì hần cao lớn hơn ta, cường tráng hơn ta, đáng vẻ nam nhân hơn ta biết bao nhiêu lần (ta biết mình là thái giám, không cho phép các người nhắc lại!), quan trọng nhất là hần luôn bắt nạt ta, xách ta chạy khắp nơi.

Phi! Không phải bản tổng quản chỉ đi chậm chút thôi sao, sao lại khinh ta chân ngắn!? (chân ngắn thông minh mà, chân ngắn đáng yêu mà =))))))

...Quay trở lại vấn đề chính.

Sau đó, vì ta vẫn luôn hầu hạ bên cạnh tiểu chủ tử, còn Tam Sinh vẫn luôn đi theo nhiếp chính vương đại nhân, cho nên ta và hần tiếp xúc ngày một nhiều hơn. Thỉnh thoảng khi tiểu chủ tử bị nhiếp chính vương bắt cóc đi mất, ta cũng chỉ có thể đi theo hần. Ta không chỉ một lần hỏi hần, sao lúc trước không chịu học chút võ công chứ?! Nếu ta có thể tự mình bay tới bay lui thì cần gì phải treo trên người hần? Khi đó ta phải chịu rất nhiều ủy khuất, Tam Sinh chết tiệt kia lúc nào cũng bắt nạt ta, cổ bị hần niết đỏ bừng o(*//// ///*)q

Lúc trước, khi mà hần nói muốn cùng một chỗ với ta, ta đã rất hoảng sợ. Dù sao thân phận và cơ thể của ta đều rất khó xử, ta chưa bao giờ nghĩ đến việc một ngày nào đó sẽ có người thích mình... Sau khi chuyện này xảy ra ta đã rất khó khăn, dù sao ta cũng có chút thích, được rồi, là rất thích hần.

Không hiểu sao chuyện này lại bị tiểu chủ tử biết được, người đã rất ngạc nhiên, cũng rất hiếu kỳ. Người hỏi ta sao nam nhân với nam nhân lại có thể cùng một chỗ, khi đó ta rất lúng túng. Nhìn gương mặt trong sáng đáng yêu của tiểu chủ tử, ta không thể nói ra được lời nào. Hu hu hu nhiếp chính vương đại nhân, ngài đừng nhìn ta như vậy mà, ta thật sự không muốn dạy hư tiểu chủ tử đâu

Quên đi, không nói chuyện này nữa, toàn là nước mắt.

Nói tóm lại, sau một phen người truy ta đuổi ngược tâm ngược thân, ta và Tam Sinh đã cùng một chỗ. Vì chuyện này mà tiểu chủ tử còn thưởng cho ta một viên dạ minh châu đó, mặc dù ta không hiểu sao đột nhiên người lại ban thưởng.

Sau khi rõ ràng với Tam Sinh, chuyện gì cũng không thay đổi. Ta vẫn hầu hạ bên người tiểu chủ tử, đồng thời là đại tổng quản phong quang vô hạn, hần vẫn là thống lĩnh thị vệ, mỗi ngày nghiêm túc huấn luyện. Thỉnh thoảng gặp mặt, hần sẽ đưa cho ta một món đồ nhỏ, có khi là tượng đất be bé, cũng có đôi khi là một túi bạc... Ta giờ đã có đủ một bộ mười hai con giáp, hòm bạc cũng không ít, nếu bây giờ xuất cung, nhất định có thể trở thành một địa chủ nhỏ.

Có lần ta đã hỏi hần, sao lại nhớ đến chuyện đưa tặng đồ vật cho ta, hần nghiêm mặt trả lời, do chủ nhân nói...

Lúc đó ta rất ngạc nhiên, lòng nói sao nhiếp chính vương lại có thời gian rảnh mà quan tâm đến một nhân vật nhỏ bé như ta được, sau đó Tam Sinh chết tiệt nói thêm một câu: chủ nhân quan tâm ta, người đừng tự mình đa tình.

Tâm tình ta lúc ấy ấy à? Ta hận không thể úp thẳng cái khay trên tay lên đầu hần. Hừ, người mới tự mình đa tình! Cả nhà người đều tự mình đa tình!

Không nói nữa không nói nữa, hình như nói nhiều lắm rồi o(*//// ///*)q

Nếu không chúng ta nói chuyện khác đi, nói đến tiểu chủ tử vậy. Ta biết chắc các người rất muốn biết chuyện của tiểu chủ tử, nhưng ta lén nói cho các người biết thôi, không được phép nói cho người khác nữa.

Mấy năm nay, tiểu chủ tử vẫn ngây thơ trong sáng thông minh lanh lợi như ngày nào, lúc người cười đôi mắt loạn loạn, ta nhìn thấy cũng bị mê hoặc.

Tiểu chủ tử càng ngày càng hiểu chuyện, người đã học xong cách xử lý chính sự, đại tự cũng càng ngày càng đẹp, lúc chơi cờ với nhiếp chính vương đã có thể kéo dài đến thời gian một chén trà nhỏ. Chỉ là, tiểu chủ tử lại không có ý định thú Hoàng hậu, giống như Nhiếp chính vương cũng không chịu cưới Vương phi.

Ta cảm thấy tiểu chủ tử như vậy cũng rất tốt, tiểu chủ tử còn nhỏ mà, cưới vợ về rồi để làm gì? Hơn nữa nhiếp chính vương đại nhân cũng sẽ không đồng ý —— đừng hỏi ta tại sao, ta cũng không biết sao mình lại nghĩ như vậy nữa.

Còn có một việc ta rất muốn nói với mọi người, chính là về Tiểu Hùng tử mà tiểu chủ tử nuôi, hiện tại bộ dáng của nó rất đáng sợ!! Cả người mập ú, con mắt ti hí, lúc nó ăn nhìn cực kỳ hung tàn~ Tiểu chủ tử từng nói nó có thể ăn thịt người, vốn dĩ ta không tin, nhưng sau Tam Sinh kể cho ta nghe có kẻ xấu dám đi vào Trân Thú uyển của phủ nhiếp chính vương, đã bị Tiểu Hùng tử tát một cái hôn mê, còn cắn một ngụm lên cái mông đầy thịt... Ta cảm thấy thật may mắn vì mình đã không đến gần Tiểu Hùng tử lúc nó còn ở trong cung, nếu không các người nhất định sẽ không thấy ta đang viết nhật ký nữa.

Tất nhiên ta cũng không hoàn toàn ghét Tiểu Hùng tử, dù sao nó ban đầu cũng là con vật rất đáng yêu, tròn vo giống hệt tiểu chủ tử, lúc gặm cành trúc nhìn ngốc ngốc, ta rất thích nó... Nhưng còn Tiểu Hùng tử hiện giờ thì...ta cảm thấy mình bị lừa gạt nghiêm trọng. Có một câu nói của nhiếp chính vương đại nhân mà ta thấy rất đúng —— thời gian là đao giết heo —— trước kia ta không hiểu được, nhưng giờ đã rất rõ ràng.

Thấp cho Tiểu Hùng tử đáng thương một cây nến!

Quên Tiểu Hùng tử đi, ta lại nói chuyện khác nào, không biết lần tiếp theo ta lên sà là bao giờ, tên béo chết tiệt kia rất đáng ghét, luôn cướp phần diễn của ta.

Hiện tại trong cung cũng không còn đông các chủ tử như trước nữa, trừ thập ngũ hoàng tử và thập công chúa, còn có mấy chủ tử hơi nhỏ tuổi, những người khác đều được phong hào xuất cung kiến phủ và gả cho người ta hết. Mấy hôm trước còn nghe tiểu chủ tử lải nhải muốn làm tổ phụ đó...

Lại nói tiếp, ta còn cảm thấy có một số việc không quá thích hợp, mỗi khi tiểu chủ tử và nhiếp chính vương đại nhân thảo luận chính sự đều mang theo thập ngũ hoàng tử, nhiếp chính vương đại nhân còn tay cầm tay dạy thập ngũ hoàng tử cách xử lý chính vụ, này quá kỳ lạ, ta luôn cảm thấy nhiếp chính vương đại nhân xem thập ngũ hoàng tử như Thái tử mà dạy dỗ.

Cũng không còn gì đáng nói nữa, tiểu chủ tử vẫn tốt, nhiếp chính vương vẫn khỏe, Thái Hậu nương nương thì đang bận tìm vợ cho tiểu chủ tử, trong cung khá yên tĩnh, phải nói rằng mọi thứ vẫn ổn.

Không nói nữa, ta nghe thấy tiếng bước chân, nhất định là tiểu chủ tử phái cung nữ tới tìm ta rồi. Tiểu chủ tử lại bị đau răng, nhiếp chính vương đại nhân không cho người ăn kẹo, nhưng người luôn làm nũng với ta, nên ta mềm lòng cho tiểu chủ tử mấy cái... Nếu bị Tam Sinh bắt được ta sẽ bị đánh mông, không thể hùa hạ tiểu chủ tử. Bị đánh mông thực sự rất gì đó ó(*//// //*)q

Không nói nữa, ta phải đi trốn đây, có cơ hội ta lại trò chuyện tiếp ha~

42. Chương 42: Hôn Nhân Của Tiểu Hoàng Tô

Từ An cung.

Trẫm ngồi ngay ngắn trên thượng tọa, bên cạnh là mẫu hậu hiền từ, phía dứa là một đám hoàng thất và vợ của bọn họ.

Đây là lần đầu tiên trẫm nhìn thấy toàn bộ nhóm tử tôn này, cảm giác bây giờ... Thì ra người hoàng gia không hề ít chút nào nha, nếu có hài tử ra đời, bảo bối trong tiểu kim khố của trẫm không đủ để ban cho đâu QAQ

Ngay tại lúc trẫm đang thương cảm cho mớ bảo bối sắp mọc cánh bay đi mất của mình, mẫu hậu ôn hòa mở lời, “Các người không phải lo lắng, hôm nay Hoàng thượng và bản cung gọi các người đến đây cũng chỉ là muốn trò chuyện mà thôi.”

Một đám người vội vàng gập đầu thưa dạ, tạ ơn biểu thị lòng thành.

“Lại nói, ” mẫu hậu tiếp tục nói: “Mấy ngày trước, các vị mệnh phụ phu nhân đến vấn an bản cung, nói trong nhà đã thêm vài tôn tử tôn nữ, bản cung rất hâm mộ. Không biết khi nào bản cung mới có thể thấy hậu nhân hoàng gia được sinh ra đây.” Nói tới đây, mẫu hậu liếc nhìn trẫm, tuy sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh nhưng trong lòng lại gợn ngợn cái. Mở đầu đã đi thẳng vào vấn đề, mẫu hậu làm tốt lắm.

Trẫm chớp mắt nhìn xuống nhóm tôn tử, không thèm che giấu tâm tư của bản thân. Đến lúc các người biểu hiện tấm lòng của mình rồi đó, nói nhanh đi chứ

~Phía dưới mọi người ngỡ ngàng nhìn nhau, đồng ý với lời nói của mẫu hậu. Trẫm được lời khẳng định, cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Tuy đến lúc đó tiểu kim khôi của trẫm sẽ thâm huyệt nghiêm trọng, nhưng để có thể nhìn thấy hài tử, thâm huyệt cứ thâm huyệt, dù sao vẫn còn tiểu hoàng thúc mà, y sẽ lại nhồi đầy tiểu kim khôi của trẫm thôi hí hí hí

~Từ sau hội nghị gia đình đó, trẫm bắt đầu xòe bàn tay đếm ngày, đếm đêm đếm, qua sinh nhật của trẫm mà vẫn không có một tin tức tốt nào được truyền đến. Trẫm lại tiếp tục chờ mong, chờ đến ngày cuối cùng của năm, tin tốt cũng đến.

Trẫm không dám tin tưởng, truy hỏi Mạnh viện sử: “Người nói thật? Chết tử của nhị hoàng huynh sắp có hài tử?”

Mạnh viện sử liên tục vỗ ngực cam đoan, trẫm vui vẻ thưởng cho y một khóa vàng ròng. Nghe Tiểu Bạch nói, mấy hôm trước Mạnh viện sử vừa có thêm một đứa cháu trai, vậy cho ông ta cái khóa trường mệnh đi, tiện thể cọ chút không khí vui mừng, không chừng trẫm cũng sẽ có một đứa cháu nha.

Trẫm vui vẻ tham gia yến tiệc đêm ba mươi để chiêu đãi các triều thần, lại sung sướng thiết yến với đồng hậu bối, ban thưởng không ít đồ tốt. Mặc dù có hơi đau lòng, nhưng nhìn hạ lễ bọn họ đưa tới, trẫm không tiếc chút nào nữa hết. Đều là những hài tử ngoan mà, trẫm thương các người lắm

~Đáng tiếc trẫm vui chưa được bao lâu, Mạnh viện sử đứng dậy dập đầu, “Hoàng Thượng, vi thần có tội, hài tử nhà Mẫn quận vương đã không còn.”

Trẫm sững sốt, “Hài tử không còn? Rốt cục chuyện là thế nào?”

Mạnh viện sử lau mồ hôi lạnh nhỏ giọng nói: “Mẫn quận vương phi sẩy thai rồi.”

Trẫm giận, “Trẫm hỏi người chuyện gì đã xảy ra, sao Mẫn quận vương phi lại sẩy thai?”

Mạnh viện sử liên tiếp dập đầu không dám mở miệng, lúc này tiểu hoàng thúc bước vào Lâm Thanh cung, khoát tay cho mọi người lui xuống rồi đi đến bên trẫm: “Được rồi, đừng tức giận, chuyện này để ta nói.”

Trẫm siết chặt tay tiểu hoàng thúc, bĩu môi chờ y nói.

“Phủ Mẫn quận vương truyền tin đến, hài tử kia bị một tiểu thiếp va phải làm sẩy mất.”

Trẫm ngây ngẩn cả người. Trẫm vẫn luôn biết, hài tử hoàng gia muốn sống sót sinh ra, sống sót lớn lên khó càng thêm khó, nhưng phụ hoàng mẫu hậu luôn bảo hộ trẫm rất an toàn, cho nên cũng chỉ là nghe nói, chưa từng đối mặt trực tiếp với vấn đề như vậy... Không ngờ rằng, trẫm đã thể hiện mình mong chờ hài tử kia ra đời bao nhiêu, vậy mà vẫn có kẻ dám khiêu chiến quyền uy của trẫm. Cơn giận này không nuốt trôi được.

“Chắc, nhìn người này, ” tiểu hoàng thúc đập tỉnh trẫm, “Ninh nhi, ta chưa bao giờ thấy người tức giận như vậy... Thôi, việc này ta sẽ xử lý, người...”

Trẫm ngẩng đầu nhìn tiểu hoàng thúc, oán hận: “Tiểu hoàng thúc, người nhất định phải phạt thật nặng kẻ làm mất tôn tử của trẫm, cũng phải phạt chết tử của Nhị hoàng huynh thật nặng. Nếu không có hấn đứng sau làm chỗ dựa, tiểu thiếp kia sao dám cả gan làm loạn như thế?”

Tiểu hoàng thúc sững sốt, khoe miệng khê cong lên: “Được, đều theo ý người.”

“Nhưng truyện này không thể truyền ra ngoài, dù sao đây cũng là vấn đề liên quan đến thể diện hoàng gia.”

“Yên tâm.”

Được tiểu hoàng thúc cam đoan, trẫm miễn cưỡng gật đầu, không biết phải làm gì nữa. Trẫm giờ rất khó chịu, nhưng không biết sao mình lại khó chịu...

Tuy rằng biết tiểu hoàng thúc nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ, nhưng trẫm không ngờ tiểu hoàng thúc có thể xử lý hợp ý mình như vậy. Tiểu thiếp và phải Mẫn quận vương phi kia bị trừng tể ngay trước mặt tất cả thiếp thất trong Quận vương phủ, chất tử của Nhị hoàng huynh bị phạt bổng lộc, bế môn tư quá một năm, nếu có lần sau sẽ trực tiếp tước bỏ phong hào.

Tất nhiên, chuyện đến đây vẫn chưa hết, hành động kế tiếp của tiểu hoàng thúc mới khiến trẫm thật sự kinh ngạc.

Quy định mới quả hoàng gia: tất cả con cháu hoàng gia chỉ được có nhiều nhất một thê hai thiếp, không lập Trắc phi. Nếu chưa có đích tử thì không được sinh hạ thứ tử, nếu vi phạm trực tiếp loạn côn đánh chết, a, không phải, chỉ đánh mấy chục bản tử và phạt bổng lộc, cũng không nhiều, chỉ mười năm thôi; con cháu hoàng thất không được sủng thiếp diệt thê, nếu vi phạm, ha ha, đánh chết không nói nhiều; chọi gà đánh chó không màng chính sự(*) phạt trọng; uống hoa tửu (đen lầu xanh) phạt trọng... Tóm lại, làm không tốt đều phạt trọng, đánh chết mới thôi.

(*)

Đương nhiên, có trừng phạt cũng phải có khen thưởng, làm tốt thì có vàng, có bạc, còn rất nhiều bảo bối đang chờ người.

Lúc ấy trẫm đã nghĩ, trẫm vẫn luôn làm rất tốt, vậy có phải giờ trẫm nên có được thật nhiều thật nhiều khen thưởng không, trẫm muốn tiểu Kim Long o(v)o

Sau khi tiểu hoàng thúc ban bố quy định mới, không chỉ trẫm kinh ngạc, mẫu hậu và các đại thần cũng đều sợ ngây người, tấu chương ùn ùn kéo đến, nội dung chỉ có một, dòng dõi hoàng thất sẽ không phồn thịnh, vì vậy không thể không có tiểu thiếp được.

Trẫm vẫn nhớ rõ dáng vẻ tiểu hoàng thúc ngày đó, cho dù mấy chục năm sau cũng không thể quên được.

Khi đó, tiểu hoàng thúc mặc một thân triều phục, đứng giữa đại điện, tư thái cao ngạo nhìn xuống, y nói: “Các người muốn nữ tử thanh lâu sinh hạ hài tử cho mình?”

Không có ai lên tiếng.

“Nếu các người không muốn, sao phải đi uống hoa tửu?” Trẫm nhìn tiểu hoàng thúc, trái tim nhảy loạn, “Các người ham mê sắc đẹp, kiếm cớ để làm gì? Chuyện của hoàng gia mà các người cũng dám xen vào?”

Các đại thần quỳ đầy đất.

Tiểu hoàng thúc phất tay áo, cười lạnh: “Hôm nay bốn vương sẽ nói rõ ràng, bốn vương không ưa nổi những kẻ háo sắc, nếu có kẻ nào dám phạm phải đến tai bốn vương, đừng trách bốn vương vô tình.”

Trẫm nhìn tiểu hoàng thúc hai mắt lóe sáng, ây daaa, tiểu hoàng thúc soái ngây người __

Sau khi uy hiếp đe dọa triều thần một phen, rốt cục cũng bãi triều, trẫm mặc kệ mọi người trực tiếp kéo tay tiểu hoàng thúc thân thiết hồi Lâm Thanh cung.

“Đừng tưởng như vậy thì hôm nay sẽ không phải đi xử lý chính vụ.” Tiểu hoàng thúc nhanh chóng dập tắt nhiệt tình của trẫm. Ngực trẫm nghẹn ứ, lên không được xuống không xong, thật khó chịu.

Tiểu hoàng thúc cười tùm tùm xem cuộc vui, rót cho trẫm một chén trà.

Trẫm nhanh chóng uống hết, sau đó vội vàng nói: “Tiểu hoàng thúc tiểu hoàng thúc, trẫm có chuyện muốn hỏi người.”

“Ninh nhi muốn hỏi sao ta lại làm như vậy phải không?”

Trẫm cấp tốc gạt đầu, nhìn chằm chằm tiểu hoàng thúc, “Nói mau nói mau đi.”

Tiểu hoàng thúc chậm rãi ngồi xuống, khước mắt khẽ liếc về phía chén trà. Trẫm rất có mắt nhìn, tay chân lúng túng rót một chén trà cho tiểu hoàng thúc, còn dùng vuốt tiểu long bóp chân cho y, “Tiểu hoàng thúc, người nhanh nói đi.”

Tiểu hoàng thúc nhấp một ngụm trà, kéo trầm lên ngồi cạnh y: “Ninh nhi, người cảm thấy quyết định của ta thế nào?”

Trầm nghĩ nghĩ, gật đầu: “Ừm, rất tốt.” Lúc phụ hoàng còn sống, nữ nhân trong cung rất nhiều. Trầm vẫn còn phụ hoàng mẫu hậu che chở, nhưng thập ngũ hoàng đệ lại bị bắt nạt... Quá nhiều nữ nhân cũng không tốt, đối với chính các nàng cũng không tốt.

“Ở thời đại này, nữ tử quá đau khổ, ” tiểu hoàng thúc nhàn nhạt nói: “Nhất là nữ tử trong hoàng gia. Ninh nhi, người xem, những nữ nhân ở hậu viện muốn sống sót cần được sủng ái, muốn có sủng ái thì phải cố gắng tranh sủng. Vì thế, các nàng mới nghĩ ra trăm phương ngàn kế để bảo vệ địa vị của mình, các loại thủ đoạn nham hiểm cũng theo đó mà sinh ra. Có hài tử, địa vị của các nàng sẽ được bảo đảm.”

Trầm chớp chớp mắt, có hơi hiểu ý của tiểu hoàng thúc, nhưng mà, “Đây là truyền thống từ xưa đến nay, trải qua bao nhiêu năm cũng không ai có dị nghị gì.”

“Nó là sự tuần hoàn ác tính, Ninh nhi, nó tồn tại, không có nghĩa nó sẽ hợp luân lý.”

Trầm nhìn tiểu hoàng thúc, không hiểu sao lại cảm thấy y không được vui, nhưng lại không biết nguyên do... Trầm cảm thấy rất phiền muộn.

“... Ninh nhi, người trưng vẻ mặt đau khổ đó ra làm gì vậy?”

Trầm nâng cằm lắc đầu, thở dài hỏi y: “Tiểu hoàng thúc, sau này người định làm thế nào? Người chỉ thú một tiểu hoàng thẩm thôi sao? Không muốn nữ nhân khác?” Không đợi tiểu hoàng thúc trả lời, trầm tiếp tục nói: “Nữ nhân được tiểu hoàng thúc thương yêu thật may mắn.” Thật đáng ghét, trầm cảm thấy không thoải mái, nếu tiểu hoàng thúc không cưới tiểu hoàng thẩm thì tốt rồi...

“Nếu ta cưới vợ, tất nhiên chỉ cưới một người. Nhưng Ninh nhi yên tâm, nếu người không thích ta cưới vợ, ta sẽ không cưới nữa.”

Trầm sững sốt, hử hử hử, chẳng lẽ trầm lỡ nói ra lời trong lòng rồi?

“Đến mùa đông năm nay, Ninh nhi sẽ tròn mười lăm tuổi.” Tiểu hoàng thúc xoa đầu trầm: “Đến lúc đó, ta có chuyện muốn nói với người.”

Trong nháy mắt, lòng hiếu kỳ của trầm trỗi dậy, ném hết tất cả những chuyện nói này giờ ra sau đầu, “Chuyện gì? Hiện tại không nói được sao?”

“Hiện tại chưa phải lúc.”

Xong rồi xong rồi, tò mò quá đi mất, tiểu hoàng thúc đáng ghét! Nếu hiện tại không phải lúc, sao lại khơi ra làm gì?

Nhưng mà tiểu hoàng thúc nói nếu trầm không muốn y sẽ không cưới tiểu hoàng thẩm đó ha ha ha ha o(v)o

43. Chương 43: Hoàng Cung Tái Kiến!

(Tạm biệt hoàng cung/Hoàng cung, hẹn gặp lại)

Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, trầm cảm thấy lời này cực kỳ có lý... Ha ha ha ha ha, trầm muốn đi tuần, hoàng cung tái kiến!

“Đừng vội đắc ý.” Tiểu hoàng thúc dội một gáo nước lạnh, “Hoàng đế đi tuần không phải chuyện đơn giản.”

Trầm vỗ vỗ mặt cố gắng đè ép khóe môi đang cong lên, mờ mịt nhìn về phía tiểu hoàng thúc: “Không phải đã nói là lén lút ra ngoài chơi sao? Còn phải chuẩn bị gì nữa?”

“...” Tiểu hoàng thúc đẩy đĩa điểm tâm trước mặt y sang cho trầm, “Cho dù là lén lút cũng cần phải chuẩn bị chu toàn, còn có, xuất cung không phải để người đi chơi. Là một Hoàng đế, nên tự mình nhìn xem giang

sơn mình đang thống trị nó thế nào. Ninh nhi, người phải biết cứ mãi ở trong hoàng cung sẽ tự hạn chế kiến thức của mình.”

Trầm chớp chớp mắt, vì thế trầm rất muốn xuất cung, hoàng cung tái kiến!

“...” Tiểu hoàng thúc hít sâu, nói: “Đầu tiên, phải nói với Thái Hậu, rồi Tả tướng và mấy trọng thần cũng cần được biết, còn cần tìm lý do cho việc người không thượng triều...”

Trầm cướp lời y: “An bài thích khách?”

“Ngoan, yên lặng nghe ta nói.”

Trầm bị tiểu hoàng thúc nhét một miệng toàn điểm tâm, bắt đắc dĩ cố gắng nhai nuốt.

“Chuyện thích khách hành thích này chỉ có thể dùng một lần, nếu lại làm thêm lần nữa sẽ bị nghi ngờ,” tiểu hoàng thúc giải thích cho trầm, “Ninh nhi yên tâm, chuyện này ta sẽ sắp xếp ổn thỏa... Hậu cung có Thái Hậu tọa trấn, trên triều thì có Hiên nhi và Tả tướng, vậy là đủ rồi.”

Trầm sững sốt: “Không đưa Thập ngũ hoàng đệ cùng đi chơi, không phải, đi khảo sát dân tình sao?”

“Hiên nhi đã trưởng thành, nếu người vẫn không muốn làm Hoàng đế, vậy từ giờ trở đi nên để nó làm quen,” tiểu hoàng thúc bình tĩnh, “Hơn nữa, Hiên nhi giỏi hơn người nhiều, xử lý chính vụ cũng nhạy bén hơn người, cho nên, ở lại trong cung mới tốt.”

Trầm bất mãn, tuy rằng đúng là trầm không bằng Thập ngũ hoàng đệ, nhưng sao tiểu hoàng thúc cũng nói ra vậy chứ? Làm tổn thương tâm lý yếu đuối của trầm!

Trầm quyết định nổi giận, sẽ không thềm quan tâm đến tiểu hoàng thúc ít nhất một canh giờ!

Tuy rằng trầm đã thềm một canh giờ không quan tâm đến y, nhưng chưa được một lúc đã không nhịn nổi mà lên nhìn qua tiểu hoàng thúc, phát hiện y đang ngậm cười nhìn trầm, bàn tay cầm chén trà đẹp đến không thể đẹp hơn, trầm nhìn ngây người rồi (o)!

“Hoàn hồn.” Ngón tay tiểu hoàng thúc khẽ chọc, trầm mông lung nhìn y ngây ngô cười, a nha, tiểu hoàng thúc sao lại đẹp như vậy chứ

~“Được rồi, chuyện còn lại không cần nói nữa. Ba ngày sau, ta sẽ đưa người xuất cung, đến lúc đó người nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Trầm nhanh chóng gạt đầu lia lịa, nhất định rồi, trầm ngoan như vậy, ngoan như vậy, luôn ngoan như vậy o(v)o

Trầm bắt đầu đếm ngón tay tính thời gian, hận không thể xuất cung ngay lập tức. Trầm muốn nhìn non xanh nước biếc, thác nước thật lớn, nước biển xanh ngắt mà tiểu hoàng thúc nói

~Không biết tiểu hoàng thúc nói với mẫu hậu thế nào mà lúc trầm thỉnh an người chuẩn bị đi mẫu hậu cũng chỉ chọc trán trầm một chút, sau đó ôm trầm bắt đầu nói không ngừng. Nào là cái này không được, cái kia không xong, mặc kệ là cái gì cũng cảm thấy không tốt... Cuối cùng, trầm không thể nhịn được nữa dứt cho mẫu hậu một miếng điểm tâm, rốt cục cũng tự cứu được mình khỏi dông dài của mẫu hậu.

Thập ngũ hoàng đệ cũng tới tìm trầm, rưng rưng nước mắt, tuy nó không nói gì nhưng vẫn khiến trầm cảm thấy áy náy. Giao hết sự vụ triều chính cho một đứa trẻ chỉ mới mười tuổi thật sự ổn sao? Thập ngũ hoàng đệ sẽ không bị áp bức đến độ không thể cao lên được đi?

Trầm vỗ vỗ đầu nhỏ chỉ cao tới bắp vai mình của Thập ngũ hoàng đệ, trong lòng sầu lo sâu sắc... A ha ha ha ha Thập ngũ hoàng đệ, trầm đi rồi, người ở trong cung cố gắng học tập nha =w=

Buổi tối trước ngày đi, trầm hưng trí bừng bừng cùng Tiểu Lục Tử lên lút chuẩn bị hành lý, mới thu dọn được một nửa thì tiểu hoàng thúc đến, cười tủm tỉm đưa cho trầm một cái lọ lưu ly bảy màu to bằng nắm tay, bên trong có mấy viên kẹo tròn xoe.

Trầm rất ngạc nhiên vì tiểu hoàng thúc lại chủ động cho trầm kẹo, nhưng vẫn yên lặng ôm lọ lui vào một góc ngồi ăn. Một viên kẹo xuống bụng, trầm chỉ kịp cười với tiểu hoàng thúc một cái rồi ngắt đi.

Trong lúc hỗn loạn, trẫm nghe âm thanh ồn ào loáng thoáng bên tai. Giọng của tiểu hoàng thúc, giọng của mẫu hậu, còn giọng của một số người nào đó trẫm không phân biệt được, tất cả đều mơ hồ... Trẫm muốn mở mắt ra nhìn, nhưng cố gắng thế nào cũng không được.

Trẫm cảm giác được trẫm đang di chuyển, chớp mũi là mùi hương quen thuộc trên người tiểu hoàng thúc.. Tuy rằng trong đầu rất khó chịu, nhưng trẫm vẫn rất yên tâm, sau đó...

(~ ~)~zz

Lúc trẫm chui ra khỏi chiếc chăn ấm áp, còn chưa kịp tỉnh táo đã cảm thấy mọi thứ quay quay khiến đầu hơi khó chịu.

“Hoàng Thượng, người tỉnh rồi?” không biết Tiểu Lục Tử lấy đâu ra một chiếc khăn ướt cho trẫm lau mặt lau tay, sau đó bưng trà và điểm tâm trước nay chưa thấy đến, “Người ngủ cả đêm chắc đã đói bụng, trước ăn một chút lót dạ, đợi đến thôn trấn phía trước sẽ ăn ngon.”

Trẫm mờ mịt, chờ chút đã, không đúng, trẫm xuất cung lúc nào, xuất cung ra sao, lên xe ngựa bao giờ... Còn gì trẫm không biết nữa không!

Tiểu Lục Tử cười tủm tỉm: “Nhiếp chính vương đại nhân nói, đợi lát nữa y sẽ giải thích với người.”

Trẫm miễn cưỡng gật đầu, ăn một miếng điểm tâm, sau đó nói: “Tiểu Lục Tử người đừng cười, cười giống hệt đóa hoa cúc, trẫm nhìn mà khó chịu.”

Tiểu Lục Tử: “...”

“Thật đó, trẫm chưa bao giờ gạt người ~ “

Trẫm nhìn Tiểu Lục Tử lau nước mắt xốc màn xe ra ngoài, mờ mịt chớp mắt, ơ ơ ơ, sao Tiểu Lục Tử lại khóc? Trẫm nói gì ghê gớm lắm sao?

Không đợi trẫm suy nghĩ rõ ràng, xe ngựa ngừng một chút, tiểu hoàng thúc vén rèm đi lên, “Tỉnh rồi? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?”

Trẫm gật đầu rồi lắc đầu, nói: “Lúc trước trẫm ngất đi thế nào vậy? Còn có, chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đừng nóng vội, ” tiểu hoàng thúc ngồi đối diện trẫm, chậm rãi nói: “Nhớ kỹ, người hiện tại là thiếu gia nhà một vị quan nhỏ họ Hàn, ta là thúc thúc của người, chúng ta đang về quê thăm người thân. Về sau lúc nói chuyện với người lạ đừng để lộ miệng.”

Trẫm vừa ăn điểm tâm vừa gật đầu lia lịa, chờ tiểu hoàng thúc giải thích rõ ràng.

“Tối hôm qua sau khi người ngất đi, Mạnh viện sử nói thân thể không khỏe, cần được nghỉ ngơi bồi bổ. Lâu thì nửa năm, nhanh thì ba tháng. Bởi vì ta không yên tâm nên tự thân đưa người đến sơn trang Tĩnh Đức tỉnh dưỡng, ” quả nhiên, tiểu hoàng thúc nhanh chóng giải thích, “Hiện tại ‘Hoàng Thượng’ và ‘Nhiếp chính vương’ đã được hộ tống đến sơn trang, về phần chúng ta, một đường xuôi về phía nam, ba tháng sau ta sẽ mang người hồi cung.”

Hai mắt trẫm sáng rực: “Cho nên trẫm có thể ở bên ngoài chơi, không phải, là tỉnh dưỡng(*) mấy tháng?”

(*)

“Theo lý thì đúng là như vậy.”

Trẫm trong lòng mừng như điên, óa há há há há, trẫm rốt cục cũng được giải thoát rồi!

Hoàng cung tái kiến!

“Tiểu hoàng thúc, lần này chỉ có mấy người chúng ta thôi sao?” Sau khi mừng rỡ, trẫm lại cảm thấy buồn chán, chỉ đánh tiếp tục vấn đề này.

Tiểu hoàng thúc lười biếng ngáp một cái, chống cùi chỏ lên bàn, “Tam Sinh dẫn vài thị vệ đi theo làm hộ vệ, Tiểu Lục Tử đóng giả thư đồng, Phương Bạch Liên là thị nữ, còn vài người trong tối đi theo, yên tâm, sẽ không để lạc mất người.”

Trầm cọ cọ qua tiểu hoàng thúc, “Sao Tiểu Bạch cũng đi theo?”

“Y thuật của Phương Bạch Liên tốt, còn biết dùng độc, có tác dụng không nhỏ.”

“Vậy sơn trang bên kia thì sao?”

“Có Mạnh viện sử ở đó, Ninh nhi không cần lo lắng.”

Trầm gật gật đầu, cảm thấy thể cứ yên lặng nhàm chán được, cho nên đã hỏi ra vấn đề muốn hỏi nhất, “Tiểu hoàng thúc, sao ngươi lại cho trầm xuất cung chơi vậy?”

“Nghĩ gì mà lại hỏi việc này?” Tiểu hoàng thúc híp mắt cười cười, “Yên tâm, ta sẽ không bán ngươi đi đâu, để ngươi ra xem thử cũng có lợi cho ngươi.”

Ý trầm không phải vậy!

“Sau này ngươi sẽ biết.” Tiểu hoàng thúc xoa đầu trầm, “Ta hơi mệt, Ninh nhi có muốn ngủ cùng ta một lát không?”

Trầm không mệt mỗi chút nào, nhưng nhìn bộ dáng lười biếng của tiểu hoàng thúc, trầm vẫn gật đầu, cười híp mắt chui vào lòng tiểu hoàng thúc, “Vậy ngủ một lát, nhưng lúc đến trần phía trước thì phải nói trầm biết, trầm muốn được ăn ngon.”

“Rồi sẽ được ăn thôi.” Tiểu hoàng thúc vỗ vỗ Long môn của trầm, nhắm mắt lại dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trầm: “...” o(*//// ///*)q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-muon-xu-ly-nhiếp-chính-vương>